

НОРА РОбЪЪРТС

ЧЕРНА РОЗА

Издателска къща ХЕРМЕС

НОРА РОБЪРТС ЧЕРНА РОЗА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Три жени се срещат на кръстопът в живота си, стават неразделни приятелки и са готови да рискуват в името на любовта.

Самоуверена и амбициозна, Роз е закалена от прежеждията в живота си. Отгледала сама тримата си синове, тя изгражда от нулата градинарския център, който преуспява и става символ на надеждата и независимостта за Роз и двете жени, с които споделя всичко. Младоженката Стела и младата майка Хейли са нейни сестри по сърце, а трите заедно са бъдещето на центъра. Но когато това бъдеще е изложено на риск, Роз наема чаровния специалист по родословия Мичъл Карнеги, за да проучи историята на предците ѝ. Той е заинтригуван не само от тайните на семейството ѝ, но и от изтънчената Роз. Самата Роз смята, че любовта вече я е отминала, но пометена от зашеметяващо увлечение, тя няма да позволи на нищо и никого да ѝ попречи да бъде щастлива.

ПРОЛОГ

*Мемфис, Тенеси
Декември 1892 г.*

Облече се много внимателно. Погрижи се за всяка подробност от външността си, както не бе правила от месеци. Личната ѝ камериерка бе избягала преди няколко седмици и тя нито се сети, нито имаше желание да си намери друга. Затова се мъчи сама с ролките цял час — както в годините преди да получава щедра издръжка — и старателно подреди оформените масури на измитата си коса. Бе загубила златистия си блясък през дългата мрачна есен, но тя знаеше с какви лосиони и балсами да я направи отново лъскава и с какъв грим да придаде цвят на страните и устните си.

Владееше това изкуство до съвършенство. Как иначе би привлякла вниманието на мъж като Реджиналд Харпър? Как успя да разпали страстта му и стана негова държанка?

„Отново ще ги използвам, всичките — помисли си Амелия. — Отново ще го съблазня и ще го накарам да направи всичко необходимо.“

Не беше дошъл при нея нито веднъж през всичките тези месеци. Затова тя се принуди да изпраща бележки във фирмите му, да го моли да я посети, а в отговор получи пълно пренебрежение.

Чувстваше се *забравена* — след всичко, което бе сторила, и всичко, което бе загубила.

Какъв избор бе имала, освен да продължи да изпраща бележки и до дома му? До великолепната Харпър Хаус, където властваше невзрачната му съпруга. Където една любовница никога не би могла да стъпи.

Нима не му беше дала всичко, което искаше той? Бе продала тялото си за тази уютна къща, за удобството да има прислуга и за дрънкулки — като обиците с перли, които сега сложи на ушите си.

Нищожна цена за мъж с неговото обществено положение и богатство, но достатъчна за тогавашните ѝ амбиции. Беше искала само

мъж и това, което може да изкопчи от него. Но той ѝ бе дал повече от очакваното. Преживяната загуба бе непоносима за Амелия.

Защо не идваше да я утеши? Да скърби заедно с нея?

Нима някога бе мърморила? Нима го бе отблъсвала в леглото? Или споменала дори веднъж за другите му държанки?

Беше му дала младостта и красотата си, а, изглежда, и здравето си.

Защо я изоставяше точно сега? Защо странеше от нея *точно сега*?

Бяха ѝ казали, че бебето е мъртвородено. Момиченце, умряло вътре в тялото ѝ.

Но... но...

Нали бе усещала как се движи, как ритва, как живее? Беше го чувствала със сърцето си. Това отначало нежелано дете стана целият ѝ свят. Целият ѝ живот. Синът, който растеше в нея.

„Синът ми, синът ми.“ Докато пръстите ѝ сръчно закопчаваха роклята и докато слагаше червило на устните си, тези думи звучаха в съзнанието ѝ.

Бе чула плача му. Да, да, със сигурност. Понякога все още го чуваше да плаче нощем, да я умолява да дойде при него, за да го утеши.

Но когато влизаше в детската стая, откриваше креватчето празно. Като празната ѝ утроба.

Говореха, че е полудяла. О, чуваше какво си шушукат прислужниците, виждаше как я гледат. Но не беше луда.

„Не съм луда, не съм луда“, каза си тя, когато закрачи из спалнята, за която някога се бе грижила като за храм на чувствеността.

Сега чаршафите рядко се сменяха, а пердетата винаги стояха плътно спуснати, за да я скриват от града. И често изчезваше по нещо. Знаеше, че прислужниците ѝ са крадли и лъжкени. И шпионки.

Наблюдаваха я и си шушукаха.

Някоя нощ щяха да я убият, докато спи. Някоя нощ.

Не можеше да спи от страх. И заради плача, който звучеше в съзнанието ѝ. Синът ѝ я викаше. Викаше я.

Бе отишла при вуду магьосница, за да потърси закрила и да узнае нещо. Бе платила скъпо с един подарък от Реджиналд — гривната с рубини във формата на сърце, обградени от бляскави диаманти.

В замяна получи амулет, който държеше под възглавницата си, и копринена кесийка с дрънкулки, която слагаше до сърцето си. Още поскъпо плати, за да поръча магия. Магия, оказала се безсмислена.

Защото детето ѝ беше живо. Това ѝ разкри магьосницата, а то струваше повече от десет хиляди рубина.

Детето ѝ беше живо, живо, и сега трябваше да го открие. Трябваше да се върне при нея, където бе мястото му.

Реджиналд щеше да го намери и да плати колкото е нужно.

„Спокойно, спокойно“, каза си Амелия, когато в гърлото ѝ се надигна вик. Той щеше да ѝ повярва, само ако тя запазеше спокойствие. Думите ѝ щяха да постигнат въздействие, само ако изглеждаше красива. Красотата покоряваше мъжете. С красота и чар една жена можеше да получи всичко, което пожелае.

Застана срещу огледалото и остана доволна от това, което видя. Не забеляза, че червената рокля е провиснала на гърдите и ханша ѝ, а бледата ѝ кожа има жълтеникав оттенък. Огледалото отразяваше заплетени къдрици, блуждаещ поглед и нескопосано нанесен ярък руж на бузите, но очите на Амелия я видяха такава, каквато изглеждаше някога.

Млада и красива, желана и хитра.

Слезе на долния етаж и тихо запя:

— Синя лавандула, дили-дили-дили. Зелена лавандула...

Камината и газената лампа в приемната бяха запалени.

Прислужниците щяха да са любезни, защото пристигаше господарят, а той държеше кесията с парите. Но тя щеше да каже на Реджиналд, че трябва да уволни всичките и да назначи нови.

Искаше и бавачка за сина си Джеймс, когато се върне при нея. „Млада ирландка“, помисли си Амелия. Предполагаше, че ще бъде забавна. Искаше Джеймс да има весела бавачка.

Въпреки че забеляза бутилката уиски на бюфета, си наля чаша вино. И седна да чака.

Колкото повече часове минаваха, нервите ѝ ставаха все по-обтегнати. Изпи втора чаша вино, после трета. Когато видя през прозореца пред къщата да спира файтон, забрави, че трябва да се държи спокойно, и изтича да отвори сама.

— Реджиналд! Реджиналд!

Скръбта и отчаянието изскочиха от нея като змии, извиващи се и съскащи. Хвърли се към него.

— Опомни се, Амелия. — Ръцете му обхванаха костеливите ѝ рамене и я побутнаха назад. — Какво ще кажат съседите?

Бързо затвори вратата, хвърли смразяващ поглед към една от слугините и тя веднага дотича да вземе шапката и бастуна му.

— Не ме е грижа! Защо не дойде по-рано? Толкова се нуждаех от теб. Получи ли писмата ми? Прислужниците лъжат. Не са ги изпратили. Като затворничка съм тук.

— Не говори глупости. — За миг на лицето му се изписа презрение и той избегна новия ѝ опит да го прегърне. — Разбрахме се никога да не се свързваш с мен в дома ми, Амелия.

— Ти не идваше. Чувствах се самотна. Аз...

— Бях зает. Хайде, седни. Успокой се.

Тя не пусна ръката му по пътя към приемната.

— Реджиналд, бебето. Бебето...

— Да, да. — Освободи се и я блъсна към един фотьойл. — Голямо нещастие — каза той, докато отиваше към бюфета да си налее уиски. — Докторът ми съобщи, че било невъзможно да се направи нещо и че трябва да си почиваш. Чух, че не си добре.

— Лъжат. Всичко е лъжа.

Обърна се към нея, огледа лицето ѝ и провисналата рокля.

— Очевидно не си добре, Амелия. Може би малко морски въздух ще помогне. — Усмихна ѝ се равнодушно и се облегна на полицата над камината. — Какво ще кажеш за едно презокеанско пътешествие? Ще успокои нервите ти и ще възвърнеш здравето си.

— Искам *детето* си. Нямам нужда от нищо друго.

— Детето е мъртво.

— Не, не, не! — Амелия скочи и отново се хвърли на врата му. — Откраднаха го! Живо е, Реджиналд! Нашето дете е живо. Докторът и акушерката са били в заговор. Вече разбирам всичко. Трябва да отидеш в полицията, Реджиналд. Ще те изслушат. Трябва да платиш откупа, който искат, какъвто и да е.

— Това е лудост, Амелия. — Той отмести ръката ѝ от ревера си и приглади гънките, оставени по материята от пръстите ѝ. — Няма да отида в полицията.

— Тогава аз ще отида. Утре ще съобщя на властите.

Дори хладната усмивка изчезна и лицето му стана сурово — като изсечено от камък.

— Няма да направиш нищо подобно. Ще заминеш за Европа с десет хиляди долара, за да можеш да се устроиш в Англия. Това ще е прощалният ми подарък за теб.

— Прощален? — Тя потърси облегалката на фотьойла с ръка. — Ти... ще ме изоставиш точно сега?

— Между нас вече не може да има нищо. Ще се погрижа да си осигурена и вярвам, че ще се възстановиш с едно пътуване отвъд океана. В Лондон ще си намериш друг покровител.

— Как да замина за Лондон, когато синът ми...

— Ще заминеш — прекъсна я той и отпи глътка. — Или няма да ти дам нищо повече. Нямах син. Нямах нищо, освен това, което си получила от мен. Тази къща и вещите в нея, дрехите на гърба ти, бижутата, които носиш — всичко е мое. Бъди разумна и не забравяй колко лесно мога да ти ги отнема.

— Да ми ги отнемеш — повтори тя шепнешком и по нещо в изражението му с онази част от разума си, която бе успяла да запази, прозря истината. — Искаш да се отървеш от мен, защото... знаеш. Ти си откраднал бебето.

Реджиналд допи уискито си и я погледна. Остави празната чаша на полицата.

— Нима мислиш, че ще позволя на нищожество като теб да отгледа сина ми?

— Моят син!

Амелия скочи на крака и сви пръсти като котка с наострени нокти.

Плесницата я накара да застине. През двете години като негова държанка никога не бе вдигал ръка срещу нея.

— Изслушай ме внимателно. Синът ми няма да отрасне като копеле, родено от уличница. Ще бъде отгледан в Харпър Хаус като мой законен наследник.

— Жена ти...

— Тя прави каквото ѝ се нареди. Ти също ще направиш това, което искам от теб, Амелия.

— Ще отида в полицията.

— И какво ще им кажеш? Лекарят и акушерката ще свидетелстват, че си родила мъртво момиченце, а други хора ще потвърдят, че съпругата ми е родила здраво момченце. С твоята репутация, Амелия, думата ти не струва пукнатата пара срещу моята или тяхната. Собствените ти прислужници ще заявят под клетва, че напоследък си болнава и се държиш странно.

— Как можеш да постъпиш така?

— Имам нужда от син. Нима си въобразяваш, че съм те избрал от симпатия? Ти си млада и здрава... поне беше. Плащаше ти се добре за услугите. Ще получиш компенсация и за тази.

— Няма да го държиш далеч от мен. Той е мой.

— Нямах нищо свое, освен това, което аз ти давам. Ти щеше да се отървеш от него, ако ти бях позволил. Няма да се доближаваш до него — сега или когато и да било. Ще пътуваш след три седмици. Ще внеса в сметката ти депозит от десет хиляди долара. Дотогава всичките ти разходи ще бъдат за моя сметка. Това е всичко, което ще получиш.

— Ще те убия! — извика тя, когато го видя да се отправя към вратата.

За първи път от пристигането си Реджиналд се засмя, сякаш му бе забавно.

— Толкова си жалка. Като всяка уличница. Бъди сигурна, Амелия, че ако се доближиш до мен или до дома ми, ще те арестуват и ще те изпратят в приют за опасни душевноболни. — Махна на прислужницата да донесе шапката и бастуна му. — Никак няма да ти хареса.

Амелия започна да крещи и да скубе косите си и раздра роклята си, а от раните, нанесени от собствените ѝ нокти, потече кръв.

Когато нещо щракна в съзнанието ѝ, спокойно тръгна нагоре по стълбите, раздърпана и тананикаща приспивна песен.

ПЪРВА ГЛАВА

*Харпър Хаус
Декември 2004 г.*

Призори, когато денят се раждаше, беше любимото ѝ време за сутрешен крос. Самото бягане представляваше просто досадно задължение, което трябваше да изпълнява както всички други, по три пъти в седмицата. Розалинд Харпър винаги правеше всичко, което се изисква от нея.

Бягаше за здраве. Жена, която наскоро бе отбелязала — на този етап едва ли би могла да каже отпразнувала — четиридесет и петия си рожден ден, трябваше да мисли за здравето си. Тичаше, за да се чувства и изглежда във форма, защото искаше и трябваше да е силна. Тичаше и от суетност. Тялото ѝ никога вече нямаше да изглежда така, както на двадесет или дори на тридесет, но бе забележително стройна за четиридесет и пет годишна жена.

Нямаше нито съпруг, нито любовник, но трябваше да поддържа имидж. Тя произлизаше от рода Харпър, а всички от него бяха пазили достойнството си.

Но, господи, поддържането на форма се оказваше трудна работа.

Облечена с памучен екип заради утринния хлад, излезе от спалнята си през вратата за терасата. Всички други в къщата все още спяха. Доскоро пустият ѝ дом отново имаше обитатели и рядко беше напълно тих.

Дейвид, на когото гледаше като на свой син, поддържаше ред, забавляваше я, щом се нуждаеше от компания, и не ѝ се пречкаше, когато предпочиташе уединение. Никой не умееше да отгатва настроенията ѝ като Дейвид.

Там бе и Стела с двете си безценни момчета. „Благословен да е денят — помисли си Роз, докато правеше разгривка на терасата, — когато я назначих за управител на градинарския център.“

Разбира се, скоро Стела щеше да се премести заедно с онези двама сладури, но и след като се омъжеше за Лоугън, с когото

изглеждаха идеална двойка, щяха да живеят само на няколко километра разстояние.

Оставаше Хейли, която щеше да продължи да изпълва къщата с младост и енергия. Бременна в шестия месец, пристигането ѝ при нея като при далечна роднина също се бе оказало голям късмет за Роз. Виждаше в Хейли дъщерята, за която тайно бе мечтала, и като премия бе приела ролята на почетна баба на прелестното момиченце Лили.

Не беше осъзнавала колко е самотна, преди да се появят двете момичета и да запълнят празнотата в живота ѝ. След като двама от тримата ѝ синове я бяха напуснали, къщата ѝ се бе струвала твърде огромна и тиха. Дълбоко в себе си с ужас очакваше деня, в който и първородният ѝ син, Харпър, нейната опора, щеше да се изнесе от къщата за гости, на две крачки разстояние от голямата.

Но това представляваше животът. Никой не знаеше по-добре от един градинар, че нищо в живота не е постоянно. Циклите бяха необходими, защото без тях нищо не можеше да разцъфти.

Тичешком слезе по стъпалата и се наслади на леката мъгла, забулваща зимните ѝ градини. Сребристите листенца на рожеца, покрити с роса, изглеждаха прекрасно. А птиците все още не бяха изкълвали всички плодове на аронията.

Повървя покрай къщата, за да доразгрее и да се наслади на градините, и излезе отпред.

Ускори темпото, когато стигна до пътеката — висока и стройна жена с къси, сресани надве-натри черни коси. Очите ѝ с топъл цвят на мед огледаха имението — великолепните магнолии, младите дрянови дръвчета, декоративните храсти, цяло море от теменужки, които бе засадила само преди седмица, и лехите, които трябваше да почака достатъчно, докато отново се изпълнят с цветове.

Според Роз нямаше градина в Югозападен Тенеси, която можеше да се сравни с тази на Харпър Хаус. Нямаше и къща достойна да съперничи на внушителното изящество на нейната.

За разлика от друг път, в края на алеята направи кръгом и потича на място, загледана в сградата, обвита в перлена мъгла.

Бе величествено съчетание на ренесансова и готическа архитектура, с каменни зидове в топъл жълт цвят и снежнобяла дограма. Двойното стълбище водеше до балкон, приличащ на театрален, който образуваше корона над фойето.

Обичаше високите прозорци и сложната резба на парапета на третия етаж, простора и спомените, свързани с тази къща.

Ценеше я и полагаше грижи за нея, откакто бе станала нейна собственичка след смъртта на родителите си. Тук отгледа синовете си и изживя скръбта, когато загуби съпруга си.

Един ден на свой ред щеше да я предаде на Харпър. Благодареше на Бога за искрената си вяра, че синът ѝ ще се грижи за нея със същата любов.

Това, което ѝ струваше, изглеждаше нищо в сравнение с всичко, което ѝ даваше — дори в този единствен миг, докато стоеше в края на алеята и се взираше през завесата от утринна мъгла.

Но ако не продължеше кроса си веднага, нямаше да измине петте километра. Отправи се на запад по банкета край шосето, въпреки че толкова рано почти нямаше движение.

За да не мисли за усилието, започна да си припомня предвидените за деня задачи.

Чакаха я няколко чудесни издънки, на които трябваше да отстрани долните листа. Щеше да прегледа разсада за признаци на изсъхване. Навярно вече имаше растения, готови за преместване в отделни саксии.

Спомни си, че Стела бе помолила за още амарилис, сандъчета за луковици, венци и коледни звезди за празничните разпродажби. Младата жена разбираше от професията си.

След това идваше ред на живите елхи и чемшири. Слава богу, че можеше да разчита на Лоугън за тях.

Трябваше да провери дали Харпър има още от коледните кактуси, които наскоро беше добил с поставяне на присадки. Искаше няколко за себе си.

Докато минаваше покрай „В градината“ и размишляваше за бизнеса, Роз се изкуши да свие от пътя по чакълената алея към входа и да си позволи самотна обиколка на всичко, което беше изградила от нулата.

Със задоволство забеляза, че Стела се е престарала преди празниците. Бе поставила безброй коледни звезди пред входа на ниската постройка, която служеше като преддверие към търговската част на центъра. Беше закачила още един венец на вратата и

аранжирала малки бели лампички около него и бе украсила борче, пресадено от градината в саксия, поставена на площадката.

Бели теменужки, лъскави чемшири и градински чай щяха да привличат по-голям интерес към празничните разпродажби.

Роз устоя на изкушението и продължи по шосето.

Трябваше да намери малко време — ако не днес, в близките няколко дни — за да довърши коледното си пазаруване. Или поне по-голямата част от него. Беше получила покани за доста коледни тържества, а и самата тя искаше да устрои прием. Отдавна не беше канила много гости в къщата.

Трябваше да признае, че една от причините бе разводът. Нямахше желание да става домакиня на приеми, когато се чувстваше засрамена и наранена след лекомисления си, за щастие кратък брак с един лъжец и измамник.

Но дойде време да сложи край на това, както на връзката си с него. Фактът, че Брайс Кларк се е върнал в Мемфис, само я караше да си напомня колко важно е да живее личния си и професионален живот така, както самата тя избере.

Когато стигна до ударения от гръм орех, който отбелязваше два километра и половина разстояние от къщата, Роз тръгна обратно. Косите и горнището ѝ бяха влажни от леката мъгла, но чувстваше мускулите си загрети и отпуснати. Колкото и неприятно, всичко, което беше чувала за бягането, се оказваше истина.

Видя един елен да прекосява шосето, с дебела зимна козина и уплашени очи, навярно усетил присъствието на човек.

„Красив си — помисли си Роз, леко задъхана при последния половин километър. — Но стой далеч от градините ми.“ Мислено си отбеляза да поръча ново напръскване, преди той и събратята му да наминат и да си устроят угощение.

Тъкмо свиваше по алеята към къщата, когато чу приглушени стъпки и видя нечий силует да се приближава към нея. Въпреки мъглата, веднага позна другия ранобудник.

Двамата продължиха да тичат на място и тя се усмихна на сина си.

— Тази сутрин си станал с кокошките.

— Реших да изляза рано, за да те хвана. — Харпър прокара ръка през тъмните си коси. — Толкова празници. Денят на благодарността,

после рожденият ти ден. Не е зле да сваля килограмите, които понатрупах, преди Коледа.

— Никога няма да бъдеш над нормата. Завиждам ти.

— Отпуснал съм се. — Разкърши рамене, завъртя очи, кехлибарени като нейните, и се засмя. — Освен това, не бива да излагам мамчето.

Приличаше на нея. Никой не би могъл да отрече, че е одрал кожата ѝ. Но когато се усмихваше, Роз сякаш виждаше баща му.

— Не можеш да се мериш с мен, приятел. Колко ще изминеш?

— Ти колко пробяга?

— Пет километра.

Чаровно ѝ се усмихна.

— Аз ще пробягам шест.

Закачливо докосна бузата ѝ, когато мина покрай нея.

— Трябваше да кажа седем само за да те ядосам — засмя се тя, забави темпото и постепенно премина в ходене.

Мъглата около къщата се разсейваше. „Слава богу, че свърших за днес“, помисли си Роз. Заобиколи, за да влезе оттам, откъдето бе излязла.

Къщата все още изглеждаше тиха и спокойна. И тайнствена.

Вече бе взела душ и се бе облякла за работа, когато чу първото раздвижване.

Момчетата на Стела се подготвяха за училище, а Лили настояваше да получи закуската си. „Приятни звуци“, каза си Роз. Характерни звуци за къща, обитавана от семейство, които ѝ бяха липсвали.

Разбира се, само преди две седмици домът ѝ бе пълен. Всичките ѝ синове бяха пристигнали за рождения ѝ ден. Остин и Мейсън щяха да дойдат отново за Коледа. Една майка на пораснали синове не би могла да иска повече.

Докато бяха малки, неведнъж бе копняла за малко тишина. Само час пълно спокойствие, който да прекара отпусната в гореща вана.

После беше имала много свободно време. Безкрайна тишина и пустота. Затова прибързано се бе омъжила за хитър кучи син, който се домогваше до парите ѝ, за да впечатлява с тях празноглавите кукли, с които ѝ изневеряваше.

„Не мога да променя миналото“, напомни си Роз. Нямаше смисъл да се терзае заради него.

Влезе в кухнята, където Дейвид вече бъркаше нещо в купа и въздухът беше изпълнен с аромат на кафе.

— Добро утро, красавице. Как е моята любимка?

— Чудесно. — Роз си взе чаша от бюфета. — Как мина срещата снощи?

— Обещаващо. Той си пада по мартини и филмите на Джон Уотърс. Ще му се обадя отново този уикенд. Седни. Ще направя пържени филийки.

— Пържени филийки? — Бяха нейна слабост. — За бога, Дейвид, току-що пробягах пет километра, та задникът ми да не увисне до коленете, а ти ме изкушаваш с пържени филийки.

— Имаш страхотен задник, който никога няма да увисне.

— Да се надяваме — промърмори тя, но седна. — Разминах се с Харпър в края на алеята. Ако разбере какво е менюто, ще започне да души до задната врата.

— Ще направя предостатъчно.

Роз отпи глътка кафе, докато той загреваше олио в тигана.

Беше красив като филмова звезда, само с година по-голям от Харпър, и една от насладите в живота ѝ. Като малък бе тичал из тази къща, а сега въртеше цялото домакинство.

— Дейвид... тази сутрин на два пъти се сетих за Брайс. Какво мислиш, че означава това?

— Означава, че трябва да хапнеш пържена филийка — отвърна той, докато топеше дебели парчета хляб във вълшебната си смес. — Може би те наляга предпразнична тъга.

— Изритах го точно по Коледа. Мисля, че е заради това.

— Весело беше, докато онзи мръсник зъзнеше навън. Жалко, че Коледата *не беше* мразовита — добави Дейвид. — Да бяха завалели ледени късове.

— Ще ти задам един въпрос, който никога досега не съм ти задавала. Защо не ми каза колко го презираш?

— Може би поради същата причина, поради която ти не ми каза, че ненавиждаш безработния актьор с престорен британски акцент, по когото бях хлътнал преди няколко години. Защото те обичам.

— Добра причина. — Беше запалил камината и тя се настани до нея, продължи с наслада да пие кафе и се почувства спокойна и уверена. — Знаеш ли, ако можеше да станеш с двадесет години по-стар и хетеросексуален, щяхме да живеем в грях. Мисля, че би било чудесно.

— Сладурана. — Дейвид плъзна филийките в тигана. — Ти си единственото момиче на света, което би ме изкушило.

Роз се усмихна и се подпря с лакът на масата.

— Слънцето изгрява — каза тя. — Ще бъде хубав ден.

Хубав ден в началото на декември означаваше оживление в градинарския център. Роз се оказа много заета и се радваше, че не е устояла на изкушението, поднесено ѝ от Дейвид на закуска. Пропусна обяда.

В оранжерията имаше цяла маса касетки с разсад. Вече беше отбелязала твърде младите за разсаждане растения. Сега се залови с онези, които смяташе за готови.

Подреди кофичките, чувалите с пръст и отделните саксии или чимове. Едно от любимите ѝ занимания бе да поставя здравите издънки там, където щеше да е домът им, докато дойде време за засаждане на открито.

Дотогава щяха да са само нейни.

Тази година експериментираше със своя смес от почва и тор. Вече над две години изпробваше рецепти и вярваше, че най-сетне е открила сполучливата комбинация и за оранжерия, и за градина. Рецептата се бе оказала добра за градините и би трябвало да е подходяща и за оранжерииите.

Напълни кофичките от чувала с разбъркана смес, провери влажността и остана доволна. Внимателно отдели младите растения, захващайки ги за долните листа. Пръстта трябваше да стига до същото ниво на стъблата, както в общата тавичка, и да бъде добре отъпкана около корените от опитните ѝ ръце.

Пълнеше саксия след саксия, поставяше етикети и си тананикаше заедно с музиката на Ениа, която звучеше тихо от музикалната уредба, съществена част от оборудването на оранжерията.

Поля ги с ниско процентен разтвор на изкуствен тор.

Доволна от напредъка, тръгна към задната врата, през която се влизаше в сектора за многогодишни растения. Нагледа наскоро поставените в почва резници, както и онези, които подготвяше повече от година и след няколко месеца щеше да изложи за продан. Поля ги, разрохка пръстта и отиде да вземе нови. Тъкмо започваше с тавичка анемони, когато Стела влезе при нея.

— Свършила си доста работа. — Стела, с вързани на опашка къдрави червени коси, огледа масите. — Очевидно.

— И оптимистично. Имаме страхотен сезон и очаквам и следващият да е такъв. Ако природата не си направи лоша шега с нас.

— Предположих, че ще искаш да видиш новите венци. Хейли се занимаваше с тях цяла сутрин. Мисля, че надмина себе си.

— Ще намина да погледна, преди да си тръгна.

— Пуснах я рано, дано не възразяваш. Все още ѝ е трудно да свикне да оставя Лили при детегледачка, въпреки че жената е клиентка, която живее на по-малко от километър оттук.

— Всичко е наред. — Роз премина на купидоновите стрели. — Не е нужно да ми докладваш за всяко свое решение, Стела. Управляваш този кораб от близо година.

— Това беше претекст да дойда тук.

Застана неподвижно, с нож в ръка, над корените на растението, от което се готвеше да вземе резник.

— Някакъв проблем ли има?

— Не. Исках да те попитам... зная, че това е твоя територия, но когато нещата се поуспокоят след празниците, мога ли да прекарвам известно време в сектора за разсаждане? Липсва ми тази част от работата.

— Добре.

Сините очи на Стела заблестяха, когато се засмя.

— Очевидно се безпокоиш, че ще се опитам да променя рутината ти, да организирам всичко по свой начин. Обещавам, че няма да го правя. Няма да ти се меся.

— Ако се опиташ, ще те изритам.

— Разбрано.

— Всъщност и аз исках да поговорим за нещо. Нужен ми е доставчик на чували качествена и евтина пръст. От половин, един, пет и десет килограма за начало.

— За какво? — попита Стела и извади бележник от задния си джоб.

— Ще започна да произвеждам и продавам своя смес за саксии. Създадох я и искам да я патентовам.

— Страхотна идея! Ще донесе добра печалба. Клиентите ще се радват да купуват пръст, смесена по тайната рецепта на Розалинд Харпър. Но трябва да предвидим някои неща.

— Вече помислих за тях. Няма да се втурна напред с главата. Ще се ориентираме към малък пазар. — С все още изцапани ръце Роз взе бутилка вода от етажерката. Припряно изтри пръсти в ризата си, преди да развърти капачката. — Искам персоналът да знае как да я пакетира, но ще пазя рецептата в тайна. Ще дам на теб и Харпър съставките и пропорциите, но не и на останалия персонал. Засега ще извършваме процедурата в главния склад. Ако потръгне, ще построим специална сграда.

— Правителствените разпоредби...

— Запозната съм с тях. Няма да използваме пестициди и съдържанието на подхранващи вещества ще бъде в нормите. — Докато отпиваше голяма глътка Роз забеляза, че Стела все още пише в бележника си. — Кандидатствах за лиценз за произвеждане и продаване.

— Не си споменала.

— Не се чувствай засегната. — Роз остави бутилката и постави резника в почва за захващане. — Не бях сигурна дали да се заломя сериозно, но исках да разбера, че няма да имам проблеми с документацията. Посветих доста време на този проект. Отглеждам няколко вида върху такава почва и засега резултатът ми харесва. Изпробвам я и с други и ако отново съм доволна, ще действаме. Затова искам да добия представа колко ще ни струват чувалите с пръст и опаковките. Искам класически вид. Предполагам, че ще измислиш някакво лого. Бива те за това. „В градината“ трябва да се прочуе.

— Безспорно.

— Знаеш ли какво ще ми хареса най-много? — Замълча за минута и си го представи. — Кафяви чували. Нещо, което да наподобява зебло. Старомодно и традиционно, сякаш казваме: „Най-доброто за добрата стара земя на Юга“. Мисля за картинка на скромна къщичка с цветя отпред.

— Сякаш казваме: „Непретенциозна е, използването ѝ е просто и за вас ще бъде лесно да отглеждате цветя в градините си“. Ще поработя върху идеята.

— Мога да разчитам на теб, нали, да провериш как стоят нещата с цените, печалбата и пазара?

— Аз съм твоят човек.

— Зная. Ще приключа с тези резници и също ще си тръгна рано, ако не изникне нещо друго. Искам да отскоча до магазините.

— Роз, вече приближава пет часът.

— Пет? Не е възможно да е пет. — Повдигна ръка, погледна часовника си и се намръщи. — По дяволите! Отново се увлякох. Знаеш ли какво — ще си взема почивка утре следобед. Ако не изляза, ела да ме измъкнеш.

— Няма проблем. Трябва да се връщам на мястото си. Ще се видим в къщата.

Когато най-сетне стигна до дома си, Роз видя проблясващи коледни светлини по ръба на покрива, трептящи венци на всички врати и запалени свещи на всички прозорци. От двете страни на входа имаше две борчета целите в бели лампички.

Веднага щом прекрачи прага, я завладя празничната атмосфера.

Целият парапет на стълбището бе увит с червени панделки и примигващи лампички, а до колоните грееха коледни звезди в червени саксии.

Сребърната купа на прабаба ѝ бе лъсната до блясък и пълна с примамливи червени ябълки.

В приемната триметров смърч — несъмнено от нейната градина — закриваше предните прозорци. Над камината стояха подредени дървените фигурки на Дядо Коледа, които бе започнала да колекционира, докато бе бременна с Харпър, а от краищата на полицата висяха свежи клонки зеленина.

Двамата синове на Стела седяха на пода под елхата с кръстосани крака и я гледаха ококорено.

— Страхотно е, нали? — Хейли люлееше тъмнокосата Лили в скута си. — Върхът!

— Дейвид здравата се е потрудил.

— И ние помагахме!

Момчетата заподскачаха.

— След училище помогнахме за лампичките и всичко останало — каза Люк, по-малкият. — Скоро ще му помагаме, когато прави сладки, и ще се научим да ги украсяваме.

— И горе има елха. — Гевин извърна глава към смърча. — Не е голяма колкото тази, защото трябваше да я качим по стълбите. Помогнахме на Дейвид и за нея и ще я украсим сами. — Знаеше кой е шефът в къщата и я погледна, очаквайки потвърждение. — Той каза, че можем.

— Значи можете.

— Пече нещо в кухнята за почерпка по случай украсяването. — Стела застана до Роз, за да погледне елхата отгук. — Явно тази вечер ще празнуваме. Вече е казал на Лоугън и Харпър да дойдат до седем.

— Е, тогава трябва да се преоблека за купона. Но първо дай да гушна това бебе. — Взе Лили от скута на Хейли и потърка нос в нея. — За толкова голяма елха си струва всички да се издокараме. Какво мислиш за първата си коледна елха, момиченце?

— Вече се опита да допълзи до нея, когато я сложих на пода. Нямам търпение да видя какво ще направи, когато я види украсена.

— Ще побързам. — Роз целуна Лили и я подаде на майка ѝ. — Все още е топло, но ще бъде хубаво да имаме огън в камината. Кажете на Дейвид да охлади шампанско. Идвам след малко.

„Отдавна в къщата не е имало деца по Коледа“, помисли си тя, докато се качваше по стълбите. Колкото и да изглеждаше невероятно, присъствието им караше и нея да се чувства като дете.

ВТОРА ГЛАВА

В празнично настроение Роз тръгна към магазините. В градинарския център щяха да се справят и без нея половин ден. Всъщност под ръководството на Стела биха се справили дори седмица. Ако имаше желание, би могла да си позволи първата си истинска почивка от... колко време насам? Три години, осъзна тя.

Но нямаше желание.

У дома се чувстваше най-щастлива, така че защо да си прави труда да опакова багаж и да понесе изнервящо пътуване само за да отиде на друго място?

Докато синовете ѝ бяха деца, ги водеше на екскурзии всяка година. В „Дисни Уърлд“, до Гранд каньон, във Вашингтон, в градчето Бар Харбър и къде ли не. Кратък отдих сред природата, понякога на място, избрано спонтанно, а друг път — след дълго планиране.

Една година направиха триседмична обиколка из Европа. Незабравимо пътуване.

Беше трудно, понякога до паника и дори до истерия, да води три палави момчета, но си струваше.

Помнеше колко се бе радвал Остин, когато се качиха на комета в Мейн да погледат китовете в океана, как Мейсън бе настоял да си поръчат охлюви в Париж, а Харпър се бе загубил в „Адвенчърленд“.

Не заменяше тези спомени за нищо. Самата тя бе видяла доста от света.

Вместо да мисли за отпуск, искаше да се съсредоточи върху други идеи. Навярно беше време да открие цветарски магазин в градинарския център. Букети и украси от свежи цветя. Доставка до клиента. Разбира се, това означаваше още една постройка, още материали, още персонал. Но проектът можеше да се осъществи в близките една-две години. Щеше да прегледа някои цифри, да види дали инвестицията ще си струва.

Беше вложила значителна част от личните си авоари, за да създаде градинарския център, но тогава имаше готовност да рискува.

Първата ѝ грижа винаги бе децата да са осигурени и в безопасност, следващата — поддръжката на Харпър Хаус и запазването ѝ за семейството.

Бе постигнала това. Въпреки моментите, в които се бе налагало да проявява голяма изобретателност, а понякога и безсънните нощи. Парите не представляваха толкова трудно разрешим проблем, както за повечето самотни родители, но все пак бяха важни.

Откриването на „В градината“ не беше просто прищявка. Бе имала нужда от свежи приходи и се бе пазарила, рискувала и хитрувала, за да ги получи.

За нея нямаше значение дали хората я смятат за богата като Крез или бедна като църковна мишка. В действителност не беше нито една от двете крайности, а успя да изгради добър живот за себе си и децата си със средствата, с които разполагаше.

Сега можеше да си позволи малка лудост и да влезе в ролята на Дядо Коледа, защото го заслужаваше.

Премина като хала през търговския център и два пъти се наложи да отнася торби с покупки до колата си. Но не видя причина да спре дотук и се отправи към „Уол март“, където възнамеряваше да опустоши щанда за играчки.

Както обикновено, в мига, когато мина през вратите, се сети и за десетки други неща, които нямаше да са излишни. Напълни половината количка, четири пъти се спря на пътеката между гондолите да побъбри с познати и най-сетне стигна до играчките.

След пет минути се запита дали няма да ѝ трябва още една количка. Задържайки с мъка две огромни кутии върху купчината други покупки, сви покрай един ъгъл.

И се блъсна в друга количка.

— Извинявайте. Толкова съм... О, здравей!

Не бе виждала доктор Мичъл Карнеги, специалиста по родословия, от няколко седмици. Имаха кратки телефонни разговори и разменяха съобщения по електронната поща, но рядко се срещаха лице в лице след вечерта, когато бе дошъл в дома ѝ. И бе видял призрака на Печалната невеста.

Струваше ѝ се интересен човек и високо бе оценила това, че не дезертира след случилото се през пролетта.

Според нея той притежаваше всички необходими професионални качества, както и смелост, и отворено съзнание. Все още нито за миг не бе почувствала отегчение по време на разговорите им за семейната история и стъпките при разкриване самоличността на една покойница.

Сега той изглеждаше небръснат от няколко дни, което придаваше суровост на лицето му. Зелените му очи имаха уморен и измъчен израз. Косата му отчаяно се нуждаеше от подстригване.

Бе облечен почти като при първата им среща, със стари джинси и избелял памучен пуловер. За разлика от нейната, в кошницата му нямаше нищо.

— Помогни ми — промълви той с умоляващ тон на човек, който се държи за ръба на пропаст само със запотените си, треперещи пръсти.

— За какво?

— Шестгодишно момиченце. Рожден ден. Отчаян съм.

— О! — Роз усети, че мелодичният му глас, който се лееше като топъл бърбън, ѝ харесва дори когато издава паника. Нацупи устни. — Чие дете е?

— Моя племенница. Неочаквано, късно бебе на сестра ми. Добре че имаше благоразумието първо да роди две момчета. Лесно се справям с тях.

— Е, ако момиченцето е истинска малка госпожица... — Той издаде звук, сякаш ръбът на пропастта е започнал да се рони. — Добре, добре. — Роз махна с ръка, остави своята количка и тръгна по пътеката. — Можеше да си спестиш стреса като попиташ майка ѝ.

— Сестра ми все още ми е сърдита, защото миналия месец забравих *рождения* ѝ ден.

— Разбирам.

— Всъщност миналия месец забравих почти всичко, включително и името си няколко пъти. Казах ти, че правя последна редакция на книгата. Крайният срок приближаваше. Господи, тя е на четиридесет и три. И една. Или може би и две. — Безпомощно потърка слепоочията си. — Нали вашата порода престава да празнува рождените си дни на четиридесет?

— Преставаме да ги броим, доктор Карнеги, но това не означава, че не очакваме подходящ подарък по повод.

— Ясно — отвърна той, докато Роз оглеждаше рафтовете. — Щом отново ме наричаш „доктор Карнеги“, предполагам, че си на нейна страна. Изпратих цветя — добави той малко обидено и от това устните ѝ трепнаха. — Е, със закъснение, но все пак изпратих. Двадесет и четири рози. Но тя отказва да ми прости. — Пъхна ръце в джобовете си и се намръщи при вида на кукла „Барби в Малибу“. — Не можах да им отида на гости за Деня на благодарността. Нима това ме превръща в демон от ада?

— Мисля, че сестра ти много те обича.

— Веднага ще започне да планира кончината ми, ако не купя подаръка днес и не го изпратя утре с „Федерал Експрес“.

Роз взе куклата и отново я остави.

— Това означава, че рожденият ден на племенницата ти е утре, а ти си отлагал до последния момент да изтичаш и да ѝ купиш нещо.

Мич помълча малко, а после сложи ръка на рамото ѝ и я погледна в очите.

— Розалинд, желаш ли смъртта ми?

— Признавам, че не бих имала угризения. Но ще намерим нещо, ще го опаковаш и след малко ще тръгне на път.

— Да го опаковам? Всемогъщи боже, задължително ли е да се опакова?

— Разбира се. Освен това трябва да купиш хубава картичка, подходяща за годините ѝ. Хм! Това ми харесва. — Роз потупа една голяма кутия.

— Какво е?

— Сглобяема къщичка за кукли. Виж, има елементи, които децата могат да комбинират по различни начини и да я проектират, препроектират и обзавеждат както искат. Продава се заедно с кукли и кученце. Забавно и образователно. Ценно и от двете гледни точки.

— Чудесно. Добре. Страхотно. Дължа ти живота си.

— Защо си дошъл толкова далеч? — попита тя, докато Мич сваляше кутията от рафта. — Живееш в центъра на града, където има предостатъчно магазини.

— Това е проблемът. Твърде много са. А търговските центрове? Приличат на лабиринти или кръгове на ада. Изпитвам ужас от тях. Затова си казах: „Хей, ще отскоча до «Уол март». Там поне всичко е под един покрив. Мога да се погрижа за подаръка на детето и...“.

Какво друго се канех да купя? Сапун за пране. Да, трябва да купя сапун за пране и още нещо... записал съм си. — Извади електронен бележник. — Ето.

— Е, тогава побързай. Не забравяй фолиото, панделката и картичката.

— Почакай, почакай. — Той добави и тези неща към списъка. — Панделка. Мога да поискам да го опаковат тук, нали?

— Да, така е най-добре. Късмет.

— Не, не бързай. — Мич пхна електронния бележник обратно в джоба си и завъртя кутията. Зелените му очи вече изглеждаха по-спокойни и съсредоточено се взираха в нея. — И без това щях да ти се обадя. Приключи ли тук?

— Не съвсем.

— Добре. Ще взема каквото ми трябва и ще се срещнем на касата. Ще ти помогна да натовариш багажа в колата си и ще те заведе на обяд.

— Наближава четири. Малко е късно за обяд.

— О! — Той нехайно погледна часовника си, за да се увери. — На подобни места човек така се увлича, че може да прекара остатъка от живота си в безцелно шляене, без да го осъзнае. Както и да е. Тогава да пийнем по нещо. Искам да поговорим за проекта.

— Добре. В другия край на улицата има заведение, наречено „При Роза“. Ще се видим там след половин час.

Но Мич я изчака на касата. За това бе нужно забележително търпение. После настоя да ѝ помогне да отнесе чантите до колата. Хвърли поглед към вече натоварените покупки на задната седалка и си каза: „Света дево!“.

— Не пазарувам често, но изляза ли по магазините, нямам спирачка.

— Личи си.

— Остават по-малко от три седмици до Коледа.

— Моля те, не ми го напомняй. — Мич вдигна последната чанта. — Моята кола е насам. — Вяло махна наляво. — Ще се срещнем в заведението.

— Добре. Благодаря за помощта.

Неуверената му походка ѝ подсказа, че не е напълно сигурен къде е паркирал. Би трябвало да запише и местоположението на колата си в машинката, която носеше в джоба си. Роз се усмихна на тази идея, докато шофираше към малкия ресторант.

Можеше да прости известна разсеяност. За нея това означаваше, че умът му е зает с твърде много неща и му трябва малко повече време, за да открие това, което търси. Все пак не го нае случайно. Преди това проучи Мичъл Карнеги и неговите книги. Беше добър в професията си, местен жител и макар да вземаше скъпо, не бе отказал да разкрие самоличността на един призрак.

Роз паркира и влезе в предния салон на ресторанта. Мислеше да си поръча чай с лед или кафе. Но реши, че след толкова сполучлива търговска експедиция заслужава чаша хубаво вино.

Докато чакаше Мич, позвъни в градинарския център от мобилния си телефон и предупреди, че ще закъснее, освен ако нямат нужда от нея.

— Всичко е наред — успокои я Хейли. — Сигурно си решила да изкупиш магазините.

— Вече ги опустоших. Случайно се сблъсках с доктор Карнеги в „Уол март“...

— Доктор Секси? Защо аз никога не се сблъскам с готини гаджета в „Уол март“?

— И твоят късмет ще излезе, сигурна съм. Впрочем ще пийнем и ще поговорим с него за нашия проект.

— Супер! Трябва да последва и вечеря, Роз.

— Това не е романтична среща. — Но тя все пак извади червилото си и придаде бледокоралов цвят на устните си. — Ще бъде импровизиран делови разговор. Ако изникне нещо, можеш да ми се обадиш. Ще тръгна към дома най-много след час.

— Не се тревожи за нищо. Хей, и двамата трябва да хапнете някъде, така че защо не...

— Вече идва, трябва да затварям. Ще ви разкажа всичко, когато се прибера. Чао засега.

Мич се настани в сепарето срещу нея.

— Тук е удобно, нали? Какво искаш?

Роз поръча вино, а той кафе без захар. Отвори менюто и добави предястие. После се обърна учтиво към нея:

— Сигурно имаш нужда от подкрепление след толкова източително сафари по магазините. Как си?

— Много добре, благодаря. А ти?

— Е, най-сетне се отървах от книгата.

— Никога не съм те питала за какво става дума в нея.

— Историческо и биографично проучване за Шарл-Пиер Бодлер.

— Замълча за миг и забеляза въпросително повдигнатите ѝ вежди. — Поет от деветнадесети век. Скандална личност в Париж — морфинист, с много противоречива, драматична съдба. Бил е осъден за богохулство и непристойно поведение, пропилял е наследството си, превеждал е По, писал е мрачни, въздействащи стихове и дълго след като е починал от венерическа болест, е смятан от мнозина за поет на съвременната цивилизация... а от други — за извратен тип.

Роз се усмихна.

— Към кой лагер би го причислил ти?

— Бил е и гениален, и луд. Повярвай ми, ако започна да говоря, няма да можеш да ме спреш, затова ще кажа само, че беше интересен и труден проект.

— Доволен ли си от свършената работа?

— Да. Още по-доволен съм — сподели той, когато донесоха питиетата им, — че вече не живея денем и нощем с Бодлер.

— Това е като да живееш с призрак, нали?

— Добро сравнение. — Мич повдигна чашата си с кафе за тост. — Първо, държа да изтъкна, че оценявам търпението ти. Надявах се да приключа с тази книга преди седмици, но все попадах на нови и нови неща.

— Още в самото начало ме предупреди, че известно време няма да бъдеш на разположение.

— Не предполагах, че ще се наложи да чакаш толкова дълго. Доста поразмишлявах върху ситуацията. Беше неизбежно след преживяното през пролетта.

— Срещата с Печалната невеста се оказа по-лична, отколкото предвиждах.

— Казваш, че оттогава е... кротка — отбеляза той.

— Все още пее на момчетата и на Лили. Но от онази вечер никоя от нас не я е виждала. Честно казано, не проявих търпение, пък и също

бях затрупана с работа. Работата, къщата, плановете за сватбата, бебето. А и след онази вечер всички чувствахме нужда от почивка.

— Искам вече да се заема сериозно с това, ако нямаш нищо против.

— Предполагам, било е писано да се срещнем днес, защото и аз си мислех същото. Какво ще ти е необходимо?

— Всичко, с което разполагаш. Документирани факти, архиви, дневници, писма, разкази, предавани от поколение на поколение. Благодаря за семейните снимки, които ми изпрати. Образите и собственоръчно написаните писма ми помагат, така да се каже, да навляза в живота на хората, за които правя проучване.

— Няма проблем. С удоволствие ще ти предоставя още.

— Успях да направя някои изводи в промеждутъците, когато си почивах от Бодлер. Започнах да скицирам основното родословно дърво и да добивам представа за хората и връзките помежду им. Това са първите стъпки.

— Ще се радвам в края на всеки ден да научавам какво ново си открил.

— Има ли помещение в къщата ти, където бих могъл да работя? Ще пренасям по-голямата част от документацията в апартамента си, но ще е добре да разполагам и с някакво подобие на офис у вас. Къщата играе съществена роля в проучването и има значение за резултатите.

— И това няма да е проблем.

— Искам списък с имената на всички, които са имали срещи с Амелия. Ще трябва и да поговоря с обитателите на къщата.

— Добре.

— Ще ми е нужно и писменото разрешение за достъп до семейните архиви, за което вече говорихме, актовете за раждане и смърт, брачните свидетелства и други документи.

— Ще ги получиш.

— И разрешение да опиша в книга етапите на проучването и фактите, до които се добера.

Роз кимна и уточни:

— Но настоявам да прегледам ръкописа и да имам право на одобрение.

Мич ѝ се усмихна чаровно.

— Няма да го получиш.

— Е, всъщност...

— С удоволствие ще ти изпратя копие, ако и когато го завърша, но ще предложи ръкописа за публикуване, независимо дали го одобряваш. — Взе пшенична пръчица от широката купа на масата и ѝ я предложи. — Каквото и да открия и опиша, ако книгата се продава, няма да ми дължиш нищо за труда.

Роз се облегна назад и дълбоко си пое дъх. Небрежният му чар и разрошените черни коси, покоряващата усмивка и овехтелите дрехи — зад всичко това се криеше проницателен ум и упоритост.

Винаги бе уважавала упоритите и умни мъже.

— А ако не я издадеш?

— Ще спазим условията, за които се разбрахме при първата среща. Тридесет часа безплатно, а после по петдесет на час, плюс разходите. Можем да оформим писмен договор.

— Мисля, че ще е разумно. — Сервираха им предястието, Роз отказа втора чаша вино и нехайно си взе маслина от чинията. — За да издадеш книга няма ли да ти трябва и разрешение от всеки, с когото разговаряш?

— Ще се погрижа за това. Исках да те попитам, защо не си предприела подобно проучване по-рано? Прекарала си целия си живот в тази къща, а никога не си се ровила в архивите, за да откриеш самоличността на привидението, което живее в нея заедно с теб. Признавам, че дори след като я видях с очите си, ми е трудно да повярвам в съществуването ѝ.

— Не мога да кажа точно. Може би съм била твърде заета или твърде свикнала с нея. Но започнах да се питам дали просто... не е било писано да не се сетя до сега. Никой от семейството ми не си е направил труда. Мога да споделя с теб всички подробности, които зная за предците си, странни семейни анекдоти, откъслечни факти от историята на фамилията, но що се отнася до нея, изглежда никой не е узнал или не е опитал да открие нещо повече. Включително и аз.

— Вече го правиш.

— Колкото повече се замислях за това, което не зная, толкова по-силно ставаше желанието ми да го науча. След като отново я видях онази вечер в началото на юни, реших, че на всяка цена трябва да разбера коя е била.

— Виждала си я като дете — подкани я той.

— Да. Идваше в стаята ми и пееше приспивни песни. Никога не съм се страхувала от нея. После, както става с всяко дете в къщата, когато бях на около дванадесет години, престанах да я виждам.

— Но след време отново си я видяла.

Очите му издадоха съжалението му, че няма в себе си бележник или касетофон. Съсредоточеният му поглед, прикован в нея, ѝ се струваше невероятно секси.

— Да. Явяваше ми се отново, докато бях бременна с всяко от момчетата. Но по-скоро усещах присъствието ѝ. Сякаш стоеше наблизо, защото знаеше, че в къщата ще се появи още едно дете. Имаше и други случаи, разбира се, но предполагам, че би предпочел да поговорим за тях в по-подходяща обстановка.

— Обстановката тук не е неподходяща, но бих искал да записвам разговора ни. Ще започна с нахвърляне на основните факти. Стела твърди, че е видяла написано на стъклото името *Амелия*. Ще потърся в семейния ви архив сведения за жена на име Амелия.

— Вече го направих. — Роз повдигна рамене. — Помислих си, че ако се окаже толкова просто, ще се справя и сама. Не попаднах на това име нито в актовете за раждане и смърт, нито в брачните свидетелства, поне в тези, с които разполагам.

— Аз ще направя ново проучване, ако не възразяваш.

— Имаш пълна свобода. Очаквам да бъдеш изчерпателен.

— Когато си поставя цел, Розалинд, винаги я преследвам като хрътка. Още преди да свърша проекта, ще ти писне от мен.

— Аз съм опърничава жена с труден характер, Мичъл. Предупреждавам те, че и на теб няма да ти е лесно да ме търпиш.

Той ѝ се усмихна.

— Бях забравил колко си красива.

— Така ли? — Тонът ѝ бе удивително хладен и учтив.

Мич избухна в смях.

— Сега осъзнавам колко съм бил погълнат от Бодлер. Обикновено не бих забравил нещо подобно. А в неговата поезия напълно липсва възхвала на красотата.

— Така ли? Би ли цитирал някой стих?

„С ледено сърце и плът от сняг,

*седя като загадъчния сфинкс,
изпълнен с жлъч, която формите изменя;
не зная що е смях и що е плач.“*

— Сигурно е бил ужасно тъжен човек.

— Сложен — каза Мич, — и роден егоист. Но в теб няма никаква студенина.

— Очевидно не си разговарял с доставчиците ми. — „Или с бившия ми съпруг“, мислено добави тя. — Ще се погрижа за оформянето на договора и ще ти издействам писмените разрешения, които искаш. Що се отнася до мястото за работа, мисля, че библиотеката е най-подходяща. Когато имаш нужда от нещо, винаги ще можеш да се свържеш с мен на един от телефонните номера, които ти дадох. В наши дни всеки има по няколко номера. Ако не успееш, можеш да кажеш на Харпър, Дейвид, Стела или Хейли какво да ми предадат.

— Искам да започна в близките няколко дни.

— Ще имаме готовност. Време е да тръгвам. Благодаря за питието.

— За мен беше удоволствие. Дължа ти много повече, след като ми помогна за подаръка.

— Мисля, че ще бъдеш герой в очите на племенницата си.

Мич сложи няколко банкноти на масата, стана и хвана ръката ѝ, преди Роз да стане и да излезе сама от сепарето.

— Има ли кой да ти помогне да разтовариш всичкия този багаж у дома?

— Носила съм и повече сама, но да, Дейвид ще е там.

Мич пусна ръката ѝ, но я изпрати до колата.

— Скоро ще ти се обадя — каза той, когато отвори вратата.

— С нетърпение ще очаквам да ми разкажеш какъв коледен подарък си измислил за сестра си.

Лицето му отново доби измъчен израз.

— О, по дяволите, защо трябваше да развалиш настроението ми?

Роз се засмя, затвори вратата и смъкна стъклото на прозореца.

— В „Дилардс“ има страхотни кашмирени пуловери. Всеки брат, избрал някой от тях, напълно би заличил един забравен рожден ден.

— Гарантираш ли? Това женски закон ли е?

— Подарък от съпруг или любовник трябва да блести, но за подарък от брат кашмирът е идеален избор. Уверявам те.

— „Дилардс“.

— „Дилардс“ — повтори тя и запали. — Чао.

— Чао.

Потегли и докато се отдалечаваше, в огледалото за обратно виждане го видя да се люлее на пети, с ръце в джобовете.

Хейли беше права. Наистина изглеждаше секси.

Щом стигна до дома си, Роз свали част от покупките и ги отнесе направо в своето крило. Подвоуми се за кратко, струпа чантите в хола и се върна за още.

Чу как в кухнята момчетата разказват на Дейвид подробностите от деня си. Най-добре бе да качи всичко сама и да го скрие, преди някой да разбере, че се е прибрала.

Щом свърши, тя се спря в средата на стаята и погледна втренчено.

Очевидно бе загубила ума си. Сега, когато видя покупките закуп, разбра защо Мич се ококори при срещата им. Можеше да отвори магазин с това, което бе купила за един следобед в пристъп на лудост.

Как, за бога, щеше да опакова всички подаръци?

„По-късно“, каза си Роз, след като прокара пръсти през косите си. По-късно щеше да се погрижи за тази важна подробност. Сега щеше да се обади на адвоката си в дома му — като негова съученичка от гимназията имаше тази привилегия — и да поиска оформяне на договора с Мич.

Но именно защото се познаваха от ученическите години, разговорът продължи двойно по-дълго от необходимото. Когато Роз затвори, въведе все пак някакъв ред в хола си и се отправи към стълбите. В къщата бе настъпила тишина.

Знаеше, че Хейли е в стаята си с Лили, а Стела е при момчетата. От бележката върху кухненския плот разбра, че Дейвид е отишъл на фитнес. Хапна вечерята, оставена за нея в захлупен съд, и реши спокойно да се поразходи в градината. Лампите в къщата на сина й светеха. Навярно Дейвид му се бе обадил, за да му каже, че е

приготвил от любимия му пай. Ако Харпър искаше да хапне от него, знаеше къде да го намери.

Промъкна се обратно в къщата и си наля чаша вино с намерението да му се наслади в гореща вана.

Но когато се върна на горния етаж, усети движение в хола. Цялото ѝ тяло се напрегна, докато вървеше към вратата, и отново се отпусна, щом видя Стела.

— Здравата ме изплаши — каза Роз.

Но не тя, а Стела подскочи като ужилена, завъртя се и сложи ръка на сърцето си.

— Господи! Крайно време е всички да престанем да се стряскаме. Мислех, че си тук. Отбих се да те попитам дали искаш да чуеш седмичния ми отчет, но видях това. — С широк жест посочи всички торби и кутии покрай едната стена. — Роз, да не би да си изкупила целия търговски център?

— Не успях, но прекарах един приятен следобед и съм доволна. Затова нямам настроение за слушане на отчети. Искам чаша вино и гореща вана.

— Очевидно заслужаваш. Ще го отложим за утре. Ако имаш нужда от помощ за опаковането...

— Не бих отказала.

— Можеш да почукаш на вратата ми всяка вечер, след като момчетата си легнат. А, Хейли спомена, че си се видяла с доктор Карнеги.

— Да. Сблъскахме се в „Уол март“, както се случва на мнозина в Тенеси. Завършил е книгата си и явно няма търпение да се захване с нашия проект. Иска да поговори с теб, Хейли и всички останали. Нали няма да бъде проблем?

— Не. Аз също нямам търпение. Ще те оставя да вземеш вана. Довиждане до утре сутринта.

— Лека нощ.

Роз влезе в спалнята си, после напълни ваната в банята с ароматна пяна и запали свещи. Поне веднъж нямаше да използва личното си време, за да чете градинарска или бизнес литература. Просто щеше да прекара вечерта в приятна почивка.

Реши да направи и маска на лицето си.

На слабата, трептяща светлина на свещите тя се плъзна в ароматната вода. Издаде тиха, протяжна въздишка. Отпи глътка вино, остави чашата на ръба и се потопи почти до брадичката.

„Защо не го правя по-често?“ запита се Роз.

Повдигна едната си ръка от пяната и огледа издължените си тънки пръсти, загрубели от работа. Ноктите ѝ бяха изрязани, без лак. Защо да си прави труда да ги лакира, когато цял ден щяха да ровят в калта?

Имаше силни, закалени и сръчни ръце. Нямахше нищо против, че на тях не блестят пръстени.

Но се усмихна, когато погледна пръстите на краката си. Малката ѝ слабост бе да ги разкрасява. Тази седмица ноктите им бяха лакирани в лилаво с металически блясък. През повечето дни оставаха скрити под работните чорапи и ботуши, но тя знаеше, че има секси пръсти. Едно от дребните, глупави неща, които ѝ напомняха, че е жена.

Гърдите ѝ не изглеждаха стегнати както някога. Беше благодарна, че са малки и увисването не е твърде очевидно. Все още.

Не се тревожеше за състоянието на ръцете си, гледаше на тях като на инструменти, но полагаше големи грижи за кожата си. Не можеше да спре бръчките, но си позволяваше да направи нещо за лицето си винаги, когато намери време.

Не би допуснала косите ѝ да посивеят и се грижеше и за тях. Фактът, че приближава петдесетте, не означаваше, че не може да тропне с крак и да направи каквото е по силите ѝ, за да забави неизбежните поражения, които времето нанася.

Някога бе красавица. Млада булка, свежа, невинна и сияеща от щастие. Господи, сега разглеждаше снимките и сякаш виждаше на тях непознатата.

Кое бе това миловидно момиче?

„Близо тридесет години“, помисли си тя. Отминали като един миг.

Откога не беше получавала комплимент от мъж, че е красива? Брайс я бе обсипвал с безброй, но той бе ласкател, от когото бе чувала какви ли не лъжи. А Мич го бе подхвърлил нехайно, почти между другото. Затова можеше по-лесно да повярва, че е искрен.

Всъщност какво значение имаше това за нея?

Мъже. Поклати глава и отпи още глътка вино. Защо мислеше за тях?

Защото, осъзна Роз с усмивка, отдавна не бе имало на кого да покаже своите секси пръсти. Нямаше кой да я докосва така, както ѝ се искаше, да я изпълва с вълнение, да я притиска в прегръдката си нощем.

Досега се бе чувствала щастлива и без тези неща. Но понякога копнееше да има човек до себе си. Вероятно точно сега осъзна колко ѝ липсва това, защото бе прекарала един час в компанията на привлекателен мъж.

Когато водата изстина, Роз излезе от ваната, тананикайки си, подсуши тялото си, втри крем в кожата си и изпълни вечерния ритуал с овлажняващ гел. После тръгна към стаята си, загърната в халата си.

Почувства студа още преди да съзре силуета пред вратите на терасата.

Този път не беше Стела. Срещу нея стоеше Печалната невеста в семплата си сива рокля и с корона от руси къдрици.

Роз преглътна и заговори със спокоен тон:

— Отдавна не си ме навестявала. Зная, че не съм бременна, така че поводът със сигурност е друг. Амелия — нали това е името ти?

Не последва отговор, но не го и очакваше. Привидението се усмихна съвсем леко за миг и постепенно изчезна.

— Е — с въздишка разтри ръцете си, — предполагам, по този начин изразяваш одобрението си, че най-сетне ще се заловим сериозно с проучването.

Върна се в хола си и извади календара, на който през отминалата зима бе започнала да отбелязва появите на призрака. Подчерта днешната дата.

Вярваше, че доктор Карнеги ще оцени съобразителността ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Не разбираше от градинарство. Бе прекарал по-голямата част от живота си в апартаменти. Все пак обичаше да вижда красиви растения и цветя и се възхищаваше на хората, които знаят как да се грижат за тях.

Розалинд Харпър очевидно беше експерт в това отношение.

През юни бе видял част от градините ѝ. Но впечатлението от изящната им красота бе останало на заден план след срещата с Печалната невеста. Той вярваше, че всяко живо същество притежава дух. Иначе не би се посветил на семейните истории и проследяването на родословия. Смяташе, че духът може да влияе върху съдбите на следващите поколения векове наред.

Но никога не бе вярвал в осезаемото му, физическо присъствие.

Вече знаеше, че то е възможно.

Трудно бе за човек с академични наклонности като него да проумее и приеме нещо толкова невероятно като съществуването на призраци.

Но след всичко, което бе видял, усетил и преживял, не можеше да отрече фактите.

Осъзна, че вече е обсебен от тази мисъл. Най-сетне завърши книгата си и бе готов да вложи цялата си енергия, време и способности, за да разкрие чий е духът, който упорито бродеше из коридорите на Харпър Хаус повече от столетие.

Оставаше само да уреди някои правни подробности и можеше да се потопи в работа.

Сви към паркинга на „В градината“.

„Интересно“, отбеляза той. Удиви се, че засадените площи, великолепни през пролетта и лятото, изглеждаха атрактивно и в последните дни на декември.

В небето се виждаха надвиснали облаци, които предвещаваха студени и грозни дъждовни дни. И все пак имаше живи растения. Мич не знаеше как се наричат, но му се струваха красиви. Ръждивочервени

и буйни вечнозелени храсти с едри плодове, сребристо-зеленикави ниски треви, ярки теменужки. Разпозна поне теменужките.

Имаше купчини материали, навярно необходими за оформянето на градини, което несъмнено бе доста уморителна работа. Дълги маси отстрани, върху които стояха подредени студоустойчиви растения, малка горичка от дръвчета и храсти.

На широката площадка пред ниската постройка видях коледни звезди и малко борче, украсено с лампички.

На паркинга имаше няколко други коли. Двама мъже товареха в пикап фиданка с чувал около корените. Млада жена буташе надолу по рампата червена количка, пълна с коледни звезди и пазарски чанти.

Мич се размина с нея, прекоси площадката и влезе.

Забеляза, че търговската част е заредена със стока. Повече, отколкото очакваше. Саксии, декоративни градински конструкции, украсени малки елхички, книги, семена, инструменти. Някои бяха поставени в кошници за подаръци. Великолепна идея.

Забравил за намерението си веднага да потърси Роз, той разглеждаше наоколо. Когато една от консултантките го попита дали му трябва помощ, се усмихна, поклати глава и продължи бавно да върви през салона.

„Нужен е огромен труд за изграждането на такъв център — помисли си Мич, докато оглеждаше рафтовете с добавки за почва, торове на гранули и пестициди. — Време, работа, познания, а безспорно и кураж.“

Това не приличаше на хоби или каприз на аристократка от Юга, не беше малка фирма, а сериозен бизнес. Още една страна на жената, чиято дълбока същност все още не познаваше.

Красивата, загадъчна Розалинд Харпър. Кой мъж не би изпитал желание да достигне до тази дълбока същност и да разбере коя е истинската Роз?

Дължеше голяма благодарност на сестра си и племенницата си, заради които бе хукнал към магазина. Случайната среща бльсването в пълната ѝ количка и разговорът в заведението оставаха най-вълнуващите му лични преживявания от месеци насам.

Надяваше се на продължение и бе предприел това посещение в градинарския център главно за да я види в нова светлина.

Премина между широки остъквени врати и попадна сред екзотична маса от стайни растения. Имаше и водоскоци, и градински шадравани. Кошници с папрат и декоративни лози стояха върху пиедестали или висяха, окачени на куки.

През следващата двойна врата се влизаше в оранжерия с десетки дълги маси. Повечето бяха празни, но върху някои имаше теменужки и други, непознати за него растения. Забеляза етикетите с надпис „Издръжливо на зимен студ“.

Двоумеше се дали да продължи, или да изчака и да попита къде е Роз, когато синът ѝ се върна в оранжерията.

— Добър ден. Имате ли нужда от помощ? — Докато вървеше към Мич, Харпър го позна. — О, здравейте, доктор Карнеги.

— Казвай ми Мич. Радвам се да те видя отново, Харпър. — Той му подаде ръка.

— Аз също. Мачът срещу „Литъл Рок“ миналата седмица беше страхотен.

— Да. Значи си бил там?

— Пропуснах първата четвъртина, но второто полувреме беше супер. Джош е цар! — възкликна Харпър.

Мич бе обзет от бащинска гордост.

— Миналата седмица направи голям мач в Мисури. Трябва да гледам репортажа по ESPN — отвърна той.

— И този си го биваше. Когато се видите със сина си, кажете му, че кошът, с който отбеляза три точки в последната минута, беше много красив.

— Ще му кажа.

— Търсите ли нещо или някого?

— Някого. Всъщност майка ти. — „Имаш нейните очи — помисли си Мич. — Нейните устни и цвят на кожата.“ — Реших да поразгледам, преди да се видя с нея. — Хвърли поглед наоколо и пъкна ръце в джобовете си. — Впечатлен съм от всичко тук.

— Пада доста работа. Тя е в оранжерията за разсаждане, ще ви заведе.

— Благодаря. Не очаквах в един градинарски център да цари такова оживление по това време на годината.

— Винаги се намира нещо за вършене, ако имате двор или градина. — Харпър проследи погледа му. — Всеки иска да купи нещо

за празниците, а и подготвяме разсад за март.

Когато излязоха навън, Мич се спря, с палци в джобовете на якето си. Пред погледа му се простираха дълги оранжерии, разделени на два сектора от широка пътека, където под стъклен навес имаше още маси. На откритата площ някакъв мъж работеше с машина, за да изкорени млад бор — или може би смърч, или ела. По какво ли можеше да ги разпознае човек?

Забеляза малко езеро, поток и гора, която отделяше градинарския център от къщата.

— Трябва да призная, че не очаквах да видя нещо толкова забележително.

— Майка ми никога не би се задоволила с малко. Отначало имахме само няколко оранжерии. Преди две години добавихме нови, допълнителна площ и търговска част.

„Не е просто бизнес — осъзна Мич, — а целта на един живот.“

— Сигурно е нужен огромен труд.

— Да. И много любов.

— Ти обичаш ли работата си?

— Да. Ето там е моята крепост. Оранжерията за присаждане. Занимавам се главно с поставяне на присадки и отглеждане на разсад. Но през този сезон съм зает с други неща, например коледни елхи. Канех се да занеса още десетина, преди да продължа към градината, когато ви срещнах.

Докато падаха първите капки дъжд, Харпър кимна към една от оранжерииите.

— Тази е за разсаждане. Откакто назначи Стела, мама прекарва повечето време там.

— Ще я намеря, не е нужно да идваш с мен. Позволи си още малко почивка.

— Най-добре е да тръгна към градината. — Заваля по-силно и Харпър придърпа козирката на шапката си надолу. — Ще отскоча да взема онези дръвчета, преди дъждът да изплаши клиентите. Влезте направо. Довиждане.

Харпър се отдалечи, подтичвайки, и сви към градината, където го пресрещна Хейли.

— Почакай! Харпър, почакай само минута.

Той се спря и леко повдигна козирката си, за да я огледа по-добре. Бе облечена с късо червено яке и дънки и носеше една от шапките с емблемата на центъра, поръчани от Стела за персонала.

— За бога, Хейли, влизай вътре. Всеки момент ще плисне порой.

— Това доктор Карнеги ли беше?

— Да. Търсеше шефката.

— Завел си го до сектора за разсаждане? — Гласът прозвуча пискливо, надвиквайки все по-силно барабанящите капки. — Оглупял ли си?

— Защо? Търсеше мама, а тя е в оранжерията. Оставих я там преди пет минути.

— Завеждаш го и просто му казваш да влезе. — Енергично размахваше ръце. — Без да я *предупредиш*?

— За какво?

— Че е дошъл. Сега ще я види мръсна, плувнала в пот, негримирана и с работни дрехи. Не може ли да го задържиш пет минути, за да ѝ дадеш време?

— Защо? Изглежда като всеки ден. Какво значение има, по дяволите?

— Щом не се досещаш, значи наистина си глупак. Вече е твърде късно. Трябва да се запишеш в курс за бавно загряващи, Харпър Ашби.

— Мамка му! — промърмори той, когато Хейли го перна леко по ръката и се втурна обратно вътре.

Мич намери подслон от дъжда в оранжерията. Секторът със саксиите го беше впечатлил, но бледнееше пред този. Помещението изглеждаше изпълнено с живот, който струеше от растенията в различни стадии на развитие. Топлият и влажен въздух напомняше за тропически рай и докато дъждовните капки удряха по стъклата, му се струваше, че е попаднал в приказна пещера.

Носеше се мирис на растения и пръст и звучеше приятна, спокойна музика. Не беше нито класическа, нито ню ейдж, а странно, завладяващо съчетание между двете.

Видя маси и инструменти, кофи и чували. В плитки черни кутийки трептяха нежни млади растения.

Роз работеше в далечния край, до едната стена. Стоеше с гръб към него.

Имаше прелестна шия. „Странна мисъл — каза си той, — може би глупава.“ Но не можеше да го отрече. Косите ѝ бяха прави и късо подстригани и според него тази прическа съвършено разкриваше красивата ѝ дълга шия.

Цялото ѝ тяло бе издължено и стройно. Имаше изваяни ръце, крака и ханш. В момента впечатляващата ѝ фигура бе скрита под широк панталон и безформен пуловер с навити ръкави. Но Мич отлично си спомняше как изглеждаха.

Спомни си и неповторимите ѝ издължени очи, преди тя да чуе стъпките му и да се обърне. С дълги мигли и топъл цвят на тъмен кехлибар.

— Извинявай, че прекъсвам работата ти — усмихна ѝ се той.

— Няма проблем. Не очаквах да те видя тук.

— Получих документите и ми хрумна да намина да ти кажа, че са подписани, подпечатани и вече на път към адвоката ти. Освен това, исках да разгледам фирмата ти. Впечатлен съм. Въпреки че не разбирам нищо от градинарство, истински съм впечатлен.

— Благодаря.

Мич хвърли поглед към работния ѝ плот. Имаше саксии, някои — все още празни, други — с пръст и крехки зелени стъбла.

— Какво става тук?

— Разсаждам целозия — петльов гребен.

— Нямам представа какво е.

— Сигурно си го виждал. — Роз нехайно потърка бузата си и остави на нея петно от кал. — Цветовете изглеждат точно като петльови гребени, яркочервени. Много популярно цвете.

— Аха. И ги слагаш в тези малки саксийки, защото...?

— Защото не обичат да пипат корените им, след като се развият. Засаждам ги съвсем млади, за да разцъфтят за клиентите през пролетта. Ще трябва да понесат само едно пресаждане. Едва ли проявяваш интерес.

— Не очаквах да проявя, но сякаш съм се озовал в напълно нов свят. Какво е това тук?

Роз повдигна вежди.

— Е, добре тогава. Нарича се матиола — летен шибой. Много е ароматно. Онези там, с жълтеникавите листа, са култивирани и ще разцъфнат през пролетта. Клиентите предпочитат да ги купуват с цвят и затова планирам разсаждането така, че да мога да им предложа избор. Този сектор е за едногодишни. Многогодишните са ето там.

— Дарба ли е нужна или дълги години учене и усъвършенстване? Откъде знаеш какво трябва да правиш? Как различаваш... петльов гребен от шибой, когато са още малки и неразцъфтели?

— И двете, плюс любов и натрупан опит. Занимавам се с градинарство още от дете. Спомням си как баба ми по бащина линия държеше ръката ми и ми показваше как да отпъквам пръстта около растенията. Най-ясните ми спомени за нея са свързани с градините на Харпър Хаус.

— Елизабет Маккинън-Харпър, съпруга на Реджиналд Харпър младши — допълни Мич.

— Имаш добра памет.

— Прегледах някои списъци. Какъв човек беше тя?

Въпросът я изпълни с умиление и сантименталност.

— Добра и търпелива, стига да не я ядосваш. Тогава ставаше страховита. Наричаха я Лизи или Елизабет. Винаги носеше мъжки панталони, стара синя риза и сламена капела. Всички жени от Юга на определена възраст започват да носят капели, когато работят в градината, така е прието. Миришеше на евкалипт и мента от отварата, която използваше като средство против насекоми. Все още прилагам тази рецепта. — Роз взе друга саксия. — Липсва ми, въпреки че минаха близо тридесет години, откакто си отиде. Просто заспа в градината в един горещ летен ден. Подрязвала храстите и седнала да си почине. Вече не се събуди. Според мен това е идеалният преход.

— На колко години беше?

— На осемдесет и четири. Баща ми е бил късно родено дете, както и аз за него. Прекъснах тази семейна традиция, като родих и трите си деца млада.

— Разказвала ли ти е някога за Печалната невеста?

— Да. — Докато говореше, Роз продължи с разсаждането. — Тя беше Маккинън по рождение, не бе отраснала в къщата. Но твърдеше, че е видяла Невестата в деня, когато е починал свекърът ѝ. Дядо ми

беше Харпър, разбира се и бе отраснал в къщата. Ако сме определили правилно кога е живяла Амелия, навярно е бил бебе, когато е починала. Но тогава аз бях на осем години и не си спомням да съм го чувала да говори за нея.

— А родителите ти или пък други роднини?

— Отсега ли започват да текат безплатните часове, доктор Карнеги?

— Извинявай.

— Нямам нищо против. — Роз сложи етикет на новозасаденото растение и взе следващото. — Като се замисля, не съм научила много от баща си. Изглежда, мъжете от фамилията Харпър, а може би всички мъже, не обичат да говорят за подобни неща. Майка ми пък беше от жените, които драматизират твърде много и живеят с илюзията, че животът им е мъчение. Твърдеше, че я е виждала много често и че винаги изживявала голям стрес. Но мама непрекъснато се чувстваше стресирана от нещо.

— Водила ли е някакъв дневник? Или баба ти?

— Да, и двете. Още една стара традиция, която аз не следвам. Когато баща ми се оженил и довел съпругата си у дома, баба ми се преместила в къщата за гости. След смъртта ѝ той прегледа всичките ѝ вещи. Помня, че го попитах за дневниците ѝ, но каза, че са изчезнали. Не зная какво е станало с тях. Що се отнася до майка ми, пазя нейните. Ще ти ги дам, но не мисля, че ще откриеш нещо ценно.

— Все пак ще ги прочета. Лели, чичовци, братовчеди.

— О, цяла армия. Сестрата на майка ми се омъжи за трети път за някакъв британски лорд... или граф, преди няколко години. Живее в Съсекс и не се виждаме често. Има деца от първите си два брака, а те също имат деца. Баща ми беше единствено дете. Но неговият баща е имал четири по-големи сестри... дъщерите на Реджиналд.

— Да, имената им са в списъка ми.

— Не ги помня всичките. Имали са деца. Да видим дали ще се сетя — братовчедите ми Франк и Естер... и двамата са покойници от години, и децата им Лусърн, Боб и Миранда. Боби е загинал през Втората световна война. Лусърн и Миранда също отдавна не са между живите. Но и двете са родили деца, и някои от тях имат свои. После Оуен, Янси и... Мерилу. Мерилу живее в Билокс. Страда от старческа деменция и децата ѝ се грижат за нея, доколкото могат. За Янси не бих

могла да кажа нищо. Преди години се присъедини към пътуваща клоунска трупа и оттогава никой няма вести от него. Оуен е пламенен проповедник, чух, че сега живеел в Мейкън, Джорджия. Мога да те уверя, че ще откаже да разговаря с теб за призраци.

— Човек никога не знае.

Роз издаде неразбираем звук, продължавайки да работи.

— А братовчедка ми Кларис никога не се е омъжвала. Стигна преклонна възраст. Упорита сприхава старица. Живее в старчески дом в покрайнините на града. Не ми говори.

— Защото...?

— Наистина ставаш досаден.

— Неизбежно е.

— Не си спомням точно защо престана да ми говори. Не одобряваше това, че дядо ми и баба ми завещаха всичко на баща ми и мен. Все пак беше техен син, а тя е само племенница. Веднъж ни гостува, когато момчетата бяха още малки. Мисля, че тогава се отрече от мен, или по-точно, и двете се отрекохме една от друга. Не й харесваше как възпитавам децата си, а аз не можех да търпя критиката ѝ и към тях, и към мен.

— Преди да се отчуждите, спомняш ли си някога да ти е говорила за Печалната невеста?

— Не, не си спомням. Братовчедка ми Риси главно се оплакваше или сърдито мърмореше. И съм сигурна, че задигна няколко вещи от къщата. Дребни неща. Не съжалявам, че не разговаря с мен.

— А дали ще поговори с мен? — попита Мич.

Роз се обърна и замислено се вгледа в лицето му.

— Може би, особено ако я накараш да мисли, че аз няма да одобря това. Ако решиш да посетиш старата сухарка не е зле да ѝ занесеш цветя и шоколад. Избери „Годайва“ и със сигурност ще я впечатлиш. После заложи на чара си. Наричай я „мис Харпър“, докато не ти каже, че предпочита друго обръщение. Използва моминското си име и държи на етикета. Ще те разпитва за семейството ти. Дали имаш предци, участвали във войната между Севера и Юга. Ако в рода ти има някой янки, не споменавай за него.

Мич не можа да сдържи смеха си.

— Добих представа какъв тип жена е. Имам една стара леля, която е също като нея.

Роз посегна към хладилната чанта под плота и извади две бутилки вода.

— Сигурно ти е горещо. Аз така съм свикнала с жегата, че не я усещам.

— Очевидно влажният въздух, сред който работиш всеки ден, се отразява добре на кожата ти. Нежна е като английска роза. — Мич нехайно протегна ръка и докосна бузата ѝ. Когато я видя да повдига вежди, бързо се отдръпна крачка назад. — Извинявай. Имаше малко кал...

— Още нещо, с което съм свикнала.

— Е... — Ръцете му трябваше да са заети с нещо, за да стоят далеч от нея. — Съдейки по това, което видях онзи ден, вече си готова за Коледа.

— Почти. А ти?

— Никакъв напредък. Чувствам се длъжен да ти благодаря още веднъж за съвета относно подарък за сестра ми.

— Значи си купил кашмирен пуловер.

— Нещо, което продавачката нарече „жилетка“ и каза, че колкото и да има една жена, никога няма да ѝ бъде в повече.

— Напълно вярно.

— Добре. Е, ще положи още усилия през следващите няколко дни. Ще извадя елхата, ще сложа лампичките.

— Ще я извадиш?! — Погледът, който Роз му хвърли, издаде съжаление, а може би презрение. — Това означава, че имаш изкуствена.

Той пъхна ръце в джобовете си и бавно се усмихна.

— Най-лесно е. Удобно за апартамент.

— Като си спомня в какво състояние беше дифенбахията ти, може би наистина така е най-добре.

— В какво състояние?

— На растение, което ти бавно убиваше. Онова, което взех, когато дойдох в апартаментата ти за първата ни среща.

— Аха, ясно. — Тогава тя носеше елегантен костюм и обувки с висок ток, с които краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги. — Оправи ли се?

— Вече е добре, но няма да ти я върна.

— Бих искал поне да я виждам понякога.

— Това може да се уреди. Следващата събота в къщата ще има тържество. В девет. Заповядай, ако желаш. Можеш да си доведеш и компания, разбира се.

— С удоволствие. Имаш ли нещо против да отида до къщата, за да разгледам библиотеката? Или не е удобно?

— Разбира се, че нямам. Само ще се обадя на Дейвид да го предупредя, че ще наминеш.

— Добре. Тогава ще те оставя да работиш. Благодаря, че ми отдели време.

— Имам предостатъчно.

Трудно му бе да повярва.

— Ще ти се обадя. Всичко тук е чудесно, Розалинд.

— Така е.

Когато Мич излезе, тя остави инструментите и отпи голяма глътка вода. Не беше наивно младо момиче, което се изчервява и тръпне от вълнение при допира на мъжка ръка до лицето си. Но я бе обзело странно, приятно чувство, когато пръстите му леко докоснаха бузата ѝ и срещна погледа му.

„Като английска роза“, повтори си тя и се усмихна. Преди време би могла да се сравни с това цвете, крехко и обсипано с капчици роса. Обърна се и погледна едно от жилавите растения, от които вземаше резници и издънки. Сега по-скоро приличаше на тях — силна и издръжлива.

„Добре че съм такава“, каза си тя, когато отново се залови за работа.

Въпреки силния дъжд, Мич се поразходи между постройките и започна да изпитва още по-голямо уважение към Роз и създаденото от нея. „Изградила го е почти сама“, помисли си той. Несъмнено бе наследила прилично състояние от фамилията Харпър, но за постигането на всичко това не трябваша само пари.

Нужни бяха идеи и упорита работа.

Нима наистина бе изрекъл онзи глупав, банален комплимент за кожата ѝ? „Английска роза“, мислено повтори Мич и поклати глава. Едва ли тя го чуваше за първи път.

Във всеки случай не се оказа особено уместен. Сравнението с нежна английска роза не ѝ подходеше. „По-скоро черна роза — реши той, — висока, стройна и екзотична. Малко надменна и невероятно секси.“

Бе научил доста за живота ѝ от разговора в оранжерията. Както и за характера ѝ. Бе загубила обичната си баба в крехка възраст. По всичко личеше, че не е била близка с родителите си, които също бе загубила. Живите ѝ роднини се намираха далеч и, изглежда, не поддържаше връзка с никого от тях.

Освен синовете си, нямаше други близки.

След смъртта на съпруга си бе разчитала единствено на себе си при отглеждането на трите момчета.

Но не бе доловил в нея никакво самосъжаление и определено — никаква слабост.

Независима, пряма, силна. Но имаше и чувство за хумор и добро сърце. Спаси го в трудната ситуация да избере играчка за малко момиченце и прие дилемата му с насмешка.

Сега, когато най-сетне бе започнал да я опознава, нямаше търпение да разбере повече.

Например историята с втория ѝ съпруг и развода. Не го засягаше, разбира се, но любопитството му бе оправдано. Искаше да се добере до подробностите. Нямаше да е трудно. Хората бяха словоохотливи.

Трябваше само да им задава въпроси.

Импулсивно тръгна обратно към градинарския център. Няколко клиентки разговаряха и кимаха към коледните звезди и някакво кактусоподобно растение с розови цветове. Мич едва успя да прокара пръсти през вече мокрите си коси, когато погледът на Хейли се насочи право към него.

— Доктор Карнеги, каква приятна изненада!

— Казвай ми Мич. Как си, Хейли, как е бебето?

— И двете сме добре. Но... вие сте вир-вода! Да ви донеса ли кърпа?

— Не, няма нужда. Не можах да сдържа любопитството си и поразгледах.

— Аха! — Лицето ѝ засия, по детински невинно. — Роз ли търсехте?

— Намерих я. Ще отскоча до къщата, за да видя мястото, на което ще работя. Но бих избрал някоя от тези малки елхички. От вече украсените.

— Много са сладки, нали? Идеални са за малък апартамент или офис.

— По-красиви са от старата изкуствена елха, която с мъка сглобявам всяка година.

— И носят уханието на Коледа. — Придружи го до тях. — Коя ви харесва най-много?

— Ами... ето тази.

— Обожавам червените панделки и малките фигурки на Дядо Коледа. Ще ви донеса кутия.

— Благодаря. Как се наричат тези цветя?

— Коледни кактуси. Нали са прекрасни? Харпър ги добива с присаждане. Някой ден ще ми покаже как. Трябва да вземете поне един. Изглеждат толкова празнично. И цъфтят по Великден и Коледа.

— Не умея да се грижа за растения.

— Е, не изискват много грижи. — Големите ѝ бледосини очи не се откъсваха от него. — Живеете в апартамент, нали? Ако вземете елха, кактус и няколко коледни звезди, ще имате чудесна украса за празниците. Ако решите да поканите някого, няма за какво да се безпокоите.

— Не мисля, че синът ми ще обърне внимание на някакъв кактус. Хейли се усмихна.

— Може би, но ако някоя дама намине за по едно питие по празниците?

— А... напоследък бях твърде зает с книгата.

— Навярно привлекателен необвързан мъж като вас не може да се отърве от обожателки.

— Не. Отдавна... Хм!...

— Трябва да вземете и венче за вратата си.

— Венче.

Усетила, че го обзема отчаяние, тя докосна ръката му.

— Да ви покажа ли какви имаме? Сама украсих някои от тях. Виждате ли това? Ухае толкова приятно на бор. Какво е Коледа без венец на вратата?

Мич се предаде.

— Умееш да убеждаваш.

— Добра съм — засмя се тя и избра едно венче. — Най-много ще подхожда на елхичката ви.

Придума го да купи и венчето, и три малки коледни звезди, и кактуса. Изглеждаше развеселен и малко замаян, докато Хейли му издаваше касова бележка и опаковаше покупките.

Когато той излезе, реши, че е узнала достатъчно.

Втурна се в офиса на Стела.

— Мич Карнеги не се вижда с никого.

— Да не би наскоро да е ослепял?

— Стига, Стела, знаеш какво имам предвид. Няма приятелка. — Хейли свали шапката си и прокара пръсти през светлокестенявите си коси, достатъчно дълги, за да ги връзва на стърчаща конска опашка. — И прекара повече от половин час в оранжерията при Роз, преди да дойде да си купи коледна елхичка. Харпър го изпрати при нея, без да я предупреди. Просто му казал да влезе и не ѝ дал време поне да сложи червило.

— Просто така — да влезе? Как може да е толкова глупав?

— Точно това го попитах. Както и да е... Мич дойде тук мокър до кости, защото решил да поразгледа центъра. Каза, че ще отскочи и до къщата.

— Хейли — Стела откъсна поглед от монитора на компютъра си, — за какво намекваш?

— Просто споделям това, което узнах. Няма приятелка, както и тя няма приятел. — Хейли разпери ръце, насочи палците си един срещу друг и ги преплете. — Ще се виждат често. Освен секси, е и много мил. Убедих го да купи едно венче, три коледни звезди и кактус, плюс елхичката.

— Браво, Хейли!

— Най-хубавото беше, че не можа да ми откаже. Ако Роз не си пада по него, може би аз ще го хвана. Е, добре де — няма. — Тя се засмя, когато срещна укорителния поглед на Стела. — Би могъл да ми бъде баща, дрън-дрън. Но е идеален за Роз. Казвам ти — разбирам от тези неща. Не се ли оказах права за теб и Лоугън?

Стела въздъхна и се загледа в аквамарина на годежния си пръстен.

— Няма да споря по този въпрос. Въпреки че държа ние с теб просто да наблюдаваме, без да се бъркаме, признавам, че навярно ще стане доста забавно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато работеше, Мич се сецаше да почисти апартамента си чак когато не остане свободно място за седане или за чашите с кафе. Между отделните проекти се стараеше малко повече, поне да прибере и подреди дребните неща.

Ползваше услугите на почистваща фирма. Всъщност често се налагаше да търси нова. Някоя чистачка не издържаше дълго, и колкото и да се срамуваше да го признае, вината бе главно негова.

Забравяше в кой ден да я очаква и избираше точно този ден, за да прави проучване, да се види със сина си за мач на „Хорс“ или кратко състезание по отбелязване на кошове. Може би Фройд имаше обяснение за това, но той не желаше да се задълбочава твърде много.

Или пък чистачката пристигаше и се ококорваше, щом видеше колко работа я очаква. Първото ѝ посещение оставаше и последно.

Но човек трябваше да положи усилия поне за празниците. Прекара целия ден в разместване на мебели, чистене и търкане и бе принуден да признае, че ако някой му плащаше за тази работа, и той щеше да напусне.

Все пак трябваше да въведе известен ред в апартамента си, за да може да вижда плотовете, тапицериите и столовете. Макар и да не се надяваше да ги запази живи за дълго, растенията, които Хейли го убеди да купи, наистина създаваха празнична обстановка.

А идеята за елхичка в саксия се оказа гениална. Сега, вместо да измъкне кутията с изкуствената елха от килера, дълго да се бори със заплетения кабел на лампичките и накрая да открие, че половината са изгорели, трябваше само да сложи веселото дръвче на високата декоративна поставка до прозореца си и да запали свещичките.

Закачи венчето на входната врата, сложи цъфналия кактус на масичката в хола и подреди трите коледни звезди на перваза над тоалетното казанче. Струваше му се добро място.

Тъкмо взе душ и нахлузи стари джинси и риза, когато гостът му за вечеря почука на вратата.

Бос, с все още мокра коса, Мич забърза през хола да отвори. И се усмихна на единствения човек, когото обичаше безрезервно.

— Ключа ли забрави?

— Искях да се уверя, че не съм сбъркал апартамента. — Джошуа Карнеги докосна с пръст зелените клонки. — Сложил си венец на вратата.

— Коледа е.

— Така казват.

Влезе и очите му, зелени като на баща му, се разтвориха широко.

Беше с няколко сантиметра по-висок от Мич, но също толкова слаб. Тъмните му коси бяха разрошени, но не защото бе забравил да ги подстриже като баща си, а защото се харесваше с тази прическа.

Носеше сив памучен пуловер с качулка и широки дънки.

— О! Наел си нова чистачка? Доволна ли е от заплащането?

— Нямах време да потърся. А и мисля, че вече всички почистващи фирми в Тенеси ме познават.

— Почистил си сам?! — Джош сви устни и направи кратка обиколка из хола. — Имаш кактус и е цъфнал даже.

— Ще ти го дам.

— Добре.

— Аз ще го уморя. Вече се задушава при мен. Не мога да се грижа за цветя.

— Е — Джош нехайно пощипна ухото си, — ще освежи обстановката в общежитието. Хей, готина елхичка. Със свещи.

— Коледа е — повтори Мич, когато синът му се наведе да помирише голямата червена свещ.

— Ароматизирани свещи. Освен това, ако не се лъжа, дори си минал с пражосмукачката. — Погледна баща си с присвити очи. — Срещаш се с жена.

— Не, нищо подобно. Искаш ли кока-кола?

— Да. — Джош поклати глава и тръгна към банята. — Трябва да отида до тоалетната, ще поръчаме ли пица?

— Ти избираш.

— Пица — извика Джош. — С пеперони и салам. И много сирене.

— Артериите ми се запушват само като чуя за това — отвърна Мич, докато изваждаше две кутии кока-кола от хладилника. От опит

знаеше, че момчето може да погълне почти цял пай само, но оставаше слабо като хрътка.

Толкова му се искаше и той отново да бъде на двадесет.

Позвъни в близката пицария, поръча голяма пица за Джош и средна вегетарианска за себе си.

Когато се обърна, видя сина си облегнат на касата на вратата, с кръстосани крака, обути в маратонки „Найк Зуум“.

— Имаш цветя в тоалетната.

— Коледни звезди. За празника.

— Виждаш се с жена. Може би все още не си я свалил, но със сигурност си набелязал някоя. Действай.

— Няма никаква жена. — Мич подхвърли едната кутия кока-кола на Джош. — Просто искам да посрещна празниците в чист апартамент.

— Има начин да те накарам да проговориш. Къде я срещна? Млада мацка ли е?

— Нищо няма да изкопчиш — засмя се Мич и отвори кутията си.

— Ще изплюеш камъчето.

— Няма камъче. — Влязоха заедно в хола. — Все още.

— Аха!

Джош се промъкна зад гърба му, отпусна се на дивана и повдигна крака на масичката.

— Повтарям, нищо няма да изкопчиш. Не бързай да казваш „аха“. Просто съм в празнично настроение. Завърших книгата, което означава, че скоро ще получа чек. Започвам нов интересен проект...

— Вече? Без да си отдъхнеш?

— Поех го преди доста време и най-сетне мога да му се посветя. По-добре е, отколкото да мисля за коледно пазаруване.

— Какво има за мислене? Остават две седмици.

— Е, това е моето момче. — Мич повдигна чашата си за тост. — Как са майка ти и Кийт?

— Добре. Чудесно. — Джош отпи голяма глътка от кутията си. — Тя е в предпразнична треска. Нали знаеш как е?

— Да. — Мич леко го потупа по коляното. — Няма за какво да се безпокоиш, Джош. Майка ти иска да бъдеш при нея за празниците. Нормално е.

— Заповядай и ти. Знаеш, че винаги можеш да дойдеш.

— Зная и го оценявам. Но е по-добре да си остана тук. Ще разменим подаръците си по-рано. За майка ти е важно да посрещнеш Коледа с нея. Заслужава го. Важно е и за теб.

— Ще ми бъде мъчно, че ти си сам.

— Сам, с купа овесена каша.

Винаги болеше, но Мич го бе заслужил.

— Можеш да отидеш при баба — предложи синът му.

— Моля те! — промълви той с измъчено изражение. — Как можа да го кажеш?

Джош самодоволно се усмихна.

— Не би било зле да облечеш костюма на елен, който ти подари преди няколко години.

— Съжалявам, но го подарих на един бездомник, който ще припечели нещо с него през този празничен сезон. Кога заминаваш?

— На двадесет и трети.

— Да се видим на двадесет и втори, ако е удобно за теб.

— Добре. Само трябва да предупредя Джули. Тя ще празнува или с майка си в Охайо, или в Ел Ей с баща си. Раздвоена е. Двамата я притискат и я карат да се чувства виновна и разкъсвана от чувство за дълг. Понякога казва, че ѝ е писнало и не иска да вижда никого от тях. Или плаче, или е раздразнителна, или и двете.

— Ние, родителите, често караме децата си да страдат.

— Вие не ме карате. — Джош отпи още една глътка и разклати кутията. — Не желая да ставам сантиментален, но трябва да кажа, че двамата с мама никога не сте ме въвличали в личните си битки. Напоследък се замислям за това покрай ада, през който преминава Джули. Никога не сте ми причинявали нищо подобно. Не съм се чувствал раздвоен и никой от вас не ме е използвал като оръжие срещу другия. Това, което преживява Джули, ме накара да осъзная какъв късметлия съм. Просто исках да го споделя.

— Е... радвам се да го чуя.

— След тази сцена като във филм на „Холмарк“ искам още една кока-кола. След малко започва „Пригейм“.

— Ще го гледаме.

Мич взе дистанционното управление на телевизора. Запита се под каква ли звезда се е родил, за да го дари съдбата с такъв син.

— Супер! Чипс със сол и оцет!

Чу се отварянето на пакета и почукване на вратата. Мич се усмихна широко, стана и извади портфейла си, за да плати пиците.

— Не разбирам, Стела, просто не разбирам.

Хейли нервно крачеше из спалнята на Стела, а момчетата се плискаха с вода в банята.

— Тези секси сандали, от които ще ми излязат мазоли, или поелегантните обувки с дебели подметки? — попита Стела и ѝ показа краката си с по една обувка от двата чифта.

Тя се спря, за да ги огледа.

— Тези са секси. — Хейли посочи левия ѝ крак.

— Боях се, че ще се спреш на другите. Е, добре.

Стела свали и двете обувки и прибра отхвърления чифт в гардероба си. Тоалетът ѝ за вечерта бе сложен върху леглото, а предварително избраните бижута бяха на тоалетката.

Трябваше само да сложи момчетата да спят, да се облече, да се погрижи за прическата и грима си, отново да нагледа момчетата, да провери бебелефоните и... Неспокойните стъпки и мърморенето на Хейли привлякоха вниманието ѝ и я накараха да се обърне.

— Какво има? Защо си толкова нервна? Да не би да очакваш гадже тази вечер, за което не си ми казала?

— Не. Но има нещо общо с гаджета. Защо Роз е казала на Мич да си доведе компания за партито? Може би наистина ще го направи, защото, ако дойде сам, биха го взели за смотаняк. И двамата ще пропуснат страхотна възможност.

— Нещо ми убягва. — Стела сложи обиците си и се огледа. — Откъде знаеш, че Роз му е казала да си доведе компания? Как разбра?

— Имам си начини. Както и да е. Какво ѝ става? Среща толкова привлекателен свободен мъж, кани го на парти в дома си... дотук — страхотно... Но му казва, че може да си доведе компания. Господи!

— Решила е, че трябва да го каже — от учтивост, предполагам.

— В любовта е като на война — няма място за учтивост, за бога!
— С дълга въздишка Хейли се отпусна в единия край на леглото и повдигна крака, за да огледа своите обувки. — „Любов“, „война“ — и двете думи са от женски род. Ние, жените, трябва да владеем положението.

Стела потърка очи.

— Къде си чувала тези неща? Нима е възможно някой да знае как трябва да бъде?

— Продавала съм книги години наред. Чета много и не зная защо запаметявам и най-глупавите подробности. Но да си дойдем на думата — тук ще има парти, в нейния дом, и тя ще изглежда изумително. А той ще се появи с друга жена и ще провали всичко.

— Не мисля, че има какво да провали на този етап.

Хейли отчаяно задърпа косите си.

— Но би могло да има. Зная го. Просто ги наблюдавай тази вечер и ще доловиш вибрациите.

— Добре, ще видим. Но сега трябва да измъкна децата от ваната и да ги накарам да се пъхнат в леглата. После да се облека и да подложам краката си на мъчение с тези обувки, и то с единствената цел да подлудя Лоугън.

— Искаш ли помощ? За децата, не за да подлудиш Лоугън. Лили вече спи.

— Не, ще намокриш и измачкаш тоалета си, а изглеждаш фантастично. Искане ми се и аз да можах да нося такова червено. Много е секси.

Хейли сведе поглед към искрящо червената си къса рокля.

— Не мислиш ли, че е твърде...

— Не, смятам, че е страхотна.

— Е, ще сляза да видя дали мога да помогна на Дейвид с доставчиците или с нещо друго. Ще поискам да чуя неговото мнение за тоалета си. Разбира от мода.

Роз вече се намираще на долния етаж и се питаше дали е взела правилно решение. Може би трябваше да отвори балната зала на третия етаж. Беше просторна, разкошна и изискана. Но на първия, където имаше множество по-малки стаи със запалени камини, бе по-топло и по-уютно.

Има достатъчно място, каза си тя, докато проверяваше разположението на масите, столовете, лампите и свещите. Остави всички врати широко отворени и знаеше, че гостите ще се разхождат из стаите и ще се възхищават на дома, който тя обожаваше.

Небето беше ясно и щяха да излизат и на терасите. Ако станеше твърде хладно, имаше калорифери. Имаше и маси, столове, свещи и

коледни лампички по дърветата, а и прожекторите край пътеките в градината светеха.

За бога, човек би си помислил, че това е първият прием, който организира.

От доста време в тази къща не бе имало толкова разточително празненство. Въпреки че бе свела списъка на гостите до възможно най-малко имена, знаеше, че ще стане претъпкано.

Размина се с доставчиците и допълнителния персонал, които сновяха навътре-навън, и излезе. Да, светлините наистина изглеждаха прекрасни. Харесваха ѝ десетките коледни звезди, подредени във форма на елха.

„Харпър Хаус е създадена за приеми“, напомни си тя. Нямаше смисъл да изпълнява дълга си към своя дом, лишавайки се от удоволствието да кани в него хора, чиято компания ѝ допада.

Обърна се, когато чу вратата да се отваря. Дейвид излезе с две чаши шампанско в ръце.

— Здравей, красавице. Ще привлече ли вниманието ти с чаша шампанско?

— Разбира се. Въпреки че е по-добре да вляза, за да ти помогна да се справиш с лудницата вътре.

— Всичко е под контрол. — Докосна чашата ѝ със своята. — Още двадесет минути и ще стане идеално. Погледни ни! Изглеждаме страхотно, нали?

Роз се засмя и му подаде ръка.

— Ти, както винаги.

— Ти също, съкровище. — Дейвид хвана ръката ѝ и направи крачка назад. — Просто си неотразима.

Бе избрала матовосребриста рокля, дълга и прилепнала, с голи рамене, а над деколтето блестяха рубините на прабаба ѝ.

Тя прокара пръсти по платиненото колие с малки червени камъчета.

— Рядко имам повод да нося семейните бижута. Тази вечер ми се струва подходяща.

— Истинска наслада за окото, а и чудесно подчертават извивката на ключицата ти. Но говорех за твоята естествена красота. Какво ще кажеш да избягаме в Белиз?

Шампанско и компанията на Дейвид — нищо не би могло да я накара да се отпусне и разбъбри така, както тази комбинация.

— Предпочитам Рио.

— Не и преди карнавала. Ще се получи страхотен купон тази вечер, Роз. Просто забрави за всички грижи.

— Четеш мислите ми, нали? — Тя поклати глава и се загледа в градината, докато отпиваше шампанско. — Последния път, когато организирах подобно събиране, влязох в спалнята да сменя гривната си, защото закопчалката се бе разхлабила, и заварих съпруга си да вкува от прелестите на една от гостенките ни, вместо от мезетата. — Отпи по-голяма глътка. — Най-унизителният момент в живота ми.

— По дяволите! Справи се с положението, нали? Все още не мога да проумея как си събрала сили да излезеш, да ги оставиш там, да се върнеш при другите гости и чак след края на приема да хванеш онзи кучи син за ушите. — Говореше разпалено и гласът му звучеше леко пискливо, с нотки на ярост. — Имаш железни нерви. И невероятна смелост.

— Не са необходими нито железни нерви, нито смелост, а единствено самообладание. — Роз сви рамене. — Ако бях вдигнала скандал пред всички, щеше да стане още по-унизително.

— На твое място бих издрал очите и на двамата и бих ги прогонил от къщата с някой от мускетите на прапра... все едно колко пъти прапрадядо си.

Тя въздъхна и отново отпи.

— Щях да се почувствам доволна. Честно казано, хрумна ми да използвам мускет, когато гостите си тръгнат. Е, не допуснахме да съсипе онова тържество, няма да провали и това. — Пресуши чашата си и се обърна към Дейвид с решително изражение на жена, готова за битка. — Да запалим и останалите свещи, да пуснем музика. Време е купонът да започне.

Да, чудесно бе вратите на къщата отново да са отворени. Да има вино и музика, вкусна храна, добри приятели. Докато преминаваше от група на група и от стая в стая, Роз надаваше ухо за клюките, политическите спорове и разговорите за спорт или изкуство.

Хвана под ръка стария си приятел Уил Дули, баща на Стела и бъдещ тъст на специалиста ѝ по оформяне на градини Лоугън Кътридж.

— Не те посрещнах.

— Току-що пристигнахме. — Той леко докосна бузата ѝ с устни. — Джо се сети да избира обувки в последния момент. Качи се горе с Хейли. Искаше да види бебето.

— Ще я намеря. Годеницата си ли търсиш, Лоугън?

— Тя не се спира на едно място. — Лоугън сви рамене и отпи глътка бира. — Трябва да провери лично всяка подробност. Чудесно парти, Роз.

— Ти мразиш подобни събирания.

Широката му усмивка придаде още чар на мъжествените му черти.

— Много хора. Но почерпката е превъзходна, бирата е студена, а гаджето ми е най-красивата жена на света. Няма от какво да се оплача. Не казвай на баща ѝ, че възнамерявам да я примамя в градината малко по-късно. — Намигна на Уил, после отмести поглед. — Твоят доктор Карнеги току-що влезе. Изглежда, търси теб... или някой друг.

— Така ли?

Роз се огледа и повдигна изразителните си вежди. Мич бе облечен с тъмносив костюм, който стоеше чудесно на високото му слабо тяло. Беше се подстригал след последната им среща и имаше вид по-скоро на джентълмен, отколкото на професор.

Трябваше да признае, поне пред себе си, че гледката е приятна за окото.

Но изглеждаше малко стъписан от множеството хора и поклати глава, когато един от пъргавите сервитьори му предложи от подноса чаша с шампанско.

— Извинете ме за момент — каза Роз на Уил и Лоугън.

Започна да си проправя път между гостите и се спря, когато той я съзря и прикова поглед в лицето ѝ.

Усети леко трепване в сърцето и учестяване на пулса, което ѝ се стори едновременно странно и смущаващо.

„Направо ме хипнотизира“, помисли си тя. Тези очи се взираха в нея така, че се почувства... и всяка друга жена на нейно място би се

почувствала, сякаш е единственият човек в стаята. Добър номер в помещението, пълно с хора и шум, и мъничко коварен.

Но изразът на лицето ѝ остана спокоен и приветлив, когато тръгна към него.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш.

— Когато даваш прием, нямаш равна. Видях светлините от километри. Нима познаваш всички тези хора?

— Не съм ги виждала никога през живота си. Какво да ти донеса за пиене?

— Газирана вода с лимон.

— Барът е ето там. — Сложи ръка на рамото му и леко го побутна. — Ще те заведа да си вземеш.

— Благодаря. Слушай, имам нещо за теб. Подарък.

Пъхна ръка в джоба си, докато вървяха към бара, и ѝ подаде малка опакована кутийка.

— Не беше необходимо, но е много мило.

— Просто знак на благодарност за помощта с подаръка за племенницата ми. — Мич поръча питието си. — Изглеждаш... *зашеметяващо* е думата, която ми хрумва първа, плътно следвана от *великолепно*.

— Благодаря.

— От главата — погледът му се плъзна до сребристите ѝ сандали — до петите.

— Мама казваше, че една жена не може да изглежда съвършено, докато не лакира ноктите на краката си. Това е един от малкото нейни съвети, в които винаги съм се вслушвала. Сега ли да го отворя?

Мич само бегло бе хвърлил поглед към рубините, но набитото му око на ценител на антики бе преценило, че са доста скъпи. А пръстите на краката ѝ бяха страхотни.

— Какво?

— Подаръкът — усмихна се тя. Не можеше да не се почувства поласкана и малко самодоволна, щом един мъж бе така впечатлен от пръстите ѝ. — Сега ли да го отворя?

— О, не, предпочитам да го отвориш по-късно, за да имаш време да съчиниш учтива лъжа, ако не ти хареса.

— Не ставай глупав. Ще го отворя сега.

Дръпна панделката и повдигна капака. Вътре имаше миниатюрен часовник с филигранна рамка.

— Прекрасен е! Наистина е прекрасен.

— Хобито ми е да колекционирам антики. Нищо чудно, като се замисли човек. Предположих, че собственичката на такава къща си пада по старинните неща. На гърба има посвещение. То ме привлече.

Роз обърна часовника и го прочете.

„Л., брой часовете. Н.“

— Трогателно. Романтично. Чудесен е, Мич. Определено не го заслужавам за това, че просто избрах една играчка.

— Когато го видях, веднага се сетих за теб. — Роз го погледна и той поклати глава. — Долавям дяволит блясък в очите ти. Не мога да отрека. Видях го и си помислих за теб.

— Често ли се случва?

— Да мисля за теб ли?

— Не, да си спомниш за някоя жена и да решиш да ѝ направиш романтичен подарък.

— Понякога. Всъщност не беше се случвало от доста време. А на теб?

Роз леко се усмихна.

— Също. Много ги благодаря. Искам да го занеса горе. Какво ще кажеш да те запозная с... а, ето я Стела. Никой не може да ти помогне да намериш мястото си на прием така добре, както нашата Стела.

— Здравей, Мич. — Стела му подаде ръка. — Радвам се да те видя отново.

— Аз също. Цялата сияеш — отбеляза той. — Сигурно е от любов.

— Мога да го потвърдя.

— Как са момчетата?

— Чудесно, благодаря. Вече спят горе и... О!... — възкликна тя, когато видя часовника. — Толкова е сладък. Романтичен и нежен.

— Прекрасен подарък, нали? — съгласи се Роз. — За една съвсем дребна услуга.

— Нямахте да кажеш, че е дребна, ако беше чула реакцията на сестра ми и племенницата ми по телефона — възрази Мич. — Не само официално ми простиха, а и сега се радвам на ролята на любим вуйчо.

— Е, тогава очевидно го заслужавам. Стела, нали ще разведеш Мич из стаите? Искам да оставя това горе.

— Разбира се.

Стела забеляза, че погледът му проследи Роз до вратата.

— Ще ти задам само един въпрос, преди да започнем обиколката. Тя среща ли се с някого? — тихо попита Мич.

— Не.

Той се усмихна и я хвана под ръка.

Роз се придвижи до фойето и продължи нагоре по стълбите. Спомни си как бе изкачила същите стъпала по време на друг прием, заслушана в гласовете и музиката зад гърба си, и секунди по-късно бе сложила край на един брак.

Не беше наивна и отлично знаеше, че Мич цели тя да се замисли дали би проявила интерес към нова връзка. Струваше ѝ се странно, че отговорът ѝ не бе категорично „не“. „Странно е — каза си Роз, докато вървеше към спалнята си, — че не съм сигурна в отговора.“

Влезе в стаята и сложи малкия изящен часовник на тоалетката. Не можа да сдържи усмивката си, когато прокара пръсти по него. „Много оригинален подарък — помисли си тя. — И много хитър“, добави циничната ѝ страна. Но жена, преживяла два брака, имаше право на известна доза цинизъм.

Навярно един флирт с него би бил интересен, дори забавен, а и тя изпитваше нужда от страст в живота си. Но същевременно щеше да се окаже и сложна, напрегната връзка. А можеше и да попречи на работата, за която го беше наела.

Щеше да му позволи да публикува книга за историята на семейството ѝ и бе неизбежно до известна степен да се сближат. Но нима би рискувала да влезе в интимни отношения с мъж, който, ако страстта охладнееше, има възможност да очерни нея и семейството ѝ в печатно издание?

От горчивия си опит с Брайс Кларк знаеше какво може да загуби.

„Трябва сериозно да помисля“, каза си тя и вдигна поглед към огледалото.

Видя не само своето лице, поруменяло от мислите, които се въртяха в главата ѝ, а и нечий блед силует зад себе си.

Затаи дъх, но не подскочи от уплаха. Не се обърна. Просто остана там и погледът ѝ срещна този на Амелия.

— Не сме се виждали от доста седмици — спокойно каза Роз. — Предполагам, че би ме посъветвала да го разкарам. Не обичаш мъжете, а, Амелия? Момчетата, децата — да, но мъжете са нещо друго. Само мъж може да изпълни една жена с толкова гняв. Зная. Някой от рода ми ли го е събудил у теб?

Не последва отговор, но не го и очакваше.

— Ще довърша монолога си, като кажа, че трябва сама да взема решение, както винаги. Ако допусна Мичъл в живота си и в леглото си, и приятните изживявания, и последиците ще бъдат за мен. — Бавно си пое дъх. — Но ще ти обеща едно. Каквото и да се случи между нас, няма да се откажем да разкрием истината за теб. Не и сега, когато най-сетне започнахме да я търсим.

Силуетът започна да чезне, но Роз усети как нещо докосна косите ѝ, сякаш нечий пръсти леко ги погалиха и стоплиха, макар да я лъхна хлад.

Подпря се с две ръце на тоалетката, за да възвърне равновесието си. После старателно освежи устните си с червило, сложи още парфюм на шията си и се отправи обратно към компанията.

Мислеше, че ласката на един призрак е достатъчен шок за една вечер, но я очакваше нов.

Във фойето стоеше Брайс Кларк.

У нея се надигна ярост, гореща и неудържима. Представи си как се нахвърля върху него с обиди и ругатни, пребива го до безсъзнание и го изхвърля през вратата.

За миг това видение беше толкова ясно и натрапчиво, че реалността около нея започна да избледнява и да се губи. Не чуваше нищо, освен нахлуващата в главата ѝ кръв.

Той изглеждаше безкрайно щастлив, докато помагаше на нейна позната от градинарския клуб да свали наметката си. Роз се притисна към колоната до стълбището, успя да обуздае гнева си и вече бе почти сигурна, че ще се сдържи да не размаха юмруци.

Направи последната крачка.

— Здравей, Манди — каза тя.

— О, Роз! — глуповато се засмя Аманда Оувърфийлд и я целуна няколко пъти по двете бузи. Бе на възрастта на Харпър и Роз знаеше,

че е кротка, наивна и богата жена. Наскоро разведена, от лятото живееше отново в Мемфис. — Къщата ти е *разкошна*. Ужасно закъсняхме, но се увлякохме в... — Тя отново се засмя и Роз стисна зъби. — Няма значение. Толкова се радвам, че ме покани. Умирах от любопитство да видя дома ти. Господи, забравих за добрите маниери. Нека те запозная с кавалера си. Розалинд Харпър, това е Брайс Кларк.

— Познаваме се.

— Роз, изглеждаш великолепно, както винаги.

Той опита да се наведе към нея, сякаш за да я целуне. Знаеше, че всички разговори край тях са замлъкнали и гостите ги наблюдават, слушат и очакват развитието.

Роз прошепна съвсем тихо:

— Докосни ме и ще напъхам топките ти в гърлото.

— Поканен съм като гост в дома ти. — Брайс говореше с любезен тон, но достатъчно силно, за да го чуят всички любопитни. На лицето му се изписа учудване и обида. — Грубостта не ти отива.

— Не разбирам. — Кършейки пръсти, Манди гледаше ту него, ту нея. — Не разбирам.

— Не съм изненадана. Манди, би ли излязла заедно с кавалера си и с мен за момент?

Роз чу гневна ругатня зад гърба си и положи неимоверно усилие да остане със спокойно изражение. Обърна се и сниши глас:

— Харпър, моля те, недей.

Когато направи крачка встрани, за да препречи пътя му, Харпър отмести поглед от Брайс към нея.

— Да приключим веднъж завинаги.

— Аз ще се погрижа. Остави ме да се справя сама. — Роз потърка рамото му и усети, че мускулите му треперят. — Моля те!

— Не сама.

— Само две минути. — Целуна сина си по бузата и прошепна в ухото му: — Той иска да стане скандал. Няма да му доставя това удоволствие. Две минути, скъпи. — Обърна се. — Манди, да поизлезем на чист въздух, а?

Тя хвана другата жена под ръка.

Брайс не се предаде.

— Много подло от твоя страна, Розалинд. Ставаш за срам пред гостите си. Надявах се поне да бъдем учтиви.

— Тогава надеждите ти са разбити.

Забеляза промяната в изражението му, когато надникна над рамото ѝ. Проследи погледа му и видя Мич да застава до Харпър, а Лоугън и Дейвид да се придвижват към фойето. Лицата им определено бяха далеч по-малко *приветливи* от нейното.

— Кой е негодникът? — Въпросът на Мич бе почти прошепнат, но достигна до нея, както и отговорът на Харпър:

— Брайс Кларк. Боклукът, който майка ми изхвърли отук преди няколко години.

Роз придърпа Манди навън. Брайс беше идиот, който с радост би влязъл в схватка с Харпър пред гостите. Но не би дръзнал да предизвика четирима силни и разгневени мъже дори заради удоволствието да я злепостави в собствения ѝ дом.

Убеди се в това, когато той сковано излезе през вратата зад нея. Роз я затвори.

— Манди, това е бившият ми съпруг. Онзи, когото заварих в спалнята по време на подобно тържество, с ръце върху голите гърди на обща позната.

— Това е долна лъжа. Не е имало нищо...

Роз рязко извърна глава.

— Можеш да разкажеш на Манди своята версия, когато не стоиш на прага ми. Не си добре дошъл тук. И никога няма да бъдеш. Ако отново влезеш в имота ми, ще повикам полицията и ще бъдеш арестуван за незаконно проникване в чужда собственост. Можеш да заложиш жалкия си измамнически задник, че ще те осъдя. А сега ти давам точно една минута да се качиш в колата си и да изчезнеш. — Обърна се и се усмихна на ужасената млада жена. — Манди, ти можеш да останеш, разбира се. Ще се погрижа някой да те изпрати, ако желаеш.

— Мисля... мисля, че трябва да тръгвам.

— Е, добре тогава. Ще се видим на сбирката в понеделник. Весела Коледа. — Отдръпна се назад, но не отвори вратата. После отново се обърна към Брайс: — Мисля, че ти остават около четиридесет секунди, преди да влезе и да позвъня на полицията.

— Вече всички вътре знаят каква си — извика той и повлече Манди към колата си.

— Сигурна съм, че знаят.

Роз изчака, докато запали и потегли с бясна скорост.

Едва тогава сложи ръка на свития си стомах и стисна клепачи, за да овладее напирания гняв и да преглътне срама.

Два пъти си пое дълбоко дъх, вдигна глава и се върна във фойето.

Усмихна се чаровно и подаде ръка на Харпър.

— Е — каза тя и леко стисна пръстите му, докато оглеждаше любопитните лица, — чувствам нужда да пийна нещо.

ПЕТА ГЛАВА

Тържеството свърши и гостите си тръгнаха, но Роз все още не можеше да се успокои. Ако се прибереше в спалнята си, щеше само да крачи нервно, да си припомня случката и да се терзае заради личното си унижение.

Вместо това, излезе на терасата с голяма чаша кафе, за да се наслади в уединение на хладната нощ. Седна между включените калорифери, загледа се в примигващите лампички и докато отпиваше, дълбоко се замисли.

Знаеше, че Харпър ѝ е сърдит, защото му бе попречила да изхвърли Брайс от къщата. Типично за млад мъж на неговата възраст, той вярваше, че грубата сила може да реши проблема. Но я обичаше достатъчно, за да обуздае гнева си след молбата ѝ. Поне този път го бе потиснал.

При единствения предишен опит на Брайс да влезе в дома ѝ неканен, Роз се оказа твърде шокирана, за да спре Харпър или Дейвид. Тогава двамата насиниха жалкия му задник, а тя прояви слабост, като си позволи да изпита задоволство, че синът ѝ е дал добър урок на негодника. Но какво бе решил с това?

Брайс бе постигнал своето, както и този път. Бе успял да я разстрои.

Колко дълго трябваше да плаща за една-единствена глупава грешка?

Когато чу вратата зад гърба си да се отваря, Роз се напрегна. Не желаше да разговаря за грозната сцена с Дейвид или Харпър, не желаше никой мъж да милва косите ѝ и да я успокоява.

Искаше да поседи и поразмишлява сама...

— Не знам за теб, но аз бих хапнала шоколад.

Изненадана, Роз проследи Стела с поглед, докато слагаше подноса на масата.

— Мислех, че си легнала.

— Винаги се помотавам след голям купон. Тези шоколадови петифури привлякоха вниманието ми, когато надникнах в кухнята.

Роз забеляза, че е сварила чай, и си спомни, че Стела не е от хората, свикнали да пият кафе късно вечер. Бе подредила няколкото останали петифури в изящна чинийка.

— И Хейли щеше да слезе, но Лили се събуди. Сигурно ѝ пониква зъбче, защото не се успокоява. Красиво е тук навън. Средата на декември е, а е прекрасно. Студът все още не хапе.

— Да не би да си посещавала курс по празни приказки, на който са те учили, че първата тема трябва да е времето?

Преди този ироничен тон щеше да накара Стела тактично да замълчи, но тези дни бяха минало.

— Мисля, че времето винаги е подходяща тема, особено за разговор между градинари — продължи тя. — Следващата ми реплика щеше да е за прекрасните коледни звезди тази година, но ще я пропусна. — Избра си петифура и отхапа от нея. — Шоколадът е натурален. Господи, трябва да канонизират за светец човека, който е измислил тези неща.

— Попитай Хейли. Ако не знае кой е направил първите петифури, ще проучи.

Щом малките шоколадови сладкиши се намираха там, Роз не виждаше причина да не си вземе от тях.

— Тук съм от около година — заговори отново Стела.

— Обикновено след подобни думи следва намек за повишение.

— Нямах предвид това, но е добра идея. Работя за теб от близо година, живея в дома ти. Второто вече продължава по-дълго, отколкото възнамерявах.

— Няма смисъл да се местиш сега, а после, когато се омъжиш за Лоугън, още веднъж.

— Оценявам разбирането ти и съм ти благодарна, че спестяваш на децата ми стреса от преместването. Честно казано, въпреки че с нетърпение очаквам да се омъжа и да се настани у Лоугън... особено откакто се заех с къщата, всичко тук ще ми липсва. Както и на момчетата.

— Радвам се да го чуя.

— Въпреки случилото се през пролетта, а може би донякъде заради него, се привързах към тази къща. И към теб.

— Радвам се да чуя и това. Освен ум на организатор, имаш и добро сърце, Стела.

— Благодаря. — Тя се отпусна на стола и хвана чашата си с две ръце. Теменуженосините ѝ очи гледаха право в тези на Роз. — За една година успях да опозная твоя ум и сърце. Поне доколкото е възможно. Зная, че въпреки щедростта и гостоприемството, ти си жена, която държи на личното си пространство. Осъзнавам, че ще навляза в него, като кажа, че съжалявам за това, което се случи тази вечер. Ядосана съм и съм изумена, че един негодник си позволи да нахълта в дома ти, неканен и нежелан, с единствената цел да те постави в неудобно положение.

Когато Роз не каза нищо, Стела въздъхна дълбоко.

— Е, ако си в настроение да хапнеш петифури и да излееш гнева си към онзи кучи син, с удоволствие ще те изслушам. Ако предпочиташ да седиш сама и да се измъчваш, ще взема чая си и сладките и ще отида горе.

За още миг Роз остана мълчалива и отпи глътка кафе. Но си каза: „По дяволите!“, и отново си взе петифура.

— Знаеш ли, след като съм прекарала тук целия си живот, имам няколко стари приятели и безброй познати, и никога не съм имала приятелки, с които да споделям всичко. Давам си сметка за причините... — Повдигна пръст и го размаха. — До известна степен, това е мой личен избор, но има нещо общо и с факта, че рано останах вдовица. Тогава много от жените в средата, в която се движех, станаха предпазливи. Бях млада, привлекателна, доста заможна и... свободна. Или поне така предполагаха. В другия лагер се намираха онези, които се чувстваха длъжни да ме сватосат с някого. Приятел, брат, братовчед или друг роднина. И двете отношения ме дразнеха. В резултат, престанах да поддържам приятелски отношения с жени. Позабравила съм какво е да имам приятелка, но гледам на теб като на най-близката за мен жена.

— Аз изпитвам същите чувства към теб и искам да ми позволиш да ти помогна. Дори само като изрека гадни думи по адрес на онзи шибаняк Брайс Кларк и ти донеса шоколад.

— О, Стела! — Гласът на Роз бе като топящия се в устата ѝ шоколад. — За първи път те чувам да употребяваш нецензурни думи.

Стела леко се изчерви — неизбежното проклятие за червенокосите.

— Запазвам ги за специални случаи.

— Този определено е такъв. — Роз отметна глава назад и се загледа в звездите. — Не го направи, за да ме постави в неудобно положение. Беше страничен ефект.

— Тогава защо? Нима е толкова глупав, че наистина да си въобрази, че ще го пуснеш вътре да се забавлява?

— Решил е, че щом държа на имиджа си, ще успее да ме изнуди да го подпомогна за далаверите, които е замислил.

— Ако е така, значи не те познава добре и те е подценил.

— Знае достатъчно, за да постигне целта, която си бе поставил тази вечер. Видя ли младата дама с него? Много е богата и е много наивна. Има шанс да събуди съчувствието ѝ, макар и сега да му е малко сърдита.

— Тогава значи е не просто наивна, а е родена глупачка.

— Може би, но той е изпечен лъжец, коварен като змия. Аз не съм глупава, а се хванах.

— Обичала си го и...

— О, скъпа, не, не го обичах, слава богу! — Роз потръпна при тази мисъл. — Харесваше ми да ме обгражда с внимание, чувствах се поласкана и поне в началото сексът бе страхотен. Като добавим към това и мъчителната самота, се оказах идеалната жертва. Сама съм си виновна, че се омъжих, вместо да спя с него, докато ми омръзне или прозра какво се крие зад лъскавата му обвивка.

— Не зная дали така е по-добре или по-зле — каза Стела след миг.

— И аз не зная, но това е истината. Във всеки случай, сега той искаше да ми напомни, че съществува и плува в същите социални води, в които и аз. Главната му цел бе да ме разстрои и да ме накара да мисля за него. Изпълни мисията си. Изпитва нужда от внимание, да става център на внимание... независимо по добър или лош повод. Най-тежкото наказание е да се държа с безразличие към него, а се справям доста добре, откакто той се завърна в Мемфис. Тази вечер намери много хитър начин да застане на пътя ми, и то в собствения ми дом, пред гостите ми.

— Съжалявам, че не успях да дойда по-бързо. Намирах се почти в другия край на къщата, когато чух суматохата. Но не виждам как човек може да си тръгне доволен, след като е бил публично отблъснат, както чух, че е станало.

— Не познаваш Брайс. Случката ще подхранва самочувствието му седмици наред. Притежава невероятната способност да се възползва от всичко, за да привлича внимание. Ще се изкара невинна жертва. Просто наминал да ми честити празниците и да ми пожелае всичко хубаво, а аз съм го изгонила и съм направила гаджето му, поканена гостенка, за смях. — Замълча за миг и преглътна отново надигналия се гняв. — Хората ще си кажат „Господи, колко грубо, студено и коравосърдечно от нейна страна“.

— Значи хората са идиоти.

— Е, такива са. Затова рядко общувам с тях. И затова съм толкова предпазлива при завързване на приятелства. Благодарна съм, че има кой да поседи при мен по това време на нощта и да хапваме петифури, докато се самосъжалявам. — Роз издаде дълга въздишка. — По дяволите, наистина ми олекна. Да се прибираме. Трябва да поспим. Утре ни предстои напрегнат ден, а покрай редовните клиентки ще дотичат и всички местни клюкарки.

Някои биха го нарекли вглъбяване в работа, ала Роз смяташе, че просто изпълнява задълженията си, но така, че всяка минута да ѝ носи удовлетворение. Обичаше зимните дейности, обичаше да се затваря в оранжерията за часове и дори за цели дни, да създава и подхранва нов живот. По разсада вече се появяваха зелени пъпки. Обичаше да долавя мириса на почва и влага и да проследява всеки етап от развитието на растенията.

Имаше вредители и проблеми, от които трябваше да се пази, както в живота. Когато забележеше признаци на загниване или ръжда, откъсваше засегнатите листа и напръскваше с препарат. Проверяваше вентилацията, регулираше температурата.

Всяка издънка, започнала да гние или нападната от вирус, бе старателно отстранявана и изхвърляна. Нямахте да допусне инфекция тук, както не допускаше натрапници в живота си.

Работата я успокояваше — тя си напомняше това. Навремето изхвърли Брайс и избави живота си от тази зараза. Може би не бе проявила достатъчно бързина и бдителност, а дори и сега бе принудена да стои нащрек и да държи нещата под контрол. Но тя се чувстваше силна и бе изградила достатъчно стабилен живот, който щеше да устои на подобни малки, разтърсващи удари.

С тази мисъл довърши задачите от списъка си за деня и потърси Харпър.

Когато влезе в оранжерията за присаждане, знаеше, че той няма да я чуе веднага — не заради музиката на Бетовен, която звучеше за растенията, а заради тази, която слушаше на уокмена си толкова силно, че да проглушава ушите му.

За миг я обзе умиление, докато го гледаше как работи. Стар памучен пуловер, вехти дънки и изтъркани ботуши... явно беше прекарал по-голямата част от деня навън.

Наскоро бе ходил на фризьор и лъскавите му кестеняви коси бяха оформени и пригладени. Роз се запита докога. Доколкото познаваше сина си, а тя го познаваше доста добре, щеше да забрави да се погрижи за прическата си със седмици и накрая щеше да връзва косите си отзад с лико, докато работи.

Проявяваше толкова компетентност и изобретателност тук. Всеки от синовете ѝ притежаваше талант в своята област — остави ги сами да направят избора си — но единствено Харпър бе наследил безкрайната ѝ любов към градинарството.

Придвижи се между масите, отрупани с растения, инструменти и материали, за да види отблизо как умело слага присадка на миниатюрна роза.

Когато свърши с растението, той посегна към кутията кока-кола и Роз застана така, че да я види.

Отпивайки глътка срещна погледа ѝ.

— Добра работа — каза тя. — Рядко се занимаваш с рози.

— Експериментирам с тези. Хрумна ми, че можем да започнем да ги предлагаме в саксии. Работя върху катерлив трендафил и няколко ниски сорта. Искаш ли кока-кола?

— Не, благодаря. — „Толкова прилича на мен“, помисли си тя. Колко ли пъти бе чувала себе си да говори с този учтив, хладен тон, когато е ядосана? — Зная, че си ми сърдит, Харпър.

— Няма смисъл да ти се сърдя.

— Не е важно дали има смисъл, нали?

Искаше ѝ се да погали раменете му, да потърка буза в неговата. Но би застинал, както самата тя, когато някой я докосне неочаквано.

— Сърдит си ми заради реакцията ми снощи. Защото не позволих да се справиш така, както ти се искаше.

— Изборът е твой. — Харпър сви рамене. — Не съм ти ядосан. Просто съм разочарован, това е.

Ако грабнеше ножа и го забиеше в сърцето ѝ, едва ли тя щеше да изпита по-голяма болка и ужас.

— Харпър!

— Защо трябваше да се държиш толкова учтиво? Не можа ли да му дадеш заслуженото, вместо да ме караш да си трая и да излезеш навън?

— Какво бих постигнала с...

— Не ми пука какво би постигнала, мамо! — В очите му гореше пословичната непримиримост на рода Харпър. — Трябваше да размажа физиономията му на място. Трябваше да ми позволиш да се застъпя за теб. Но ти държеше да стане на твоето, да стоя там и да не мога да сторя нищо. Какъв е смисълът, по дяволите?

Искаше ѝ се да му обърне гръб, докато синът ѝ се успокои, но той заслужаваше да приеме думите му, гледайки го в очите.

— Никой на света не може да ме нарани така, както ти.

— Не съм искал да те нараня.

— Зная, че не си искал. Но е очевидно колко си ми сърдит и разбирам защо. Навярно съм сгрешила. — Роз прокара ръка по лицето си. — Трябваше да се отърва от него и това бе единственият начин, който ми хрумна. Моля те да се опиташ да разбереш, че исках да го накарам да напусне къщата бързо, преди отново да я опетни. — Отпусна ръце и на лицето ѝ се изписа разкаяние. — Аз допуснах тази грешка, не ти.

— Това не означава, че трябва да се самообвиняваш, за бога, или да се справяш сама. Ако не желаеш да разчиташ на мен да ти помагам, да се застъпвам за теб...

— Господи, Харпър, как можеш да мислиш, че не си ми нужен? Аз се безпокоя, че разчитам на теб твърде много и не се чувстваш

свободен. Не зная какво бих правила без теб. Не искам да се караме заради него, той е просто един нагъл тип.

— Не съм малко момче, което трябва да защитаваш от побойници, мамо. Вече съм мъж и сега аз съм длъжен да те закрилям. Независимо дали желаш. И независимо дали смяташ, че имаш нужда от закрила.

Роз отново отпусна ръце и този път се усмихна.

— Ще го имам предвид.

— Ако той отново се появи на прага ни, няма да ме спреш.

Тя си пое дъх и обхвана лицето му с длани.

— Зная, че вече си мъж. Понякога е мъчително за мен, но зная, че си мъж, който има право на собствен живот. Зная, че си мъж, Харпър, който би застанал до мен, когато го помоля, въпреки че би предпочел да води моите битки вместо мен. — Макар и да не очакваше да ѝ прости напълно, притисна устни към челото му. — Отивам у дома, да поработя в градината. Нали няма да ми се сърдиш твърде дълго?

— Вероятно.

— Остана малко печена шунка от партито и доста друга храна, ако решиш да наминеш за вечеря.

— Може би.

— Е, добре тогава. Знаеш къде да ме намериш.

В огромна градина като нейната винаги имаше нещо за вършене. Роз чувстваше нужда да е заета с работа и неуморно разпръскваше тор, проверяваше компоста и засаждаше млади растения, отгледани за лична употреба в малката оранжерия до къщата.

Грабна ръкавици и градинарски ножици и се отправи към храстите, за да довърши последното подрязване за годината.

Когато Мич я откри, тя пускаше клонки в малка червена мелачка, която, тракайки, ги поглъщаше и сдъвкваше с настървение.

Роз работеше усърдно, облечена с изтъркано кафяво яке, черна шапка, дебели ръкавици и очукани ботуши. Очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила и той се запита дали ги е сложила заради силното слънце или като защита от хвърчащи трески.

Мич знаеше, че не го чува заради шума на мелачката, и се спря само за да я погледа. И да слее в съзнанието си образа на бляскавата

дама с рубини и този на опитната градинарка с овехтели джинси.

И на деловата жена с елегантен костюм, която бе дошла на първата им среща в апартамента му. И Роз в оранжерията с тропически растения, с петното от кал на бузата. И нехайната Роз с чувство за хумор, която бе отделила време, за да му помогне да избере детска играчка.

„Толкова много лица — каза си той, — а навярно има и още.“
Най-странното бе, че всяко от тях го привличаше.

Пъхнал палци в предните си джобове, застана пред погледа ѝ. Роз надникна под козирката на бейзболната си шапка и изключи машината.

— Няма нужда да спиращ заради мен — каза той. — За първи път виждам такова нещо в действие, освен във филма „Фарго“.

— Не би могла да послужи за отървяване от труп, но в градината върши добра работа.

Знае за „Фарго“, установи той с наивно задоволство. Още една тема, интересна и за двамата.

— Аха. — Погледна към отвора, който бе погълнал почти цял клон. — Значи просто натъпкваш отрязаните клонки вътре и машината ги смила.

— Горедолу.

— Какво правиш с остатъците?

— Сдобивам се с цяла торба ситна смес за подхранване на почва.

— Удобно. Е, нямах намерение да те прекъсвам, но Дейвид каза, че си тук. Реших да намина и да се поровя в архивите няколко часа.

— Чудесно. Не предполагах, че имаш толкова свободно време преди празниците.

— Имам време. Ще поискам копия от обществените архиви, но трябва да прегледам семейната ви Библия и да нахвърлям бележки. Да създам ред, преди да задълбая под повърхността.

Мич отстрани голяма треска от рамото ѝ. Искаше му се да свали очилата ѝ. Изгаряше от желание да зърне очите ѝ.

— Искам и да уговоря часове за разговори с хората от къщата след празниците.

— Добре.

Стоеше срещу нея, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке. Търсеше повод да се помотае още малко, за да се наслади на уханието

й. Лек полъх на женственост, примесен със свежия мирис на гора.

— Може би ще ми се смееш, но не предполагам, че по това време на годината може да се върши градинарска работа.

— Винаги има какво да се прави.

— Няма повече да ти преча. Искан да се уверя, че си добре.

— Добре съм. Чудесно.

— Глупаво е да се преструвам, че не съм чул слуховете какво се криеше зад снощната сцена. Или че не си представям каква трагикомедия би се разиграла, ако ти не беше държала толкова... достойно.

— Старая се да запазвам достойнството си, доколкото е възможно.

— Ако ставаш сприхава всеки път, когато разговорът засегне лична тема, ще ми бъде трудно да проуча историята на семейството ти.

Наблюдаваше я внимателно и вече се учеше да отгатва мислите й. Забеляза гримасата на раздразнение, която за миг се появи на лицето й.

— Случилото се снощи няма нищо общо с историята на семейството ми.

— Не съм съгласен. Свързано е с теб, както и... всичко друго, което става в тази къща.

Можеше да го отпрати достойно, както Брайс Кларк, но не биваше да постъпва така с него само защото бе искрен и пряк.

— Ще човъркам, Роз. За това си ме наела и невинаги ще бъда тактичен. Ако искаш да постигна някакъв напредък, трябва да свикнеш.

— Не виждам как злополучният ми и за щастие кратък втори брак би могъл да има нещо общо с Печалната невеста.

Нямаше нужда да вижда очите й, за да усети студенината. Долови я в гласа й.

— Невеста. Независимо дали е била такава, всички от семейството ти са я наричали така. Когато тя се... разкри пред нас миналата пролет — каза той, — ти сподели, че никога не те е тормозила заради връзките ти с мъже и втория ти брак, както тормозеше Стела.

— Стела има малки деца. Моите са пораснали.

— Все пак са твои деца.

Раменете ѝ се отпуснаха, когато се наведе да събере няколко малки клонки и да ги пъхне в устата на мелачката.

— Разбира се.

— Тогава можем да направим извода, че не се е чувствала застрашена от Брайс... що за глупаво име е това впрочем? Или е смятал, че вече си изпълнила майчинския си дълг и сексуалният ти живот не я засяга. Или след определен момент престава да се явява на когото и да било от къщата.

— Със сигурност не е третото, защото наскоро я видях.

— След месец юни?

— Само преди няколко дни, а снощи отново.

— Интересно. Какво правеше ти? А тя? Трябва да взема бележника си.

— Нищо особено. Просто се появи и изчезна. Не очаквам да разрешиш загадката защо се явява и на кого. Искам само да разбереш коя е.

— Едната загадка е свързана с другата. Наистина трябва да поговорим в удобно за теб време. Сега явно не е подходящ момент. Бихме могли да вечеряме заедно утре, когато си свободна.

— Не е нужно да ме каниш на вечеря, за да узнаеш това, което ти е необходимо.

— Ще е приятно, освен ако нямаш строг принцип да не смесваш бизнеса и удоволствието и се наложи да чакам, докато завърша този проект, за да те поканя.

— Приключих със срещите, Мич. Завинаги.

— Думата среща ме кара да се чувствам, сякаш съм се върнал в колежа или още по-лошо — в гимназията. — Протегна ръка и вдигна очилата ѝ. Погледна я право в очите. — Добре, да кажем, че просто искам да излезем заедно.

— Това е моето определение за *среща*. — Но Роз се усмихна, преди да намести очилата си. — Все пак съм поласкана.

— Засега ще се разберем само кога да поговорим във връзка с проучването. През следващите две седмици ще съм свободен, така че ми кажи кога ще имаш възможност за продължителен разговор. Или ми се обади у дома.

— Добре.

— Ще вляза да свърша малко работа и ще те оставя да довършиш своята. — Щом Мич тръгна, тя посегна към ключа на мелачката. — Роз, ако някога промениш решението си за вечерята, кажи ми.

— Обещавам.

Включи машината и пъхна поредната клонка.

Роз работи до здрач и подреди инструментите си, преди да изкачи стъпалата до терасата на втория етаж и външната врата за стаята си.

Искаше да вземе дълъг горещ душ, да облече чисти дрехи и да си налее чаша студено вино. „Не — каза си, — по-добре мартини.“ От превъзходното мартини на Дейвид — с екзотични маслини, с които криеше откъде се снабдява. После щеше да си направи сандвич с онази страхотна шунка, останала от предишната вечер. Може би щеше да прекара по-голямата част от вечерта да скицира идеи за цветарския магазин. После щеше да разгледа мострите на чували за пръст с фирмени емблеми, които Стела бе подготвила за нея.

„Любовни срещи“, помисли си тя, когато свали дрехите си и пусна душа. Нямаше време, а определено нямаше и желание за това на този етап от живота си. Дори при покана, отправена от много привлекателен, интелигентен и интересен мъж.

При това, когато я бе видял цялата в трески.

Защо не можеха просто да правят секс, за да разсеят напрежението?

„Защото не съм устроена така“, призна си тя. Нямаше за какво да съжالياва. Трябваше да има нещо... повече, за да се разголи пред мъж, в буквален и преносен смисъл.

„Харесвам го много“, помисли си Роз, докато стоеше с отметната назад глава и горещата струя обливаше лицето и раменете ѝ. Впечатли се от реакцията му при страховитата сцена през пролетта, възхищаваше му се — особено сега, след като бе минало време — че се притече на помощ без колебание и преценяване на риска.

Повечето мъже щяха да се оттеглят и напълно да отхвърлят идеята да работят за нея в къща, обитавана от дух, който може да стане опасен.

Е, спечели симпатията ѝ и когато го видя да се измъчва заради един подарък на дете. Виждаше се, че отчаяно желае да направи верния избор, и това се оказа точка в негова полза.

Ако Роз броеше точките.

Ако решише отново да нагази във водите на интимните отношения, щеше да е с мъж като него. С човек, с когото може да води интересни разговори, който я привлича и вълнува.

Не бе за пренебрегване и фактът, че е „секси гадже“, както го определяше Хейли.

Но отново си спомни как приключи последната ѝ връзка.

Знаеше, че е глупаво да има скрупули заради нищожество като Брайс. Тогава *защо* се колебаеше заради него? Може би отказът ѝ да се впусне в нова връзка бе малка победа за Брайс. Ако не друго, можеше поне да положи усилия да го прогони от мислите си. И щеше да го стори.

Вън.

„Добре“, каза си, когато спря водата и посегна да вземе кърпа. Може би щеше да помисли, само да помисли върху поканата на Мич за вечеря. С единствената цел да докаже на себе си, че няма да позволи на Брайс да влияе върху живота ѝ по какъвто и да било начин.

Просто вечеря, непринуден разговор, съчетаване на работата с удоволствието. Щеше да прекара приятна вечер, ако се решише на тази стъпка. Не би имала нищо против лично сближаване с него. Всъщност би могло да се окаже и полезно да го опознае по-отблизо.

Щеше да си помисли.

Уви кърпата около тялото си и машинално посегна към лосиона си. Ръката ѝ застина на сантиметри от флакона.

На огледалото, сред ситните капки пара, бяха изписани две думи: *Мъжете лъжат!*

ШЕСТА ГЛАВА

Роз прогони от съзнанието си мислите за мъже, призраци и послания, изписани с пара. Синовете ѝ си бяха у дома.

Гласовете им, енергията им и безпорядъкът около тях изпълваха къщата. Някога разхвърляните обувки, шапки и други неща я подлудяваха, а сега ѝ носеха радост — като доказателства за присъствието им. Някога бе искала тиха, подредена къща, а сега се наслаждаваше на шума и суматохата.

Скоро щяха да си тръгнат и да се върнат към живота, който изграждат. Затова всеки миг, прекаран под един покрив с тях през тези два дни, щеше да е съкровен за нея.

Забавно беше да гледа как се закачат с момчетата на Стела или как Харпър люлее капризничещата Лили на ръце. Струваше си да стои начело на този дълъг семеен влак.

— Искам да ти благодаря, че позволи Лоугън да остане тук тази нощ. — Стела се настани на дивана до нея.

— Бъдни вечер е. Обикновено в хана ни се намира място за всеки.

— Знаеш какво имам предвид и може би е глупав каприз от моя страна, но наистина искам да прекараме първата си Коледа заедно в неговата... в *нашата* къща, когато станем истинско семейство.

— Намирам това за много трогателно и сантиментално и егоистично се радвам, че всички сте тук тази вечер. — Загледа се в Хейли, която вдигна Лили от пода преди тя да допълзи до елхата. — Радвам се, че в къщата има деца. Остин! — извика, когато средният ѝ син започна да жонглира с три ябълки от купата. — Не в приемната.

— Позната песен, чувал съм я толкова пъти, че мога да я изтананикам по всяко време. — Високият и строен млад мъж с чупливи руси коси като на баща си намигна на Гевин и завъртя ябълките още веднъж. — „Не в приемната, Остин, не в приемната“ — напевно занарежда той, докато синовете на Стела се заливаха от смях, после им хвърли по една ябълка и захапа третата.

— Заповядай, мамо. Опитай това вино. — Най-малкият, Мейсън, седна на страничната облегалка и ѝ подаде чаша. В сините му очи имаше дяволит блясък, който бе предупреждение, че брат му си търси белята. — Остин, знаеш, че приемната е свещена територия. Не бива да жонглираш тук. Особено с нещо като, да кажем, обувки.

— Можеш да жонглираш с обувки?! — Поразен, Люк се ококори срещу Остин.

— Мога с всичко. За това се изисква изключителен талант и ловкост.

— За съжаление, не можах да го убедя да избяга от къщи и да стане циркаджия, когато беше на осем години.

Харпър пое Лили, щом детето се раздвижи в скута на Хейли и протегна пълните си ръчички към него.

— Ще пожонглираш ли с моите? — попита Люк.

— Дай едната.

— Остин! — Роз въздъхна примирено и отпи глътка вино. — Ако счупиш нещо, ще те накажа да не излизаш.

— Още една позната песен. Да видим дали ще се справя с предизвикателството. Лоугън, тази обувка изглежда достатъчно голяма, за да побере четиричленно семейство. Дай ми я.

— Ако ти я дам, ще те накажат, а мен ще ме уволнят. Наречи ме страхливец, но скоро ще трябва да храня две подрастващи момчета. — Протегна ръка и смушка Гевин в ребрата. — А те ядат като прасенца.

— Грух! — Имитирайки лакомо животно, Гевин грабна бисквита и я пъкна цялата в устата си. — Грух-грух.

— О, дай му я, Лоугън. — Роз махна с ръка. — Иначе ще остане недоволен.

— Да потърсим и трета. — Огледа всички и се спря на Хейли. — Какви хубави, нежни крачета, ще ми дадеш ли една от своите, сладурче?

Хейли се засмя.

— Нежни, колкото издути наденички. — Но свали обувката си.

— Харпър, отнеси стъкления сервиз на баба си на безопасно място — нареди Роз. — За да не пострада от перченето на брат ти.

— Предпочитам термина *представление*.

— Спомням си как подобно представление коства на мама една лампа — каза Харпър, докато преместваше ценните чупливи вещи. —

А на нас тримата и на Дейвид, ако паметта не ми изневерява, домашен затвор.

— В буйната ми зелена младост — потвърди Остин. След като подхвърли трите обувки няколко пъти за проба, започна да жонглира. — Както виждате, след онзи срамен инцидент развих уменията си.

— Не е зле човек да има резервен вариант за кариера — отбеляза Мейсън. — Би могъл да припечелваш добре на Бийл стрийт.

Въртящите се обувки разсмяха Лили и тя заподскача в скута на Харпър. Роз остана със затаен дъх до дълбокия поклон на Остин.

Той хвърли обувката обратно на доволния Люк.

— Можеш ли да ме научиш?

— И мен! — настоя Гевин.

— Тя ще каже „не в приемната“ — заяви Остин, преди Роз да отвори уста. — Ще ви преподам първия урок утре, но навън, далеч от гнева на мама.

— Тя е шеф на всички — каза Люк със сериозен тон.

— Скъперници. Щом никой не е в настроение да хвърля пари, ще се задоволя с една бира. — Остин върна обувката на Лоугън и се приближи към Хейли. — Е, Пепеляшке, да видим дали е по мярка. — Артистично се наведе, за я сложи на крака ѝ, и намигна на Харпър над главата ѝ. — Пантофката пасна. — Хвана ръката ѝ и я целуна. — Трябва да се оженим веднага щом се върна от кухнята.

— Така казват всички. — Хейли кокетно завъртя очи срещу него.

— Ще донесеш ли една бира и за мен? — попита Мейсън.

— Приемам и други поръчки. — След като чу още няколко желания, Остин отново погледна Харпър. — Нали ще ми помогнеш да ги донесем?

— Разбира се.

Подаде Лили обратно на Хейли и тръгна след брат си към кухнята.

— Няма да пропусна това — прошепна Мейсън на майка си и затътри крака след тях.

— Хубавица е тази наша братовчедка Хейли, а? — подхвърли Остин.

— Винаги си имал навик да изтъкваш очевидното.

— Тогава мога да добавя, че си пада по мен.

— Друг твой навик е да преценяваш жените погрешно.

— Почакайте — намеси се Мейсън. — Трябва да намеря нещо за писане, за да отбелязвам точките.

— Има най-сладките устни на света. Едва ли си ги забелязал, братко, щом не е нещо, което расте в саксия.

Взе бутилка бира и отпи направо от нея, въпреки че Харпър извади халби.

— Би ти позволила да впиеш дебелите си устни в нейните само ако е припаднала и се нуждае от дишане уста в уста.

— Който стреля, той улучва. Впрочем аз съм лекарят тук — напомни им Мейсън. — Ако се нуждае от изкуствено дишане, на мен се полага да бъда първи. Намира ли ни се някакъв чипс?

— Обзалагам се на десет долара, че Хейли не мисли така. — По стар навик Остин седна на плота. — Какво ще кажеш да влезеш в ролята на бавачка, докато аз се поразходя с младата ни гостенка в градината? Досега не съм те чул да казваш, че си й хвърлил око.

— Не е единственото момиче на света. — Харпър грабна бирата от брат си с гневен жест и отпи голяма глътка. — Какво ви прихваща, та говорите така за нея? Трябва да проявявате малко повече уважение. Щом сами не го осъзнавате, да поизлезем навън и да ви дам един урок.

Остин се усмихна и повдигна пръст срещу Мейсън.

— Казах ли ти? Набелязал я е.

— Да, очевидно е хлътнал по нея. Що за кухня е това, щом няма чипс?

— В килера, на горния рафт — подвикна Роз от прага. — Как можа да си помислиш, че съм забравила за вродената ти слабост? Остин, ще престанеш ли да дразниш брат си, поне засега?

— Едва започвам.

— Ще се наложи да отложиш тази част от празничните си развлечения. — Надникна в кухнята и се усмихна, когато Мейсън издаде радостен вик при вида на пакетите чипс. — Имаме гости и би трябвало поне да създадем илюзията, че съм отгледала трима отговорни, зрели млади мъже.

— Тази илюзия е разбита, след като той жонглира с обувки — промърмори Харпър.

— Все пак има смисъл. — Роз влезе и докосна бузата на Харпър, след това на Остин, а накрая пристъпи към Мейсън. — Може и да не сте отговорни и зрели, но и тримата сте красивци. Радвам се, че имам такива синове. Хайде, Харпър, да занесем питиетата на гостите. Остин, разкарай задника си от плота ми. Това е къща, а не селска кръчма. Мейсън, сипи чипса в купа и внимавай да не падат парченца, докато го занесеш.

— Да, шефе — казаха тримата в един глас и я разсмяха.

Коледният ден отмина неусетно. Роз се опита да запечата в съзнанието си най-ярките моменти: искрената радост на Мейсън от старинната чанта с медицински принадлежности, която му бе подарила; оспорвания мач на масата с пластмасови футболисти между Харпър и Остин, предвидимия интерес на Лили към кутиите и опаковките вместо към играчките; и задоволството, с което Хейли позираше с новите си обици.

Радваше се, докато гледаше Лоугън, седнал с кръстосани крака на пода, да показва на момчетата на Стела — които вече приемаше като свои синове — малките градинарски инструменти в кутии, изработени специално за тях.

Искаше ѝ се да забави часовника поне в този ден, в този единствен ден, но стрелките препускаха — от сутрешното вълнение при отварянето на подаръците до разточителната вечеря, която Дейвид бе приготвил и сервираше в най-красивите ѝ порцеланови съдове.

Преди да усети, къщата отново стана тиха.

Слезе на долния етаж, за да погледне елхата за последен път и да поседи сама в приемната с чаша кафе и спомените от деня, както и от всички предишни Коледи.

Изненадана да чуе стъпки, вдигна очи и видя синовете си.

— Мислех, че сте отишли у Харпър.

— Чакахме да дойдеш — каза той.

— Да дойда?

— Винаги слизаш долу на Коледа, след като всички си легнат.

Роз повдигна вежди срещу Мейсън.

— Нямам тайни в тази къща.

— Имаш много — възрази той. — Но не и тази.

Остин се приближи, взе кафето ѝ и го замени с чаша шампанско.

— Какво е това?

— Малък семеен тост — отвърна синът ѝ. — Но след като ти поднесем подаръка, който имаме за теб.

— Още един? Трябва да освободя цяла стая в къщата, за да побера всичко, което получих тази сутрин.

— Този е специален. Вече имаш място за него — или поне преди време имаше.

— Не ме дръжте в напрежение. Какво сте намислили?

Харпър се върна в коридора и донесе кутия, опакована със златисто фолио. Сложи я до краката ѝ.

— Отвори го и ще видиш.

Обзета от любопитство, тя остави чашата си и започна да се бори с опаковката.

— Не казвайте на Стела, че съм я разкъсала — ще бъде ужасена. Не мога да повярвам, че тримата сте се наговорили да направите нещо заедно, още по-малко, че сте го крили досега. Мейсън трудно държи езика си зад зъбите.

— Мога да пазя тайна, когато се налага. Не знаеш, че веднъж Остин взе колата ти и...

— Млъкни! — Остин грубо побутна брат си. — Не съм извършил тежко нарушение и не подлежа на наказание. — После чаровно се усмихна на Роз, която го гледаше навъсено. — Въпреки че е идиот, мамо, знаеш, че не бих го наранил.

— Предполагам.

Но се запита дали наистина е така, докато разтваряше фолиото. Сърцето ѝ направо замря, когато извади старинно огледало с резбован капак.

— Много прилича на онова, което счупихме. Резбата е почти същата, както и формата — каза Харпър.

— *Кралица Ан* — добави Остин, — около 1700-та година, със златист лак и зелени шарки до скосените ъгли. Сравнихме спомените си за огледалото, което Мейсън счупи, и решихме, че това най-много се доближава до него.

— Хей! Харпър даде идеята да го използваме като сандъче за съкровище. Не съм виновен, че го изпуснах от проклетото дърво. Аз бях най-малкият.

— О, господи, толкова побеснях, че едва не одрах и трима ви живи.

— Пазим мъчителни спомени за това — увери я Остин.

— Беше наследство от семейството на баща ви — промълви Роз с пресипнал глас и докато в гърлото ѝ напиреха сълзи, прокара пръст по лакираното дърво. — Подари ми го в деня на сватбата ни.

— Заслужавали сме да ни одереш живи. — Харпър седна до нея и потърка ръката ѝ. — Знаем, че не е същото, но...

— Не, не, не! — В изблик на чувства, тя извърна глава и за миг докосна лицето си до ръката му. — Чудесно е, че сте си спомнили. Че сте се сетили и сте го сторили.

— Тогава ти заплака — прошепна Мейсън, наведе се и потърка буза в косите ѝ. — Това е единственият път, когато съм те виждал да плачеш. Никой от трима ни не ще го забрави, мамо.

Роз едва се сдържа да не заплаче и сега, прегръщайки синовете си.

— Това е най-красивият подарък, който съм получавала и ще го ценя повече от всичко, което имам. Всеки път, когато го погледна ще си ви спомням такива, каквито бяхте тогава и каквито сте сега. Толкова се гордея с момчетата си. Винаги съм се гордяла. Дори когато ми се искаше да ви одера.

Остин ѝ подаде чашата и донесе още три — за себе си и братята си.

— Честта се пада на Харпър, като най-голям син. Но държа да бъде изтъкнато, че аз съчиних тоста — каза той.

— Заедно го съчинихме — възрази Мейсън.

— Главно аз. Давай, Харпър.

— Ще го произнеса, ако замълчите за пет секунди. — Харпър повдигна чашата си. — За нашата майка, за всичко, което означава тя за нас, и за всичко, което прави за нас всеки ден.

— О, не мога повече! — Напиращите сълзи бликнаха от очите ѝ. — Предавам се.

— Поплачи си. — Мейсън се наведе и целуна влажната ѝ буза. — Винаги се отразява добре.

Съсредоточаването върху работата ѝ помогна, както обикновено, да запълни празнотата, останала в сърцето ѝ, след като се бе сбогувала с двама от синовете си.

Почивните дни щяха да се нижат бавно, както всяка година, затова — по примера на Стела — се залови с организиране. Почисти инструментите си, лъсна плотове, поработи върху каталозите и най-сетне стигна до приемлив дизайн на торбите за пръст.

Остана ѝ малко време да помогне на Хейли да напълни няколко калъпа за отливане на бетонни сандъчета.

— Не мога да повярвам, че Коледа отмина. — Хейли приклепна и започна да заглажда бетона, който Роз сипваше. — Толкова очакване и подготовка, а всичко свърши като един миг. Миналата година, първата след смъртта на татко, беше ужасно и празниците сякаш нямаха край.

— Когато скърбим, ни се струва, че времето тече бавно, а радостните мигове отлитат неусетно. Не знам защо е така.

— Спомням си само колко много исках да свършат... за да престана да чувам *Jingle Bells* всеки ден, когато отида на работа. Бях бременна, чувствах се самотна и бях решила да обявя къщата си за продан. Прекарах повечето дни по Коледа в опаковане на багаж и умуване какво да продам, за да мога да напусна Литъл Рок. — Седна на петите си и блажено въздъхна. — А тук, само година по-късно, всичко е толкова весело и вълнуващо. Знам, че Лили не разбира какво става, но беше толкова забавно да я гледам как си играе с подаръците, по-скоро с опаковките им.

— Нищо не може да ангажира вниманието на едно дете така, както картонена кутия. За мен и за всички нас беше истинско щастие да станем част от първата ѝ Коледа.

Хейли допълни калъпа.

— Зная, че я обичаш, Роз, но просто се чувствам неудобно, че ще стоиш у дома с нея в новогодишната вечер, докато аз се забавлявам.

— Предпочитам да си бъда у дома на Нова година. Лили ми дава най-удобното оправдание. Нямам търпение да остана насаме с нея.

— Навярно си поканена поне на десет купона.

— Повече. — Роз изправи гръб и потърка кръста си. — Но не проявявам интерес. Ти върви с Дейвид и с други млади хора. Сложи

обиците си и танцувай. Ние с Лили ще се радваме да посрещнем Нова година заедно.

— Дейвид казва, че никога не ще успее да те придума да отидеш на това парти, въпреки че е дългогодишна традиция. — Хейли взе бутилка вода и отпи. — Може и Харпър да намине.

— Предполагам. Имат много общи приятели. — Роз закачливо я потупа по рамото. — Да довършим това и да обявим края на работния ден.

Прибра се уморена, но доволна, че е отметнала няколко досадни задължения в списъка си. Забеляза колата на Мич и се изненада, че ѝ се прииска да се качи горе и да се преоблече, преди да го потърси в библиотеката.

Но си каза, че ще е губене на време и не в неин стил. Затова влезе при него с работните си дрехи.

— Имаш ли всичко, което ти е необходимо?

Мич вдигна очи от купчината книги на масата и я погледна през очилата си за четене с рогови рамки.

— А?

— Влязох да попитам дали имаш нужда от още нещо.

— Трябват ми няколко десетки години, за да организирам всичко това, чифт нови очи и... — той повдигна каничката от бюрото — още кафе.

— Мога да се погрижа за последното.

Роз се приближи и изкачи стъпалата до подиума.

— Не, всичко е наред. Сигурно нивото на кофеина в кръвта ми е достигнато деветдесет процента. Колко е часът?

Роз забеляза часовника на ръката му и погледна своя.

— Пет и десет.

— Сутринта или следобед?

— Толкова време ли си прекарал тук?

— Достатъчно, за да загубя представа, както обикновено. — Мич потърка едното си рамо и завъртя глава, за да раздвижи врата си. — Имала си интересни роднини, Розалинд. Събрах достатъчно изрезки от вестници за семейство Харпър от средата на деветнайсети век насам, за да напълня цял банков сейф. Знаеше ли например, че си имала праядо, който е яздил за „Пони Експрес“ през 1860, а двадесет години

по-късно е пътувал с Бъфало Бил и неговото шоу „Героите на Дивия запад“?

— Прадядо Джеремая, който избягал от къщи като момче и станал куриер на „Пони Експрес“. Бил се с индианци, разнасял пратки за армията, оженил се за индианка от племето команчи, а както е известно, имал и друга съпруга в Канзас Сити почти по същото време. Яздил коне в шоуто на Бъфало Бил и по-консервативните членове на фамилията по негово време го смятали за черната овца.

— А Люсибел?

— Ааа...

— Хванах те натясно. Омъжила се за Даниъл С. Харпър през 1858-а и две години по-късно го напуснала. — Столът проскърца, когато Мич се облегна назад. — Появява се отново през 1862-а в Сан Франциско, където открила собствена кръчма и публичен дом.

— Това ми е убягнало.

— Е, Даниъл твърдял, че я е изпратил в клиника за душевноболни в Ню Йорк, където е починала. Така му се е искало, предполагам. Но с малко труд и някоя и друга магия открих, че нашата Люсибел е забавлявала яки мъжаги в Калифорния, където е живяла — очевидно в цветущо здраве — още двадесет и три години.

— Обожаваш подобни истории, а?

— Да. Представям си как петнадесетгодишният Джеремая галопира през пустошта, за да достави писмо. Хилав младеж, смел и дързък. Назначавали са слаби момчета, за да не тежат много на конете.

— Умно.

Роз се облегна на ръба на бюрото.

— Приведен на седлото, препуска напред, по-бърз от кавалерист, прашен и плувнал в пот или полузамръзнал от студ — продължи Мич.

— Но на върха на щастието, както личи от тона ти.

— Постигнал е нещо, нали? А Люсибел, бивша светска дама от Мемфис, с червена рокля и пистолет в жартиерата...

— Явно си голям романтик.

— Трябвало е да има оръжие, докато е работела на бара и зорко е следяла с поглед миньорите, играещи на карти, вечер след вечер.

— Дали пътищата им някога са се пресекли?

— Ето — каза той със задоволство, — ето как човек се увлича. Всъщност не е изключено. Възможно е някога Джеремая да е влязъл в

кръчмата ѝ да пийне уиски.

— И да вкуси от другите удоволствия, предлагани в менюто, докато благопристойните му роднини си веят с ветрила на верандата и се оплакват заради войната.

— Имало е както много благопристойни, така и много черни овци. Имало е пари и престиж. — Прелисти книжата и извади изрезка от вестник. — И неподправен чар.

Тя проучи снимката от годежа си — седемнайсетгодишна, свежа и изпълнена с трепет.

— Все още не бях завършила училище. Млада, зелена и упорита като магаре. Никой не би могъл да ме разубеди да не се омъжвам за Джон Ашби през юни, малко след като бе направена тази снимка. Господи, няма изглеждам готова за това?

— Имам снимки и на родителите ти. Не приличаш на никого от двамата.

— Така е. Винаги са ми казвали, че приличам на дядо си по бащина линия. Почина, когато бях дете, но съм виждала негови снимки и мисля, че имаха право.

— Е, и аз се натъкнах на няколко и съм съгласен. Реджиналд Едуард Харпър, роден през... 1892-а година, най-малкото дете и единствен син на Реджиналд и Беатрис Харпър. — Мич погледна записките си. — Оженил се е за...

— ... Елизабет Маккинън. Спомням си я много добре. От нея наследих любовта си към градинарството, тя ме учеше за растенията. Баща ми твърдеше, че съм нейна любимка, защото приличам на дядо си. Защо не пийнеш билков чай, за да разредиш кофеина?

— Не, благодаря. Нищо че няма да мога да заспя. Довечера очаквам гост.

— Тогава тръгвай.

— Синът ми — добави той. — Пица и ESPN. Стараем се да прекарваме по една вечер в седмицата заедно.

— Това е чудесно. И за двама ви.

— Да. Слушай, имам още няколко задачи и места, които трябва да посетя, но ще дойда отново във вторник следобед и ще поработя вечерта, ако те устройва.

— Във вторник е Нова година.

— Така ли? — Озадачен, той погледна часовника си. — Често забравям коя дата е и празниците отминават, без да разбера. Предполагам, че ще имаш гости.

— Не.

— Тогава, щом ще излизаш, дано нямаш нищо против аз да работя тук.

— Няма да излизам. Ще се грижа за Лили, бебето на Хейли. Придумам я да отиде на купон, а Стела и момчетата ще си устроят малко семейно тържество в къщата на Лоугън.

— Сигурно са те поканили поне на десетина купона, а двойно повече мъже искат да посрещнат Нова година с теб. Ако не е така — ще изям тези изрезки от вестници.

— Цифрите ти са преувеличени. Но важното е, че отказах всички покани. Предпочитам да съм си у дома.

— Ще ти преча ли, ако работя в библиотеката?

Роз наклони глава встрани.

— Предполагам, че и ти си поканен на не един купон. Ако бебето е спокойно, мога да ти отделя част от вечерта за първото интервю.

— Идеално.

— Е, добре. Напоследък бях заета — каза тя след миг. — По Коледа къщата се напълни: и тримата ми синове си бяха у дома. Това е само една от причините да не спомена за нещо, което ми се случи.

— Какво ти се случи?

— Преди две седмици Амелия ми остави послание.

— Преди цели две седмици?

— Казах ти, че бях заета. — В гласа ѝ се прокрадна раздражение. — Освен това не желяех да мисля за нея по празниците. Не виждам момчетата си много често и имаше безброй неща, които искаха да свърша, преди да пристигнат.

Мич не каза нищо, просто извади касетофона си, приближи го към нея и го включи.

— Разкажи ми.

Раздразнението ѝ стана още по-очевидно и между изразителните ѝ вежди се появи дълбока бръчка.

— Тя ми каза: *Мъжете лъжат*.

— Само това ли?

— Да, точно тези думи. Написа ги на огледалото.

— Кое огледало? Снима ли го?

— Не. — Ядосваше се на себе си, че не го е сторила. — Не разбирам какво значение има кое огледало. В банята ми. Току-що бях взела горещ душ. Огледалото беше запотено от парата и посланието се четеше сред капките.

— Печатно или ръкописно?

— Печатно, с удивителна на края. Ето така. — Роз взе една от химикалките му и демонстрира. — Не беше заплаха или съществена информация, затова реших, че може да почака.

— Следващия път не решавай. А какво прави, преди... — „Не си я представяй гола под душа“, заповяда си той. — ... преди да влезеш под душа?

— Бях в градината и разговарях с теб.

— С мен?

— Да, в деня, когато дойде и ме завари да пъхам клони в мелачката.

— Точно след партито — отбеляза той и го записа в бележника. — Поканих те на вечеря.

— Спомена нещо за...

— Не, не, поканих те да излезем заедно. — Въодушевен, Мич заобиколи масата, облегна се на ръба ѝ и погледна Роз право в очите. — После тя ти казва, че мъжете лъжат. Много интересно. Предупреждава те да стоиш далеч от мен.

— Аз дори не клоня към тази посока, така че едва ли има за какво да ме предупреждава.

— Явно това, че работя тук, не я дразни. — Той свали очилата си и ги остави на масата. — Очаквах и дори се надявах да се появи или по някакъв начин да изрази неодобрение. Ала досега, изглежда, нямаше нищо против присъствието ми. Но когато отправих лична покана, тя ти е оставила послание. Получавала ли си и други?

— Не.

— Хм! — Бе доловил в изражението ѝ известно колебание. — Какво? Сети се за нещо.

— Просто странно съвпадение. Наскоро я видях, след като бях взела гореща вана. Душ, вана. Странно.

„Не си я представяй гола във ваната.“

— Какво прави, преди да влезеш във ваната?

— Нищо. Просто свърших малко работа.

— Добре. За какво си мислеше, докато лежеше във ваната?

— Не виждам какво общо има това. Беше вечерта след щурото ми коледно пазаруване. Исках да се отпусна.

— В онзи ден също се бе срещнала с мен.

— Твърде много ласкаеш егото си, Мич. Може би имаш проблем с него.

— Фактите са си факти. Навярно се е заинтригувала или обезпокоила от мислите ти. Щом може да прониква в сънищата на Стела — продължи той, когато Роз нехайно махна с ръка, — защо да не може да чете и твоите мисли?

— Идеята не ми допада. Никак.

— На мен също, но не бива да я отхвърляш. Гледам на този проект от две страни, Роз. От гледна точка на сегашните събития и на онова, което се е случило тогава. Какво, кой и защо. Всичко е свързано. Това е работата, която ти ме нае да свърша. Трябва да ми съобщаваш, когато стане нещо. И то не с две седмици закъснение.

— Добре. Следващия път, когато тя ме събуди в три през нощта, ще ти се обадя.

Мич се усмихна.

— Не обичаш да ти нареждат, нали? Свикнала си ти да даваш заповеди. Добре. Не те упреквам, затова просто учтиво ще помоля да надникна в банята ти.

— Освен че звучи доста глупаво в този момент, не трябваше ли да се прибираш, за да вечеряш със сина си?

— Джош? Какво? О, по дяволите, забравих! Наистина трябва да тръгвам. — Той хвърли поглед назад към масата. — Ще го оставим за следващия път. Би ли ми направила една услуга? Не я разтребвай.

— Не страдам от мания за подреждане.

— Слава богу! — Грабна якето си и очилата си за четене. — До вторник. Обади ми се, ако се случи нещо дотогава. — Забърза към вратата, но се спря и се обърна. — Розалинд, трябва да ти кажа, че на седемнадесет си била прелестна напъпила роза, която сега цъфти в цялото си великолепиe.

Тя леко се засмя и се облегна назад, когато остана сама. Вяло огледа старите си ботуши и широкия си работен панталон, изпоцапан с

кал и засъхващ цимент. Предполагаше, че вълнената блуза, с която бе облечена, е на достатъчно години, за да получи шофьорска книжка.

„Мъжете лъжат — помисли си, — но понякога е приятно да го чуеш.“

СЕДМА ГЛАВА

Градинарският център щеше да затвори рано заради празника и Роз бе решила да отдели време за своите стайни растения. Имаше няколко, които се нуждаеха от пресаждане или разделяне, и други, които искаше да подготви за подаръци.

Навън беше хладно и свежо, но тя се наслаждаваше на влажния и топъл въздух в оранжерията си. Работеше върху едно от любимите си растения — огромна африканска теменужка, чийто вид бе съхранила от завещани от баба ѝ издънки. Докато край нея звучеше чувственият глас на Нора Джоунс, внимателно избра шест нови листа и ги отдели за резници. Сложи ги в силно наторена почва в саксията. След месец щяха да пуснат коренчета и да образуват нови издънки. Тогава щеше да ги пресади поотделно в бледозелените саксии, които бе приготвила.

Щеше да ги подари на Стела — за новата ѝ къща и новия ѝ живот.

Радваше се, че може да предаде тази съкровена част от наследството си на жена, на която истински държи и която ще оцени този дар.

Един ден, когато синовете ѝ се оженеха, също щяха да получат жива частица от нейното наследство. Щеше да обикне избраниците им. Ако имаше късмет, съпругите им щяха да са жени, които истински харесва.

„Снахи — помисли си — и внучета.“ Струваше ѝ се невъзможно тези събития да са толкова близо. Още по-странно бе, че започваше да копнее за тях. Реши, че това донякъде се дължи на присъствието на Стела, Хейли и децата им в дома ѝ.

Все пак можеше да почака. Обичаше промените, но това не означаваше, че трябва да бърза.

Точно сега в живота ѝ имаше съвършен ред. Бизнесът ѝ процъфтяваше, което представляваше не само личен триумф, а огромно облекчение.

Навремето Роз пое голям риск със създаването на „В градината“. Но трябваше да го поеме — заради себе си и всичко, оставено ѝ в наследство.

Поддръжката на Харпър Хаус — дома, от който никога не би се отказала, ѝ струваше доста. Напълно осъзнаваше, че според някои хора тя разполага с достатъчно пари, за да живее в разкош, но преди имаше моменти, когато — макар и да не се бе налагало да търпи лишения — не можеше да се нарече заможна.

Отгледа три деца, покривайки всички разходи по прехраната, облеклото и образованието им. Благодарение на наследството си имаше възможността да стои у дома с тях, вместо да ходи на работа, и с малко хитрост успяваше да си осигурява приходи с инвестиции.

Но учението на тримата в колеж и медицинското образование на Мейсън не се оказаха евтини. А когато къщата се нуждаеше от подмяна на водопроводни тръби, пребоядисване и поправка на покрива, тя бе длъжна да се погрижи за това.

Принуди се тайно да продаде някои вещи. Честно казано, не държеше особено на тези картини и бижута, но все пак изпита известна вина при раздялата с неща, наследени от предците ѝ.

Жертвайки малки части, успя да спаси цялото.

Но и когато се увери, че е направила всичко възможно за бъдещето на синовете си и сигурността на дома си, нуждата от пари не изчезна. Дори за кратко време обмисляше идеята да започне работа.

Мич имаше право — тя не обичаше да изпълнява нареждания. Но безспорно бе много добра в даването им. „Залагай на силните си страни“, каза си тя с усмивка. Точно това бе направила.

В един момент трябваше да направи избор — да събере смелост да започне собствен бизнес или да преглътне гордостта си и да работи за някой друг.

Разбира се, надделя първата възможност.

Заложил всичко на една карта и през първите две години преживя доста трудности. Но ѝ потръгна. Двамата с Харпър успяха.

Разводът се оказа голям удар за нея. Заради една-единствена наивна грешка. Брайс не спечели нищо, освен малкото, което Роз му позволи да откъдне, но жестоко засегна гордостта ѝ и тя похарчи доста, за да се отърве от него.

Но го преживяха. Синовете ѝ постигаха целите си, домът ѝ бе безупречно поддържан, а бизнесът ѝ процъфтяваше. Можеше да мисли за промени. За разширяване на дейността, а и в личния си живот. Както и да се наслаждава на настоящия си успех.

Премина от африканските теменужки към бромелиите и щом приключи с разсаждането на розетките им, реши да подари на Стела и една от тях. Доволна от резултата, поработи още час, а после надникна при пролетните цветя, които бе отгледала от луковици в оранжерията. Нарцисите щяха да разцъфнат след седмица.

Когато реши, че е свършила достатъчно работа, натовари саксиите на количка, внесе ги в къщата и ги подреди, както ѝ харесваше, част от тях — като гора в зимната градина, а останалите — из стаите.

Най-накрая отнесе три луковици в облагородена почва на топло в кухнята.

— Какво ми носиш? — попита Дейвид.

— Дейвид, отчайвам се. Явно няма да успея да те науча на нищо за отглеждането на растения. Очевидно е, че това са лалета. — Подреди ги на перваза над страничния плот. — Ще разцъфнат след няколко седмици.

— А аз се отчайвам, че не ще успея да те науча нещо за стилното градинарско облекло. От кога е тази блуза?

— Нямам представа. Какво правиш тук? — Роз отвори хладилника и извади каната със студен чай, която винаги стоеше там. — Не трябваше ли вече да се разкрасяваш за купона?

— Ще направя хубаво плато с резени бекон, щом отказваш да дойдеш с нас и да се позабавляваш тази вечер. Днес си позволих да прекарам няколко часа в салон за масаж и сауна, докато ти се ровеше в калта, така че вече съм започнал с разкрасяването.

— Не си прави труда с това плато, Дейвид. Ще намеря с какво да си направа сандвич.

— Така е по-приятно, особено когато имаш компания — засмя се той. — Професорът вече е в библиотеката. Ще сложа две бутилки шампанско да се охлаждат, за да... както се казва, да го гръмнете.

— Дейвид! — Роз леко докосна слепоочието му, преди да си налее чай. — Няма да гърмя шампанско. Ще се грижа за бебето.

— Бебетата спят в полунощ. Роз, съкровище, той е голям сладур. От небрежните, секси учени. Действай, но, за бога, първо се преоблечи. Приготвих белия ти кашмирен пуловер и онзи черен панталон с ликра, който те придумах да си купиш, както и страхотните обувки „Джими Чу“.

— Разбира се, че няма да бъда с кашмирен пуловер, прилепнал панталон, който никога не бих си купила, ако ти не ме беше омагьосал, и обувки с десетсантиметров ток, докато се грижа за седеммесечно бебе. Не отивам на среща.

— Какво ще кажеш за роговите рамки? Защо мъжете с такива очила са толкова чаровни?

Роз си взе маслина от купата.

— Тази вечер си непоносим.

Дейвид покри подноса и купите с пластмасови капаци.

— Готово. Двамата с очилатия красавец ще си направите хубав новогодишен пикник.

— Дейвид, защо си въобразяваш, че имам нужда от мъж, по дяволите?

— Скъпа Роз, *всеки* се нуждае от някого до себе си.

Преоблече се, но категорично отхвърли избора на Дейвид и предпочете семпла памучна блуза, дънки и любимите си вълнени чорапи, вместо чехли. Все пак прояви суетност и се гримира.

В детската стая търпеливо изслуша всички инструкции на неспокойната майка, увери я, че всичко ще е наред, и се закле, че ще ѝ се обади, ако има проблем. Най-сетне успя да накара Хейли да излезе.

Проследи през прозореца отдалечаващата се кола. След това с усмивка се обърна към Лили, която гукаше от столчето си.

— Сега си само моя. Ела при леля Роз, за да те схруска като захарче.

В библиотеката Мич се преструваше, че чете и нахвърля бележки, а всъщност слушаше гласовете от бебефона, закачен на стената срещу него.

Във всяка стая имаше такъв, поне във всяка, в която той бе влизал. След преживяното през пролетта му се струваше разумна предпазна мярка.

Но точно сега не мислеше за предпазни мерки. Бе впечатлен и заинтригуван, докато слушаше първо тревожния глас на Хейли, а сега — любовните словоизлияния на Роз към бебето.

Никога до момента не я бе чувал да говори с този тон и не предполагаше, че е способна на такава нежност, сякаш бавно се разтапяше като ароматна свещ от уморена топлина. Не очакваше тя да обсипе едно дете с ласки.

Говореше безсмислици, гушкаше, смееше се и издаваше глуповати звуци, обичайни за възрастните, които са край бебе, и по реакциите на Лили личеше, че детето е щастливо колкото бавачката си.

Още едно лице на уверената, сурова и хладнокръвна, нехайна и изключително пряма Роз. Всички тези страни вече се преливаха в образа на сексапилна зряла жена. Сега тази... сантименталност, би казал, бе неочаквана глазура на вече примамливата торта.

Чу смеха ѝ, заразителен и искрен, и се отказа дори да се преструва, че работи.

Звучеше дрънчене на играчки, радостно детско гукане и неподправено задоволство в плътния женски глас. По-късно я чу да пее, за да приспи детето.

Скоро дочу шепот и въздишка — и най-сетне настъпи тишина.

Самият той въздъхна, съжалявайки, че интересната сцена е свършила. Посегна към каничката с кафе, но се оказа празна. За кой ли път.

Отнесе я в кухнята, за да си свари пак, и тъкмо се бе загледал навън, когато Роз влезе.

— Здравей — каза той. — След малко ще се махна от пътя ти. Дейвид каза, че мога да си варя кафе, когато пожелаея.

— Разбира се. Канех се да си взема от студеното плато, което той приготви преди малко. Искаш ли да го опиташ?

— Да, благодаря. Спомена, че има нещо за хапване, когато ми показваше къде да намеря кафе. И... — Той широко отвори очи, когато Роз извади подноса и купите. — Престарал се е.

— Бои се, че ще умра от глад, ако не ми остави достатъчно храна за шестима. — Извърна глава към него. — И?

— Моля?

— Искаше да кажеш още нещо. За Дейвид ли?

— А, имах чувството, че ме сваля.

Роз извади няколко пресни дълги хлебчета.

— Сигурна съм, че не е бил твърде нахален.

— Не, не беше. Всъщност... просто любезничеше.

— Дано не се чувстваш обиден.

— Не. Дори бих казал, че съм поласкан, като се има предвид възрастовата разлика.

— Харесва те с очилата за четене.

— С... какво?

— Онези очила с роговите рамки. Явно го карат да се разтапя. На едно място ли да сложа всичко, или ще си избереш в отделна чинийка?

— На едно място. Благодаря.

— Не ми коства нищо, защото и бездруго се канех да взема за себе си.

Тя рязко вдигна глава, когато в бебелефона зазвуча гласът на Амелия.

— Кара те да подскочиш, нали? — каза Мич. — Всеки път.

— Не идва в стаята на Лили всяка вечер, както при момчетата. Предпочита момчета. Предполагам, знае, че Хейли е излязла, и иска...

Роз замълча. Когато се сети за бебелефона в библиотеката, пръстите ѝ трепнаха, което рядко се случваше. Спомни си как се бе държала с Лили преди малко.

— Сигурно бебелефонът ти е пречил, докато работеше.

— Не, ни най-малко.

— Можеш да го изключваш, когато си там. Господи, сложихме навсякъде. Хейли дори купи един с видеоекран за своята стая. Има страхотни неща за улеснение на майките.

— Ти си била добра майка. Прорича си — добави той, — докато беше горе с малката.

— Да. Все още съм. Това е най-важната ми кариера.

Но си бе въобразявала, че е насаме с Лили. Колко ли пъти бе изпяла глуповатата песничка на Елмо?

Най-добре да не мисли.

— В библиотеката ли ще вземеш тези неща, за да хапваш, докато работиш, или ще ги изядеш тук?

— Тук, ако нямаш нищо против.

— Нямам. — Роз се поколеба, но отново отвори хладилника и извади шампанското. — Тъй като е Нова година ще го отворя. Не е зле

все пак да почувстваме, че е празник, вместо да се задоволим със сандвичи и кафе.

— Благодаря, но не пия. Не мога.

— О! — Как можеше да е толкова глупава и бавно загреваща? Нима не бе забелязала, че той никога не пие алкохол? Защо не напреди ума си да събере две и две, вместо да постави госта в неудобно положение? — Е, добре, тогава кафе.

— Моля те. — Мич се приближи и сложи ръка на рамото ѝ, преди тя да прибере бутилката обратно. — Отвори я, не се лишавай от това удоволствие. Не се дразня, когато някой друг си пийва. За мен е важно околните да не се чувстват неловко. Особено ти. Дай ми я, нека ти помогна. — Взе бутилката. — Не се безпокой, отварянето на бутилка не е отклонение от правия път.

— Честна дума, не исках *ти* да се почувстваш неловко. Трябваше да се досетя.

— Защо? Да не би на врата ми да виси табела „Излекувал се алкохолик“?

Роз леко се усмихна и отиде до бюфета, за да си вземе чаша.

— Не.

Мич бързо освободи тапата със силен празничен пукот.

— Започнах да пия, когато бях на около петнадесет. Отмъквах по някоя и друга бира, както правят повечето момчета. Нищо страшно. Просто обичах леденостудената бира. — Сложи двете чинии на масата и си наля кафе, докато Роз сервираше останалата част от скромната вечеря. — В колежа участвах в щури запои, но мнозина го правят, а и не съм имал проблеми заради това. Получавах високи оценки и завърших с отличие, като първенец на курса. Обичах лекциите почти толкова, колкото студената бира. Отегчавам ли те с този разказ?

— Не — отвърна тя, гледайки го в очите, — не ме отегчаваш.

— Добре. — След първата хапка Мич кимна. — Пригответе страхотни сандвичи, госпожо Харпър.

— Благодаря.

— И така... завърших университет, а после и магистратура. Станах преподавател, ожених се и защитих докторат. Роди ми се прекрасен син. Но пиех. Бях... от кротките пияници, ако разбираш какво имам предвид. Никога не съм обиждах, посягал физически на някого или размахвал юмруци. Но би могло да се каже, че никога не

изтрезнявах напълно, откакто се роди Джош... честно казано, дори малко по-отрано. — Опита от картофената салата на Дейвид. — Работех, преподавах, пишех и осигурявах приличен живот на семейството си. Пиенето не пречеше и на работата ми, както преди на следването. Но заради него загубих съпругата и сина си.

— Съжалявам, Мич.

— Не заслужавам. Сара, бившата ми съпруга, правеше всичко, което бе по силите ѝ. Обичаше ме и искаше живота, който ѝ бях обещал. Остана с мен по-дълго, отколкото би ме търпяла която и да е друга. Умоляваше ме да престана, а аз обещавах и я уверявах, замазвах очите ѝ. Плащах сметките, нали? Имахме хубава къща и никога не сме закъснявали с ипотечните вноски. Не бях вечно залитащ, пропаднал пияница. Само по няколко чашки за освобождаване от напрежението. Вече започвах от десет сутринта, но имах право. — Замълча и поклати глава. — Лесно е да се самозаблуждаваш, че имаш право, че всичко е наред, когато през повечето време се луташ като в мъгла. Лесно е да пренебрегваш факта, че разочароваш съпругата и детето си по десетки пъти на ден. Забравяш за тържествени вечери и рождени дни, измъкваш се от леглото, където си безполезен, за да пийнеш само още едно, задрямваш, когато трябва да наглеждаш собственото си дете. Просто не си там, не и напълно. Никога.

— Трудно е, предполагам, и за всички около теб.

— По-трудно е за онези, които повличаш със себе си, повярвай ми. Отказвах да ходя с нея при брачен консултант, отказвах да говоря с когото и да било за проблема, който очевидно имах. Дори когато ми каза, че ме напуска, когато събра вещите си и тези на Джош, почти не забелязах, че са си отишли.

— Постъпила е много смело.

— Да. — Съсредоточено се загледа в лицето на Роз. — Да, предполагам, че жена като теб би могла да разбере каква смелост е проявила. Измина още цяла година, докато стигнах до дъното, огледах се и осъзнах, че животът ми е празен. Бях загубил най-ценното и бе твърде късно да си го възвърна. Започнах да посещавам сбирки.

— И за това е необходима смелост.

— На първата сбирка бях изплашен до смърт. — Отново отхапа от сандвича си. — Седях на най-задния ред в сутерена под малката църква и треперех като дете.

— Голяма смелост.

— Издържах трезвен три месеца, десет дни и пет часа, но отново посегнах към бутилката. Следващото ми постижение беше единайсет месеца, два дни и петнайсет часа. Разбира се, тя не можеше да се върне при мен. Беше срещнала друг мъж, а и бях загубил доверието ѝ. Използвах това като повод пак да се напия и през следващите два месеца отново затънах, но и отново изпълзах от дупката. — Мич повдигна чашата си с кафе. — През март ще станат четиринайсет години оттогава. Пети март. Сара ми прости. Освен смела, тя е и много великодушна жена, която заслужаваше нещо по-добро от това, което получаваше от мен. И Джош ми прости — и от четиринайсет години насам съм добър баща. Поне така мисля.

— Човек трябва да е смел и силен, за да се изправи срещу демоните си, да ги победи и да продължи да се среща с тях всеки ден. И много добър и мъдър, за да поеме вината върху своите плещи, вместо да я прехвърля на други, дори отчасти.

— Не съм герой само защото вече не пия, Роз. Но се радвам, че съм трезвен. Да можех да откажа и кафето.

— Ставаме двама.

— Е, след като продъних ушите ти с разказа си, ще те помоля да ми върнеш услугата и да ми дадеш първото интервю, когато свършим с вечерята.

— Добре. Ще записваш ли на аудиокасета?

— Отначало — да. После ще водя бележки.

— Тогава най-добре е да отидем в гостната, там е малко по-удобно.

— Дадено.

Роз нагледа Лили и отговори на първото обаждане на Хейли. Мич пренасяше всичко необходимо от библиотеката, а тя извади купата с пресни плодове — Дейвид се бе погрижил за всичко — нарязаното сирене и бисквитите.

Докато буташе количката към гостната, Мич се промъкна зад нея.

— Дай на мен.

— Не, мога и сама. Но не е зле да запалиш камината. Ще бъде приятно. Вечерта е хладна, но, слава богу, ясна. Няма да се безпокоя, че пиленцата ми ще карат по хлъзгаво шосе към дома.

— Преди малко и аз си помислих същото за своето. Тревогите нямат край, нали?

— Никога.

Роз подреди храната и чашите, седна на дивана и инстинктивно опря крака на масичката. Изненадано погледна ходилата си. Знаеше за навика си, но не си го позволяваше пред гости. Загледа се в гърба на Мич, докато той слагаше подпалки, приклепнал пред камината.

Навярно това означаваше, че се чувства спокойна в негово присъствие. Не трябваше да гледа на него просто като на гост, щом му бе позволила да разкрие всички тайни на семейството ѝ.

— Права си, приятно е да има огън.

Мич се върна, нагласи касетофона си, разтвори бележника си и се настани в другия край на дивана, обърнат с лице към нея.

— Искам да започнем от първия път, когато си видяла Амелия.

„Направо по същество“, отбеляза тя.

— Не зная дали си спомням точно първия път. Била съм твърде малка. Помня гласа ѝ, песента ѝ и успокояващото ѝ присъствие. Ако не ме лъже паметта, отначало мислех... че е майка ми. Но тя не се числеше към майките, които бдят над децата си нощем, и не помня някога да ми е пяла. Спомням си, че тя... Амелия, дойде при мен няколко пъти, когато боледувах. Имах настинка, температура. Появите ѝ бяха нещо, с което бях свикнала.

— Кой ти е разказвал за нея?

— Баща ми, баба ми. Повече баба ми, предполагам. Близките ми говореха за нея някак нехайно и неясно. Едновременно се гордеехме, че имаме призрак, и се срамувахме от това. Зависеше кой говори. Баща ми смяташе, че е една от невестите на семейство Харпър, а дядо ми твърдо вярваше, че е била слугиня или гостенка, жена, наранена по някакъв начин. Че е починала тук, но не е от рода ни.

— Споделяли ли са баща ти, баба ти и майка ти свои лични преживявания с нея?

— Майка ми получаваше пристъп на мигрена винаги, когато някой засегнеше тази тема.

Суховатият ѝ той накара Мич да се усмихне, докато гледаше как си намазва бисквита с топено сирене.

— Имах възрастна леля, която се държеше по подобен начин. Твърдеше, че някой ѝ е направил магия. Не можеше да не го спомене

поне по веднъж на ден.

— Не мога да проумея защо някои хора изпитват удоволствие да занимават околните със здравословното си състояние. Майка ми не просто се оплакваше от своето, а го правеше като мрачно предвещание, нещо, към което имаше слабост. Предупреждаваше ме, че един ден ще наследя това бреме. Надявала се да не съсипе здравето ми както нейното.

— Значи се е страхувала от Амелия.

— Не, не. — Роз махна с ръка и захапа бисквита. — Харесваше й ролята на страдаща, крехка жертва. Не звучи никак ласкаво от устата на единственото й дете.

— Да кажем, че просто си откровена.

— Едно и също е. Друг път твърдеше, че моето раждане е съсипало здравето й. Понякога — че като дете е боледувала от пневмония. Едва ли има значение.

— Всъщност може да се окаже полезно. Всяко сведение, всяко лично наблюдение и спомен биха помогнали като част от общата картина. А баща ти?

— По-скоро се забавляваше от идеята за призрака и пазеше съкровени спомени за нея от детството си. Но се дразнеше и срамуваше, ако тя изплашеше някой гост. Баща ми беше много гостоприемен и изпитваше огромно неудобство, ако гостите ни са имали неприятно изживяване в къщата.

— Какви бяха неговите спомени?

— Нещата, които вече си чувал. Всички си спомнят почти едно и също. Приспивна песен, посещения в стаята на детето и майчинско присъствие до дванайсетата му година.

— Никакъв страх?

— Не, доколкото съм чувала от баща си. Но баба ми споменаваше, че като момче е имал кошмари. По един-два пъти в годината сънувал жена в бяло, с блеснали очи, и чувал писъците й в съзнанието си. Понякога се намирала в стаята му, понякога навън, както и самият той... в съня си.

— Това означава, че сънищата са още една обща нишка. Ти сънувала ли си я?

— Не, но...

— Какво?

— Мислех, че причината са тревогите ми. През седмиците преди сватбата ни с Джон имах странни сънища. За буря, притъмняло небе, гръмотевици и студен вятър. Яма в градината, подобна на гроб, а в нея — увехнали цветя. Беше ужасно, но свърши, когато се омъжих. Скоро почти забравих.

— А от тогава?

— Не, никога. Баба ми я е виждала по-често от всички, поне доколкото другите си признаваха. В къщата, в градината, в детската стая на баща ми. Никога не ми е разказвала за страховити преживявания. Но може би не е искала да ме плаши. От всичките ми близки тя говореше за Амелия с най-дълбоко съчувствие. Но честно казано, това не бе честа тема за разговор. Просто я приемахме и не й обръщахме внимание.

— Тогава да поговорим за предците ти. — Мич извади очилата от джоба на ризата си, за да прочете записките си. — Най-отдавнашните й появи, за които си чувала лично, са били при баба ти, Елизабет Маккинън-Харпър.

— Не съмсем точно. Казваше ми, че дядо ми, нейният съпруг, е виждал Невестата като дете.

— Били са разкази, които тя е чувала, а не нейни преживявания. Като заговорихме за това, помниш ли някой да е споменавал за срещи на поколението преди дядо ти с нея?

— А... тя казваше, че свекърва й, моята прабаба, отказвала да влиза в някои стаи.

— Кои стаи?

— Ами... трябва да помисля. Детската, която в онези дни се е намирала на третия етаж. Главната спалня. Явно се е изнесла оттам. Кухнята. Заявявала, че кракът й няма да стъпи в гаража за файтони. Съдейки по описанията на баба ми, не мисля, че е била симпатична жена. Всички предполагаха, че е виждала Невестата. Ако е имало по-ранни появи, не зная. Но е малко вероятно. Установихме, че е живяла около 1890-а.

— Предположение, основано само на кройката на роклята и прическата й — каза той, докато пишеше. — Не е убедително.

— Но определено звучи разумно и логично.

Мич вдигна поглед, усмихна й се и зад очилата очите му добиха замислен израз.

— Може би. Възможно е да сте прави, но искам да разполагам с малко повече информация, преди да го приема за факт. Какво е станало с твоите пралели, по-големите сестри на Реджиналд младши?

— Не мога да кажа. Не съм познавала никоя от тях, не ги помня. Не са били близки нито с баба ми, нито с баща ми. Баба ми е опитвала да заздравя семейните връзки и баща ми да се сближи с техните деца като с братовчеди. Все още се чувам с някои от тях.

— Биха ли се съгласили да разговарят с мен?

— Не всички. А някои вече са покойници. Ще ти дам имената и номерата им.

— На всички живи — настоя Мич. — Мога да бъда убедителен. Пак ли? — промърмори, когато приспивната песен отново зазвуча от бебефона на отсрещната стена.

— Да. Искам да нагледам Лили.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб?

— Не. Ела. — Тръгнаха заедно нагоре по стълбите. — Най-вероятно ще спре, преди да стигнем там. Така става обикновено.

— Между 1890-а и 1895-а е имало две дойки, три гувернантки, една помощник-икономка, дванайсет прислужници, лична камериерка и три готвачки. Издирих някои имена, но тъй като не е отбелязана възрастта, трябва да поровя доста архиви, за да отсея вероятностите. Ако и когато успея, ще се заема със смъртните актове и ще проследя произхода им.

— Доста ще трябва да се потрудиш.

— Важно е човек да обича работата си. Права си, пеенето престана.

Но те продължиха по коридора към детската стая.

— Все още е студено — отбеляза Роз. — Но и студът бързо изчезва.

Застана до креватчето и придърпа одеялцето под брадичката на спящото дете.

— Толкова кротко бебе — тихо каза тя. — Спи непробудно почти през цялата нощ. Никое от моите не беше така спокойно на тази възраст. Всичко е наред. Да тръгваме.

Излезе и остави вратата отворена. Бяха стигнали до площадката на стълбите, когато часовникът започна да бие.

— Полунощ ли е? — Роз погледна ръчния си часовник, за да се увери. — Не предполагам, че е толкова късно. Е, честита Нова година.

— Честита Нова година. — Мич хвана ръката ѝ, преди да продължат по стъпалата, докосна бузата ѝ и попита: — Имаш ли нещо против?

— Не.

Устните му погалиха нейните съвсем леко — като изтънчен кавалерски жест за отбелязване на празника. Откъм източното крило на къщата като изстрел отекна затръшване на врата.

Въпреки че сърцето ѝ подскочи, гласът ѝ остана спокоен, когато отбеляза:

— Явно тя не одобрява.

— Ядосана е. Е, щом ще се сърди, нека ѝ дадем основателна причина.

Този път, без да пита, Мич плъзна ръка към тила ѝ. И сега допирът на устните му не беше лек и изтънчен. В корема ѝ се надигна прилив на топлина, когато целувката стана дълбока и страстна, и тялото му се притисна към нейното. Усети как топлината нахлу в кръвта ѝ като бърз, неудържим поток и в миг на лудост се понесе с него.

Вратата в източното крило се затръшваше отново и отново, а часовникът продължаваше да бие непрестанно след дванайсетте удара.

Бе очаквал вкусът ѝ да бъде точно такъв — издаващ зрялост и сила, по-скоро тръпчив, отколкото сладък. Бе копнял да усети как тези устни се движат заедно с неговите, да почувства допира на стройното ѝ тяло до своето. Сега, когато изживяваше това наяве, искаше то да продължи.

Но Роз се отдръпна назад, отвори широко очи и срещна погледа му.

— Е, вече я вбесихме.

— Това е само началото.

— Мисля, че е най-добре да... успокоим нещата за тази вечер. Трябва да вдигна съдовете от масата в гостната и да легна при Лили.

— Добре. Ще събера записките си и ще си тръгна.

В гостната Роз струпа съдовете на количката, докато той събираше нещата си.

— Наистина си трудна за разбиране жена, Розалинд.

— Сигурно е така.

— Знаеш, че бих искал да остана и да те отнеса до леглото.

— Да, зная. — Тя прикова поглед в него. — Не водя любовници... бих излъгала, ако кажа, че не водя любовници в спалнята си, но истината е, че не го правя прибързано или лекомислено. Ако се реша на тази стъпка с теб, ще бъде сериозно, Мичъл. Много сериозно. И двамата трябва да помислим.

— Никога ли не си се втурвала слепешком към пропастта, Роз?

— Правила съм го. Но винаги искам да съм сигурна, че ще се приземя на крака. Ако не проявявах интерес към теб, щях да ти го кажа откровено. Не обичам да разигравам мъжете. Вместо това ще споделя, че съм достатъчно впечатлена, за да си помисля. И да съжалявам, че вече не съм млада и безразсъдна и не действам импулсивно.

Телефонът звънна.

— Отново е Хейли. Трябва да се обадя, иначе ще изпадне в паника. Карай внимателно.

Отиде да вдигне слушалката и докато уверяваше Хейли, че детето ѝ е добре, спи като ангелче и не е създавало никакви проблеми, входната врата се затвори зад гърба на Мич.

ОСМА ГЛАВА

„Няма нищо лошо в малко сдържаност“, реши Мич. Тази жена бе загадка и тъй като една загадка не можеше да се тълкува ясно и категорично, най-добре беше човек просто да я приеме, вместо да си блъска главата, докато полудее.

Той също щеше да се опита да се държи сдържано и да насочи енергията си към разбулване на други мистерии, освен загадъчната Розалинд Харпър.

Предстоеше му доста ходене по мъките и ровене в книжа. С няколко часа работа на компютър щеше да свери рождените и сватбените дати от семейната Библия на рода Харпър. Вече бе направил родословното дърво, използвайки информация от интернет и съда.

Клиентите обичаха схемите. Освен това те бяха неговите инструменти, както и копията от семейни снимки и писма. Закрепваше всичко на голямо табло. В този случай — на две, в домашния си офис и в библиотеката на Харпър Хаус.

Портрети, стари снимки, писма, дневници и нахвърляни семейни рецепти — с всички тези вещи хората оживяваха. Когато си ги представяше живи, с всекидневните им занимания, навици, недостатъци и оплаквания, те означаваха за него повече, отколкото всеки проект или работа на света.

Можеше да прекара часове в прелистване на градинарските записки на Елизабет Харпър и бебешкия ѝ албум за бащата на Роз, който тя бе запазила. Как иначе би разбрал, че мъжът, чиято кръв тече във вените на Роз, се е разболял от цьолиакия^[1] на три месеца, а десет месеца по-късно е направил първите си крачки?

Подробностите, малките парченца, изграждаха цялостната картина на миналото и настоящето.

На сватбената снимка на Елизабет и Реджиналд младши забеляза приликата на Розалинд с дядо ѝ. Тъмните коси, издължените очи, изпъкналите скули.

Какво ли друго бе предал на нея и децата ѝ мъжът, когото тя почти не помнеше?

На първо място — усета за бизнес, заключи Мич. От други подробности, открити в изрезки от вестници и семейни архиви, успя да си изгради представа за човека с остър усет за печелене на пари, избегнал съдбата на мнозина свои съвременници, пострадали от срива на борсата. Предпазлив човек, запазил семейния дом и спестяванията си.

„Но като че ли в излъчването му има нещо хладно“, помисли си Мич, докато разглеждаше снимките на таблото. В очите му личеше сдържаност. Това не беше илюзия, създавана от фотографската техника в онези дни.

Може би се дължеше на факта, че е произхождал от заможно семейство и е останал единствен наследник, носещ цялата отговорност на плещите си.

— Какво ли си знаел за Амелия? — запита се Мич на глас. — Срещал ли си я някога приживе? Или вече е била покойница, призрак, бродещ из къщата, когато си се появил на бял свят?

„Някой я е познавал — помисли си той. — Някой е разговарял с нея, докосвал я е, познавал е лицето ѝ, гласа ѝ.“

И този човек със сигурност е живял или работил в Харпър Хаус.

Мич продължи с проучване за прислужниците, чиито пълни имена бе открил.

Отне му време. Не включваше многобройните други възможности — Амелия да е била гостенка, слугиня, чието име не е записано или е заличено от архива, далечна роднина, приятелка на семейството...

Предполагаше, разбира се, че ако някоя гостенка, приятелка или далечна роднина е починала в къщата, информацията би се предала на поколенията и самоличността ѝ щеше да е известна. Но това отново бе догадка и изключваше вероятността от скандал и опити да го потулят.

А ако не е представлявала важна личност за семейство Харпър и е починала в съня си, всеки би решил, че не си струва да споменава за нея.

„Още един парадокс“, помисли си Мич, прекъсна работата си и се облегна назад. Той, разумен и логично разсъждаващ мъж, влагаше доста време и усилия да проучва самоличността на един призрак.

Номерът бе да не мисли за нея като за привидение, а като за жива, дишаща жена, която е била родена, живяла е, обличала се е, хранела се е, смяла се е, плакала е, ходела е и е говорела.

Тя бе съществувала. Имаше име. Неговата задача бе да открие *коя е, и къде и кога е живяла*. Ако разбере и *защо*, щеше да е плюс.

Извади скицата от папката си и погледна образа, нарисуван от Роз — млада, много слаба жена с буйни руси къдрици и очи, изпълнени с печал. „По това са определили кога е живяла — помисли си той и поклати глава. — По роклята и прическата.“

Не че скицата не беше добра. Бе видял Амелия само веднъж, но тогава изглеждаше гневна, а не така спокойна и тъжна.

Може би роклята бе носена десет или дори двадесет години. Или беше съвсем нова. Прическата беше личен избор или мода. Изключено бе да се направи извод за възраст или епоха въз основа на подобна откъслечна информация.

Все пак от досегашните си проучвания заключаваше, че са на прав път.

Разказите за сънища, отделните сведения и самата легенда датираха от времето на Реджиналд Харпър.

Реджиналд Харпър, замисли се Мич, залюля се на стола си и се загледа в тавана. Реджиналд Едуард Харпър, роден през 1851-а, най-малкото от четирите деца на Чарлс Даниъл Харпър и Кристабел Уесли Харпър. Втори и единствен жив син. По-големият му брат — Натаниъл, загинал през юли 1864-а, на осемнадесет години, в битката при Блъди Бридж в Чарлстън.

Оженил се за Беатрис... Отново прелисти записките си. Да, през 1880-а. Пет деца. Шарлот, родена през 1881-а, Едит Ан — през 1883-а, Катрин — през 1885-а, Виктория — през 1886-а, и Реджиналд младши — през 1892-а.

„Значителна разлика между последните две деца в сравнение с тази между четирите сестри“, констатира Мич и отбеляза вероятността от помятания и мъртвородени бебета.

Доста голяма, като се имаше предвид ненадеждният контрол на раждаемостта и естественото предположение, че Реджиналд е искал син, който да продължи името му.

Прегледа схемата на родословието на Беатрис, която бе съставил. Една сестра, един брат, една снаха. Но всички роднини от женски пол

бяха починали далеч след началото на явяванията и сънищата, поради което бяха малко вероятни кандидатки. И никоя от тях не се казваше Амелия.

Не бе открил и слугиня с това име. Все още.

Засега отново се върна на Реджиналд Харпър, глава на семейството през най-вероятния период.

Кой си бил ти, Харпър? Преуспял, влиятелен наследник на семейното имение и пари, защото по-големият ти брат е избягал, за да постъпи в армията, и е загинал в сражение за каузата. Освен това, най-малкото дете в семейството.

Бракът ти е бил сполучлив и по време на него си натрупал още пари. Разширил си и си модернизирал къщата според бележките на Роз. Имал си щастлив брак, щастлив живот и не си се боял да харчиш състоянието си. Но в годините на твоего господство е имало постоянно текучество на камериерки и друг женски персонал.

Може би Реджиналд е обичал да се забавлява с прислужниците. Или съпругата му се е държала като тиранка.

Дали дългото очакване на син го бе разочаровало и изнервило, или се бе радвал на дъщерите си? Щеше да е интересно да узнае това.

Нямаше жив човек, който да каже.

Мич отново се втренчи в монитора и за момента се зае с фактите, а не с предположенията.

Роз имаше предостатъчно свои видове стайни растения и реши да разсади и изложи някои от тях. По предложение на Стела включи други в интересни аранжировки.

Приятно ѝ беше да работи със Стела, но се случваше рядко, главно защото предпочиташе само компанията на растенията и музиката, докато се занимаваше в оранжерията.

— Удоволствие е отново да заровя ръце в пръстта — отбеляза Стела, избирайки сансевиера за аранжировката си.

— Предполагам, че скоро няма да ти липсва, когато се заемеш с новата градина.

— Нямам търпение. Зная, че вбесявам Лоугън с множеството промени в проекта. — Подухна немирната къдрица, която се бе спуснала пред лицето ѝ, и погледна към Роз. — Но това, което правеше

той преди, едва ли можеше да се нарече *проект*. Беше по-скоро концепция.

— Която ти доразвиваш.

— Мисля, че ако му покажа още една скица, ще ме накара да я изям. Тази копривка е страхотна.

— Съсредоточаването върху градинарството помага да преодолееш предсватбения стрес.

За миг Стела остана неподвижна, с ръце в пръстта.

— Именно. Кой би предположил, че ще съм толкова неспокойна? Не ми е за първи път и ще направим малко, скромно тържество. Планирах го месеци наред, което доста ядоса Лоугън. Но трябваше да боядисаме и обзаведем поне хола и детската стая. Знаеш ли колко красиви неща му е дала майка му, а той ги е оставил на склад.

— Тази драцена ще стои добре тук. Мисля, че е нормално да се чувстваш неспокойна. Булката си е булка, независимо дали ѝ е за първи път.

— Така ли се чувстваше и ти при втората си женитба? Зная, че се е оказала грешка, но...

— Не — каза Роз равнодушно. Тонът ѝ не издаде огорчението, а пълно безразличие. — Това трябваше да ми подсказе нещо. Преживяваш стрес, защото си развълнувана и щастлива, и защото си от типа хора, които се тревожат за всяка подробност. Особено когато се отнася за нещо важно.

— Искам всичко да изглежда специално. Съвършено. Навярно съм полудяла, щом реших венчавката да се състои в задния двор, преди да завършим градината. Имаме време само до април.

— Ще успеете. И двамата с Лоугън знаете достатъчно за засаждането, един за друг и всички важни неща.

— Ще ми го напомняш, нали?

— С удоволствие. Тези изглеждат чудесно. — Роз се отдръпна назад и сложи ръце на кръста си. — Определи ли цени?

— Тридесет и четири и петдесет. Четиридесет и пет и деветдесет и пет за големите.

— Звучи добре. Хитър начин да си осигурим още малко приходи, като разсаждаме вече готови растения.

— И добра цена за клиентите, защото никъде другаде няма да намерят толкова богати стайни украси. Ще ти помогна да внесеш

някои от тях и ще ги включа в каталога.

Натовариха количка с касетки и я закараха до главната постройка. Когато Стела започна да размества другата стока, за да ги подреди, Роз я побутна.

— Върви в офиса си и оформи документацията. Ако се заемеш с преподаване, ще се забавиш тук повече от час. Щом свърша, можеш да се върнеш и да преместиш това-онова.

— Мислех си, че ако групираме част от по-малките ето там и използваме няколко от онези маси с теракотени плотове...

— Ще измисля нещо, а после ти ще дойдеш да доразвиеш идеята ми.

— Ако сложиш една от по-големите на онази масичка от ковано желязо и наоколо разположиш малки месингови фенери, а до нея — широка керамична саксия със стрелиция, ще се получи въздействаща гледка. Отивам в офиса си.

Роз се усмихна и смести новата стока сред другата. Не можеше да отрече, че идеята на Стела е чудесна, както обикновено. Подреди масичката според предложението ѝ.

— Розалинд Харпър, ето къде си била!

Роз стоеше с гръб към вратата и успя да прикрие гримасата на раздражение и придаде по-приятелски израз на лицето си.

— Здравей, Сиси.

Изтърпя обичайния поздрав — въздушна целувка на близо сантиметър от бузата ѝ, и се примири, че ще загуби половин час в празни приказки.

— Много си хубава — каза Роз. — Нов тоалет ли имаш?

— Това ли? — Сиси превзето махна с ръка, показвайки френския си маникюр в тон с тъмночервения ѝ костюм. — Измъкнах го от гардероба си тази сутрин. Господи, Роз, *никога* няма да качиш дори грам. Всеки път, когато те видя, се чувствам длъжна да се потя с двайсет минути повече на фитнес уреда си.

— Изглеждаш чудесно, Сиси.

Казваше самата истина. Едно от най-забележителните умения на Сесилия Прат бе да се разкрасява. Косите ѝ бяха чудесно изрусени на кичури, изправени и подстригани на черта, която подхождаше на младежкото ѝ и закръглено лице с трапчинки и кафяви очи.

Съдейки по тоалета ѝ, Роз предположи, че е обядвала с приятелки или е имало среща на женския комитет и тя е наминала да посее и пожъне клюки.

Това бе другото развито до съвършенство умение на Сиси.

— Не зная как е възможно, толкова съм изтощена. Тази година празниците почти ме довършиха. Накъдето и да се обърнеш — парти. Не съм си поела дъх от Деня на благодарността. Преди да усетя, ще дойде време за пролетния бал в клуба. Нали ще дойдеш тази година, Роз? Без теб не е същото.

— Не съм мислила за това.

— Е, помисли си. Поседни за минута да си поговорим. Не мога да стоя на краката си нито миг повече. — За да ѝ докаже, Сиси седна на пейката до масичката, върху която Роз току-що бе подредила стока. — Невероятно е. Сякаш седя сред тропическа градина. Следващата седмица с Ханк заминаваме за Каймановите острови да се попечем на слънце. Имам нужда от почивка, честна дума.

— Сигурно ще прекарате забавно.

Добрите маниери задължаваха Роз да седне до нея.

— Трябва и ти да отидеш на почивка на някой тропически остров, скъпа. — Сиси докосна ръката ѝ. — Слънце, синьо море, полуголи красавци. Билет за рая. Знаеш ли, тревожа се, че ти стоиш тук като прикована с вериги към фирмата. Но вече можеш да разчиташ на онова момиче от Севера. Как се справя тя впрочем?

— Казва се Стела, Сиси, и работи при мен повече от година. Това е ясно доказателство, че и двете сме доволни.

— Радвам се да го чуя. Трябва да се възползваш и да заминеш някъде за известно време.

— Няма място, където бих искала да отида.

— Е, ще ти донеса брошури, обещавам. Не бих могла да преживея още ден, ако не ме крепеше мисълта, че скоро ще седя на плажа и ще пия май-тай. Умно постъпваш, като пропускаш повечето партита, но ми беше мъчно, че не те видях на Нова година у Джан и Куил. Хубаво събиране, но не може да се *сравнява* с онова, което организира ти. Цветята бяха оскъдни, а храната — нищо особено. Не бих казала на Джан. Знаеш ли, че след седмица тя ще се подложи на липосукция?

— Не, не знаех.

— Е, беше поредната зле опазена тайна. — Сиси се приближи, заговорнически ѝ намигна и трапчинките ѝ се появиха. — На задника и бедрата, доколкото разбрах. Преди малко обядвах с нея и тя каза, че заминава за център за отслабване във Флорида, но всички знаят, че ще източат тлъстините ѝ, а после ще стои затворена в дома си, докато посмее да се покаже пред хора. Господи, задникът ѝ е толкова голям, че можеш да сервираш на него вечеря за четирима, така че едва ли ще може отново да ходи изправена след по-малко от седмица.

Роз се опита да сдържи смеха си, но не успя.

— За бога, Сиси, на мен ми се струва нормален.

— Не и в сравнение с този на секретарката, на която според слуховете Куил е хвърлил око. Двайсет и осем годишна, а вечерята за четирима може да бъде сервирана върху малко по-висока част от тялото ѝ, стига да не ти е неприятно да се храниш върху силикон.

— Дано това за Куил да не е вярно. Винаги съм смятала, че с Джан са чудесна двойка.

— Някои мъже просто губят разсъдъка си при вида на две големи гърди, независимо дали са божие или човешко творение. Това ме подсеща за нещо, което исках да ти кажа, но не знам как да започна.

— Ще намериш начин.

— Чувствам се длъжна да... Откога сме приятелки, Розалинд?

— Не мога да кажа.

„От времето, когато да се познаваш с някого от гимназията не означаваше непременно да се смяташ за негов приятел“, помисли си тя.

— На нашата възраст е най-добре да не броим годините — продължи Сиси. — Но тъй като се познаваме от по-дълго време, отколкото и на двете ни се иска да признаем, се чувствам длъжна да ти разкажа за нещо, което се случи. Нямах време да поговоря с теб дори за минута след... *инцидента* и първо ще споделя, че никога не съм била толкова изумена и *потресена*, колкото когато онова ужасно създание Брайс Кларк влезе в къщата ти по време на твоя прием, сякаш има пълното право.

— Всичко е наред, Сиси. Веднага си тръгна.

— Слава богу, защото не зная дали бих се сдържала. Просто не зная. Не мога да повярвам, че Манди ходи с него. Всеизвестно е, че момичето има ум на бавноразвиваща се бълха, но това не е

оправдание, че не си е направила труда да проучи кой е този мъж, преди да се появи с него в дома ти. — Махна с ръка. — Не ми се говори на тази тема.

— Тогава да престанем. Трябва да работя.

— Но не съм ти казала *всичко*. Губя мисълта си, когато съм разстроена. Той беше *там*, Роз, с онази безмозъчна хлапачка. Беше у Джан и Куил, със самочувствие до небесата, свършено спокоен. Пиеше шампанско, танцуваше и пушеше пури на верандата. Говореше за собствената си *консултантска* компания. Стомахът ми се разбунтува. — Сиси притисна ръка към корема си, сякаш отново има същото неприятно усещане. — Джан каза, че си изразила съжаление, че не можеш да дойдеш, но се ужасява, че ще промениш решението си и всеки момент ще дойдеш. Не бях единствената.

— Не се и съмнявам. — Роз знаеше със сигурност, че е имало трепетно очакване и безброй погледи към вратата, изпълнени с надежда. — Джан има право да кани, когато пожелае в дома си.

— Определено не съм съгласна. Това е въпрос на лоялност, а може би и на добър вкус. Днес я поканих на обяд, за да ѝ го кажа. — Докато говореше, Сиси извади пудриерата си и потупа носа си с тампона. — Оказа се, че Куил го е допуснал в дома си. Имали някакъв общ бизнес, за който Джан нямала представа. Тази жена никога не се интересува от нищо, свързано с пари. За разлика от теб и мен.

— Хм! — бе най-учтивият отговор, хрумнал на Роз за Сиси, която не бе работила нито ден в живота си.

— Самата тя умираше от срам, докато си говорехме по време на обяда. — Сиси извади червило и подсили цвета на устните си, същия като този на костюма ѝ. — Но имаше и хора, които изразиха съчувствие към него. Наистина вярват, че си се отнесла несправедливо, което, ако питаш мен, е ужасно нелепо. Най-лошото са измислиците, че си прибягнала до физическа саморазправа, когато той дошъл на приема. Изгонила си го, вместо да изслушаш молбата му за прошка, така да се каже. Заплашвала си и него, и глупавата му приятелка дори след като напуснали къщата ти. Разбира се, всеки път, когато чуя нещо подобно, се старая да разсея заблудите. Все пак бях там.

Роз познаваше този разпален тон. „Дай ми още нещо за подклаждане на огъня.“ Но нямаше да ѝ достави това удоволствие, колкото и ядосана и озлобена да се чувстваше.

— Хората могат да говорят или мислят каквото искат. Няма повод за безпокойство.

— Е, някои твърдят, че не си дошла у Джан и на няколко други събирания, защото си знаела, че той ще е там с жена на половината от твоите години.

— Изненадана съм, че някой се е загрижил как ще реагирам при среща с мъж, който отдавна вече не е част от живота ми. Ако се видиш с Джан, кажи ѝ да не си създава излишни тревоги заради мен. — Роз стана. — Радвам се, че си поговорихме. Но имам още малко работа тук.

— Искам да знаеш, че не преставам да мисля за теб. — Сиси се изправи и отново доближи устни до бузата ѝ. — Трябва да обядваме заедно някой ден, аз черпя.

— Приятно прекарване с Ханк на Кайманите.

— Благодаря. Ще ти изпратя онези брошури — извика тя, докато се отдалечаваше.

— Направи го — промърмори Роз.

Тя тръгна в противоположната посока, ядосана на себе си, че се е почувствала обидена и разстроена. Знаеше, че не си заслужава, но все пак гордостта ѝ бе наранена.

Отправи се към оранжерията за разсаждане, но в последния момент сви покрай нея. В това настроение по-скоро би навредила на растенията, вместо да се погрижи за тях. Заобиколи, навлезе в гората, която разделяше градините на фирмата и личните ѝ владения, и продължи по дългата пътека към дома си.

Не искаше да вижда и да разговаря с никого, но Дейвид бе навън и играеше с момчетата на Стела и кучето им.

Кучето я забеляза първо, заподскача с весел лай към нея и опря предни лапи на краката ѝ.

— Не сега, Паркър. — Роз се наведе да го почеше зад ушите. — Моментът не е подходящ.

— Търсим заровено съкровище. — Люк дотича, със смешна черна брада, закачена с ластик за ушите, която скриваше половината от луничавото му лице. — Имаме карта и всичко останало.

— Съкровище?

— Аха. Аз съм пиратът Черната брада, а Гевин е Дългия Джон Силвър. Дейвид е Капитан Морган. Казва, че капитан Морган може да

накара слънцето да изгрее в мрачен ден. Но не разбирам как.

Роз се усмихна и разроши косите на момчето и козината на кучето. „Не е лоша идея да пийна ром «Капитан Морган» — реши тя. — Двоен.“

— Какво е съкровището?

— Изненада е, но Дейвид... Капитан Морган каза, че ако не го намерим, значи сме негодници и ще чистим палубата.

Тя хвърли поглед към Гевин, който куцаше с пръчка от метла, вързана за крака, и към Дейвид — с черна превръзка на окото и голяма шапка с перо, навярно част от карнавален костюм.

— Тогава е най-добре да продължиш с търсенето.

— Не искаш ли да поиграеш с нас?

— Не точно сега, момчето ми.

— Намери жълтиците ми — извика Дейвид, докато се приближаваше, — или ще те обеса на оградата.

С неподобаващи за пират писъци Люк се отдалечи, за да отброи следващите крачки по картата заедно с брат си.

— Какво има, скъпа?

— Нищо. — Роз поклати глава. — Малко главоболие, реших да се прибера по-рано. Дано не си заровил нещо наистина. Не искам да те уволня.

— Нова игра „Плейстейшън“ в извивката на най-ниския клон на онзи чинар.

— Вие сте истинско съкровище, капитан Морган.

— Един на милион. Познавам това изражение. — Повдигна ръка към лицето ѝ. — Би могла да заблудиш всекиго, но не и мен. Какво те е разстроило и защо си вървяла пеш дотук без яке?

— Забравих го и наистина имам главоболие. Причината е една глупава клюка, която Сиси Прат се почувства длъжна да ми съобщи.

— Някой ден ще се задави с този свой неуморен език. — Дейвид повдигна превръзката си. — Когато я откарат в погребалното бюро, ще се погрижа да бъде облечена в старомодна, залежала рокля от „Уол март“. Полиестер.

Роз успя да се усмихне.

— Това е жестоко.

— Да влезем вътре. Ще ти приготвя от прочутото си мартини. Можеш да ми разкажеш и да позлословим по адрес на онази кучка.

— Въпреки че звучи забавно, мисля, че имам нужда от два аспирина и двайсет минути сън. И двамата знаем, че не бива да разочароваш момчетата. Хайде, капитане. — Целуна го по бузата. — Върви да ги командваш.

Влезе в къщата, направо на горния етаж. Изпи аспирина, който сама си бе предписала, и се изтегна на леглото.

Докога грешката, която бе допуснала с втория си брак, щеше да тежи като камък на шията ѝ? Колко пъти съдбата щеше безмилостно да ѝ напомня за нея?

Край на суеверните надежди, че с петнайсетте хиляди долара, които му бе позволила да отмъкне от банковата ѝ сметка, е платила цената и възстановила равновесието в живота си.

Беше се простила с парите и нямаше смисъл да съжالياва за това свое наивно решение. Брактът оставаше факт от миналото ѝ, който не можеше да заличи, колкото и да се самонаказва.

Рано или късно той отново щеше да стъпи накриво, да подцени жената, чиято глава е завъртял, или да се опита да измами някого, след което щеше да офейка от Мемфис, далеч от нея. И хората щяха да намерят друга тема за обсъждане, както ставаше винаги.

Не проумяваше как е успял да убеди някого, че тя го е нападнала, при това в собствения си дом. Но доста умело се преструваше на наранен и беше най-убедителният лъжец, когото познаваше.

Не можеше и нямаше смисъл да се защитава, по какъвто и да е начин. Така само би наляла масло в огъня. Щеше да постъпи както винаги, да стои далеч от хорските клюки — физически и емоционално.

Можеше да си позволи да се сърди за известно време. Все пак и тя не бе идеална. После щеше да продължи да живее живота си както по-рано.

Както самата тя желае.

Затвори очи. Не очакваше да заспи, но се унесе в онова полусънно състояние, което често ѝ се струваше по-успокояващо.

В унеса си се озова сред своята сенчеста градина, където се наслаждаваше на пролетния полъх и вдъхваше уханията, носещи се във въздуха.

Виждаше голямата къща и ярките цветя в сандъчетата на терасите. И някогашния гараж за файтони, с леха лилии отпред, готови всеки момент да разтворят широко цветове.

Долавяше уханието на трендафила, с който бе обрасла беседката, озарена от златисти слънчеви лъчи. Белите рози, засадени от самата нея в памет на Джон.

Радко ходеше до гроба му, но често наобикаляше тази беседка.

Загледа се отвъд розариума, в лехите с летни цветя и пътеките, виещи се между храстите и дърветата на мястото, където Брайс бе искал да изкопае плувен басейн.

Бяха се скарали за това и Роз вдигна грандиозен скандал, когато той, въпреки възраженията ѝ, се свърза със строителна фирма и сключи договор зад гърба ѝ.

Тогава тя се обади на строителния предприемач и се закани, че ако направи и една копка в градината ѝ, полицията трудно ще събере останките му от земята.

Още по-гневно напомни на Брайс, че къщата и имението са нейни и единствено тя има право да взема решения, свързани с тях.

Той си тръгна сърдит, но само няколко часа по-късно довтаса да ѝ се извинява, падайки на колене, с букетче диви теменужки в ръка.

Грешката ѝ беше, че прие извиненията и цветята.

Сама е по-добре.

Роз потръпна в сянката.

— Може би да, а може би не.

Постигнала си всичко сама. Веднъж сгреши и виж какво ти струва. Все още плащаш скъпо. Не допускай нова грешка.

— Това няма да се случи. Каквото и да правя, няма да допусна грешка.

Сама е по-добре. Гласът звучеше по-настойчиво и я обгърна вледеняващ студ. *Аз съм сама.*

За миг, само за миг, Роз зърна жена със захабена бяла рокля, лежаща в изровен гроб. Долови мириса на смъртта под розите си.

Очите на жената внезапно се отвориха и втренчиха поглед в нейните, изпълнени с дива ярост.

[1] Вродено състояние, причиняващо увреждане на лигавицата на червата, което нарушава нормалното всмукване на храната. — Б.пр.

↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Роз се прибра в къщата заради поройния дъжд, който плющеше навън. Свали якето си и седна на пейката в преддверието, за да събуе ботушите си. Дейвид излезе от кухнята, настани се до нея и ѝ подаде чаша кафе.

— Доктор Сладур е в библиотеката.

— Зная, видях колата му.

Тя отпи глътка и задържа чашата между двете си ръце, за да ги стопли.

— Харпър е при него, на разпит. Пийнахме кафе със сметана и хапнахме сладкиш с ябълков сос.

— Сладкиш с ябълков сос?

— Запазих ти голямо парче. Зная всичките ти слабости. Казаха, че може би тези дни ще завали сняг.

— Чух.

— Стела и момчетата са у Лоугън. Тя ще приготви вечеря, а децата се надяват да започне снежна виелица, за да останат да пренощуват там.

— Чудесно. Трябва да взема душ. Горещ. — Подаде чашата обратно на Дейвид.

— Защо и ти не поканиш привлекателния професор да остане за вечеря? Ще приготвя апетитно пилешко с кнедли, за да имаме сили да издържим на студа.

— Добра идея... за пилешкото. Разбира се, Мич е добре дошъл, ако пожелае да остане и няма други планове.

— Няма — увери я Дейвид. — Вече го попитах.

Роз се засмя, забелязвайки широката му усмивка.

— С кого искаш да го сватосаш, Дейвид? С мен или със себе си.

— Знаеш, че съм напълно безкористен човек, а и докторът е абсолютно хетеросексуален, така че — с теб.

— Ти си непоправим романтик.

Роз се изправи и завъртя очи, когато го чу да се провиква:

— Облечи нещо секси.

В библиотеката Харпър държеше полагащата му се след работно време бира. Не мислеше, че може да каже на Мич нещо, което той все още не знае, но отговаряше на въпросите и запълваше дребни пропуски в разказите на майка си и Дейвид.

— Записах спомените на Дейвид за нощта, когато като момчета сте я видели навън, в градината.

— Спахме на палатка. Дейвид, двамата ми братя и аз — потвърди Харпър. — Една нощ.

— Дейвид каза, че ти си я видял пръв и си го събудил.

— Видях, чух, почувствах. — Харпър сви рамене. — Подробностите ми се губят, но да, събудих го. Не мога да кажа по кое време. Късно. Бяхме се наплюскали до пръсване и бяхме стояли будни до късно да си разказваме страховити истории. Тогава я чух, поне така мисля. Не знам защо, но бях сигурен, че е тя. Не звучеше като друг път.

— Какво беше различно?

— Не пееше. По-скоро... стенеше или издаваше нечленоразделни звуци. По-подобаващи на призрак в гореща лунна нощ, според представите на едно хлапе. Затова погледнах и тя стоеше там. И не изглеждаше като преди.

„Смело момче — помисли си Мич. — Да погледне, вместо да скрие глава в спалния чувал.“

— Как изглеждаше?

— Носеше нещо като бяла нощница. Както миналата пролет, когато се появи горе. Косите ѝ бяха заплетени и мръсни. Лунната светлина преминаваше през нея, беше прозрачна. Господи! — Той отпи голяма глътка бира. — Побутнах Дейвид, Остин и Мейсън също се събудиха. Не исках да тръгват с нас, но нямаше как, и всички я проследихме.

Мич си представи картината съвсем ясно. Група момчета, лунна светлина и светулки в гореща лятна нощ. И силует на призрак, бродещ из градината.

— Вървеше към игликите на мама, между ружите. Направо през тях. Бях толкова развълнуван, че не чувствах уплаха. Тя не преставаше да издава онзи звук, нещо средно между тананикане и скимтене, бих казал. Мисля, че долавях и думи, но не можех да ги разбера. Движеше се към гаража за файтони. Обърна се и погледна назад. Лицето ѝ...

— Какво?

— Изглеждаше като миналата пролет — каза Харпър и въздъхна. — Сякаш е полудяла. Като същество от филм на ужасите. Обезумяла и бясна. Усмиваше се, но някак зловещо. За малко срещнах погледа ѝ и стана толкова студено, че дъхът ми се издигаше като пара. После отново се обърна и продължи да върви, а аз се вирах след нея.

— Да се вираш след обезумял призрак? Би трябвало да си изплашен.

— Всъщност не бях или не го осъзнавах. Мисля, че съм се увлякъл. Трябваше да *узная* къде отива. Но Мейсън се разпищя. Тогава едва не умрях от страх. Помислих, че му е сторила нещо, което бе глупаво, защото аз вървах най-отпред, а той — далеч зад мен. Неусетно бях избързал доста. Затова се затичах обратно и го видях да седи на земята с порязан крак, а Остин тичаше към палатката за тениска или нещо друго, с което да спрем кървенето, защото всички бяхме само по бельо. С Дейвид се опитахме да го отнесем до къщата, но мама се втурна навън като фурия. — Харпър се засмя и очите му светнаха срещу Мич. — Да можеше да я видиш тогава. Беше по тесни памучни шорти и прилепнала блуза. Косата ѝ бе по-дълга и се развяваше назад, докато фучеше към нас. Само аз забелязах, че е взела пистолета на дядо. Ако по петите ни имаше призрак или каквото и да е друго, щеше да побегне. Но когато горе-долу разбра какво е станало, пъкна пистолета отзад в колана на шортите си. Грабна Мейсън на ръце и ни каза да се облечем. Всички се натоварихме в колата и отидохме до спешното отделение да го зашият.

— Никога не си ми казвал, че си видял пистолета. — Роз влезе в библиотеката.

— Не мислех, че би искала другите да *узнаят*. — Тя се приближи, наведе се и го целуна по главата.

— Не исках и ти да знаеш. Винаги си бил много наблюдателен. — Потърка буза в косите му и погледна Мич. — Прекъсвам ли ви?

— Не. Можеш да поседиш тук, ако имаш време. Вече чух две версии за тази история и нямам нищо против да изслушам и твоята.

— Няма какво да добавя. Момчетата искаха да спят навън. Бог знае откъде им хрумна в онази адска жега, когато навън беше пълно с комари. Но разпъкнаха палатка. Исках да ги държа под око и да ги

чувам, затова се лиших от климатика и широко отворих вратите на стаята си.

— Бяхме в двора — възрази Харпър. — Какво страшно можеше да ни се случи?

— Много неща. Оказа се, че решението ми да се потя цяла нощ е било разумно. Тъкмо се бях унесла, когато писъците на Мейсън ме събудиха. Грабнах пистолета на баща си, който в онези дни държах на горния рафт в гардероба. Извадих патроните от кутията с бижута и го заредих в движение. Когато стигнах там, Харпър и Дейвид носеха Мейсън и от крака му течеше кръв. Всички говореха в един глас и едва ги накарах да замълчат. Внесох малкия вътре, почистих раната му и видях, че се нуждае от зашиване. Пътувайки за болницата, ми разказаха цялата история.

Мич кимна и вдигна поглед от записките си.

— Кога отиде в гаража за файтони?

Роз се усмихна.

— На разсъмване. Едва тогава успях да ги успокоя.

— Взе ли пистолета?

— Да, в случай че онова, което са видели, се окаже от плът и кръв, а не призрак.

— Бях достатъчно голям, за да дойда с теб — промърмори Харпър. — Не биваше да тръгваш сама.

Роз самоуверено вдигна глава.

— Аз командвах парада. Както и да е, не видях нищо и честно казано, не знам дали наистина почувствах нещо или все още съм била толкова напрегната, че съм си въобразила.

— Какво си помисли?

— Че е необичайно студено. Усетих... ще прозвучи мелодраматично, но имах чувството, че смъртта витае около мен. Претършувах цялата постройка, но не открих нищо.

— Кога е била превърната в къща за гости?

— О... Хм! — Роз притвори очи и се замисли. — Около началото на двайсети век. Реджиналд Харпър е обичал всички модерни неща и автомобилите са били едно от тях. Известно време е държал колата си в гаража за файтони, но после е започнал да използва конюшните за тази цел, а другата сграда — за склад, на втория етаж, над който е

живееел градинарят. Но по-късно, вероятно през двайсетте години, дядо ми я обзавел, за да настанява гостите си в нея.

— Значи е изключено да е отсядала там или да е гостувала на градинаря, защото тогава тя вече се е появявала като призрак. Какво може да са държали там, когато още е била гараж за файтони?

— Резервни части, предполагам. Инструменти...

— Странно е, защо е вървяла към това място.

— Винаги съм се питал дали не е умряла там — сподели Харпър.
— Очаквах да ми го каже по някакъв начин, когато се нанесох.

Мич насочи вниманието си към него.

— Имал ли си срещи с нея там?

— Не. Преставя да навестява момчета след определена възраст. Хей, заваля сняг! — Скочи и застана до прозореца. — Може би ще натрупа. Имаш ли още нужда от мен? — попита той Мич.

— Не точно сега. Благодаря, че ми отдели време.

— Няма проблем. Чао.

Роз поклати глава, когато синът ѝ излезе.

— Ще се опита да събере достатъчно сняг, за да замери Дейвид с топка. Има неща, които никога не се променят. Като споменах за Дейвид, той ще приготви пилешко с кнедли, ако искаш да останеш, вместо да пътуваш в този сняг.

— Само глупак би отказал да хапне пилешко с кнедли. От седмица насам постигнах известен напредък, ако елиминирането на вероятности може да се нарече така. Зачеркнах повечето кандидатки от списъка си с възможни самоличности на Амелия, поне документираните.

Роз пристъпи към работната му маса и разгледа снимките, схемите, бележките.

— А когато зачеркнеш всички документирани?

— Ще търся извън затворения кръг. Впрочем падаш ли си по баскетбола?

— Защо?

— Ходи ли ти се на мач? Спечелих два билета за срещата на сина ми утре вечер. Ще играят срещу „Олд Мис“. Надявах се да приемеш поканата ми да отидем заедно.

— На баскетболен мач?

— Просто вид развлечение сред множество хора. — Погледна я с усмивка. — Струва ми се добро начало. Предположих, че е вероятно да предпочетеш такава среща, вместо романтична вечеря за двама. Но ако избираш второто, следващата вечер съм свободен.

— Може би мачът ще е интересен.

Лили седеше върху килима в спалнята на Роз и удряше по бутоните на телефончето си играчка с пластмасово кученце. Майка ѝ бе пъхнала глава в гардероба.

— Само пробвай тези сенки, Роз. — Гласът на Хейли звучеше приглушено, докато ровеше из дрехите. — Знаех, че цветът не е подходящ за мен, когато ги купих, но не устоях. На теб страхотно ще ти отиват, нали, Стела?

— Да.

— Имам свой грим, достатъчен за три жени — възрази Роз и се опита да се съсредоточи върху нанасянето му. Не проумяваше как е допуснала двете нашественички в личното си пространство. Не бе свикнала с женска компания.

— Господи! Трябва да сложиш това!

Хейли извади панталона, който Дейвид бе убедил Роз да си купи, и който до този ден никога не бе обличала.

— Трябва да сложиш това.

— За нищо на света!

— Роз, шегуваш ли се? — Младата жена го развя срещу Стела.
— Виж.

Стела погледна.

— Аз не мога да натъпча задника си в него.

— Разбира се, че можеш, разтяга се. — Хейли демонстрира. — Впрочем задникът ти е идеален, защото имаш гърди. Но крачолите са твърде дълги за теб. Сещаш ли се за пуловера от червена ангорска вълна, който Дейвид ми подари за Коледа? Би се съчетал чудесно с този панталон.

— Тогава можеш да го вземеш — предложи Роз.

— Не, ти ще го сложиш. Нали ще наглеждаш малката за минута? Ще отскоча да взема пуловера — въодушеви се Хейли.

— Няма да облека твоя пуловер. Имам предостатъчно свои. За бога, отивам на баскетболен мач.

— Това не означава, че не трябва да изглеждаш секси.

— Ще бъда с дънки.

Разочарована, Хейли се отпусна на леглото до Стела.

— Тежък случай.

— Ето, ще ползвам твоите сенки. Можем да го сметнем за компромис.

— Ще ми позволиш ли да ти избира обици?

Роз срещна погледа на Хейли в огледалото.

— Ще престанеш ли да ми досаждаш?

— Добре. — Хейли подскочи, когато Лили протегна ръчички към нея, и я грабна от пода. Придържайки детето в скута си, започна да рови в кутията с бижута на Роз с една ръка. — Каква блуза ще облечеш?

— Не зная. Някакъв пуловер.

— Зеленият кашмирен пуловер — предложи Стела. — Тъмнозеленият, с поло яка, и онова черно кожено яке. Дългото.

Роз се замисли.

— Добре, става.

— Тогава... ето тези. — Хейли повдигна чифт сребърни обици със спираловидни висулки. — А обувки? — обърна се тя към Стела.

— Черните полуботуши с дебел ток.

— Донеси ги, а аз ще донеса пуловера и...

— Момичета — прекъсна ги Роз, — разкарайте се. Мога да се справя и сама. — Наведе се и целуна Лили. — Вървете да си поиграете другаде.

— Да тръгваме, Хейли, преди да е решила да излезе с памучна блуза и градинарски ботуши, напук на нас. Права беше за сенките — добави Стела и задърпа Хейли към вратата.

„Може би“, съгласи се Роз. Имаха интересен кафеникав оттенък и съвсем лек златист блясък. Знаеше как да постигне най-добър ефект с тях. Беше опитна в гримирането и достатъчно суетна, за да полага усилия да изглежда добре, когато си заслужава.

Но имаше известни предимства в това, че дели дома си с помлади жени и може да получава съвети от тях относно гардероба си, които бе готова да приеме.

Освен за панталона.

Отвори средното чекмедже на скрина, където държеше най-хубавите си пуловери. Обичаше меките материи и се наслади на допира им, пъхайки ръце между сгънатите дрехи. Кашмир, фин памук и коприна.

Извади тъмнозеления пуловер и го разпъна.

Студът я връхлетя внезапно — като плесница — и я накара да се отдръпне назад. Застина, когато пуловерът бе изтръгнат от ръцете ѝ и за нейно изумление полетя към отсрещната стена и падна на пода.

Коленете ѝ се подкосиха, но запази самообладание и бавно прекоси стаята да го вдигне.

Предницата бе нацепена, сякаш някой гневно я бе раздрал с нож. Дъхът ѝ замръзна във въздуха, докато се бореше с паниката.

— Гаден номер. Толкова си подла и жалка. Обичах този пуловер. Много. Но мога и без него, по дяволите! — Вече ядосана, тя се завъртя и зачака с надеждата да види някого или нещо, готова да се бори. — Имам и други, а ако се каниш да сториш същото и с останалите ми дрехи, ще ти кажа, че предпочитам да тръгна гола и боса, отколкото да се поддам на това изнудване. Изливай гнева си другаде.

Роз метна пуловера върху леглото си. Напосоки грабна друг от скрина и го нахлузи. Пръстите ѝ трепереха от непримирим гняв, докато обуваше дънките.

— Сама вземам решения — гневно изръмжа тя, — никога не съм позволявала друг да ги взема вместо мен. Опитай още веднъж и ще спя с него само за да те ядосам.

Дооблече се, обу ботушите си, грабна коженото яке и едва се сдържа да не затръшне вратата.

Облегна се на нея от другата страна и дълго вдишва и издишва, докато се успокои. В едно можеше да е сигурна: с Мич имаше за какво да разговарят по пътя към спортната зала.

Но изчака докато светлините на Харпър Хаус останаха далеч зад тях.

— Има няколко неща, които трябва да ти кажа, а после и за двама ни ще е най-добре да оставим бизнеса настрана за няколко часа.

— Случило ли се е нещо?

— Да. Първо, наскоро имах неприятна среща със стара позната, достойна за олимпийски медал с клюкарските си способности,

развивани повече от двадесет години.

— Страхотен рекорд.

— И се гордее с това. Каза ми нещо, свързано с бившия ми съпруг, което не беше никак важно, но ме разстрои и ми причини силно главоболие, затова се прибрах, взех аспирин и реших да полежа няколко минути. Не бях заспала, а просто потънала в приятен унес... и в съзнанието си седях на пейка в градината. Беше късна пролет.

— По какво разбра, че е пролет?

— Началото на юни. Познах по разцъфналите цветя. После стана студено.

Разказа му останалото, споделяйки всяка подробност.

— Това е първият сън, за който споменавах.

— Не беше сън. Не спях. — Роз нетърпеливо махна с ръка. — Зная, че хората често твърдят това, а само са си *мислели* че не спят. Но наистина бях будна.

— Добре. Щом си толкова убедена.

— Тя мислено ме пренесе там. Усещах студа. Долавях мириса на цветята... белите рози край беседката. Вятърът галеше кожата ми. Част от мен осъзнаваше, че се намирам в стаята си и лежа в леглото си с пулсиращо главоболие.

— Озадачаващо.

— Проницателен си — отбеляза тя. — Да, дезориентиращо и изнервящо. Не обичам някой да направлява мислите ми. А погледът ѝ, когато отвори очи срещу мен в онзи гроб, бе изпълнен със странна... обич. Никога не ме е наранявала и до тази вечер не вярвах, че ще се опита да го стори.

Мич сви в една отбивка, рязко натисна спирачките и се обърна към нея. Спокойствието, което почти винаги излъчваше, бе заменено с очевиден гняв.

— Какво искаш ми кажеш? Нападна ли те? За бога!

— Не мен, а хубавия ми кашмирски пуловер. Беше подарък за рождения ми ден. Имах го едва от ноември и все още съм бясна, че го съсипа.

— Опиши ми как точно стана.

Когато Роз завърши разказа си, той се облегна назад и забарабани с пръсти по волана.

— Не е искала да излезеш с мен тази вечер.

— Очевидно, но така не постигна нищо. Тук съм.

Мич отново я погледна.

— Защо?

— Казах, че ще дойда, а аз държа на думата си. Можеш да добавиш и това, че тя ме ядоса и че никога не се подавам на натиск. Накрая ще споделя, че бях любопитна да разбера дали общуването с теб в личен план ще ми допадне.

— Стреляш право в целта.

— Така е. Това не се харесва на някои хора.

— Аз не съм от тях. Съжалявам за пуловера.

— Аз също.

— Бихме могли да поразсъждаваме върху...

— Да, бихме могли — прекъсна го Роз, — но не точно сега. Да спрем за тази вечер, нека не допускаме тя да я развали. Защо не сменим темата?

— Добре. За какво искаш да разговаряме?

— Като за начало ще попитам докога смяташ да стоим тук, край пътя, и колко ще закъснеем за мача на сина ти.

— Е, добре. — Мич отново потегли. — Какво ще кажеш да започна с новината, че си наех нова чистачка?

— Така ли?

— Приятелка на приятелка на приятелка, така да се каже. Запалена е по фън шуй и се е заела да преподрежда всичко... зона на кариерата, зона на здравето, нищо не разбирам от тези неща. И ми съставя списъци с неща, които трябва да си купя, например жаба касичка за зоната на просперитет... или нещо подобно. Китайски монети. И твърди, че трябва да имам поне едно зелено растение. Мисля, че в зоната на здравето, но не съм сигурен, а се боя да я попитам. Спомних си за онова, което ти взе от дома ми миналата пролет. Мога ли да го получа обратно?

— Спасих го от сигурна гибел.

— Не знаех, че го убивам. Дори не знаех, че се намира там.

— Няма оправдание за липсата на грижи.

— Не бъди толкова сурова. Какво ще кажеш да положи писмена клетва, че ще се грижа по-добре за него? Всъщност ще разчитам на нея да го наглежда, поне веднъж на две седмици. Ще имаш право да го посещаваш, ако се безпокоиш за него.

— Ще си помисля.

Когато пристигнаха, залата вече бе пълна и витаеше атмосфера на очакване. Придвижиха се сред шумната, развълнувана публика и си проправиха път до своите места, докато двата отбора тренираха подавания на терена.

— Джош е онзи там, с номер осем.

Роз проследи с поглед високото момче в бял екип със сини кантове, което скочи напред, силно удари по таблото и вкара в кош.

— В добра форма е.

— Достигна до десето място в листата на най-ценните млади играчи на НБА. Догодина ще играе в „Селтикс“. Трудно ми е да повярвам. Няма да се хваля цяла вечер, но имам право да го спомена.

— Преминава в професионалната лига? „Селтикс“? Хвали се колкото искаш. На твое място не бих престанала.

— Няма да прекалявам. Впрочем Джош е пойнтгард — позицията, която ръководи атаката на отбора от центъра.

Докато Мич я запознаваше с основните баскетболни термини, Роз го слушаше и отпиваше от газираната вода. Същевременно следеше светкавичните движения на терена, бурните възгласи и отекващите удари на топката.

По време на първата четвъртина той се приближаваше да ѝ обясни някое съдийско решение, тактика или отиграване.

До момента, в който тя скочи на крака заедно с всички останали фенове от Мемфис, които освиркаха съдията, и закрещя:

— Тези рефери имат нужда от очен хирург! Бяхме завладели позиции, нали? С три крака ли трябва да стъпим на земята? Ощетени сме, за бога!

Когато отново седна с гневна въздишка, Мич се почеса по брадичката.

— Е, или съм изключителен учител, или ти разбираш от баскетбол.

— Имам трима сина. Разбирам и от баскетбол, и от футбол, и от бейзбол. Преди време знаех доста и за професионалната борба. Но и за тримата тези етапи са минало. — Роз откъсна поглед от терена за миг и

му се усмихна. — Но очевидно ти бе толкова приятно да образоваш непросветената дама, че не исках да развалям удоволствието.

— Благодаря. Искаш ли царевични пръчици?

— Не бих отказала.

Играта бе интересна. Роз искрено се засмя, когато на полувремето Джош забеляза баща си сред публиката и се усмихна широко. Още по-забавно ѝ стана, когато момчето отмести поглед към нея, а след това отново към Мич и въодушевено вдигна палци срещу него.

„Мемфис Тайгърс“ победи „Олд Мис Ребълс“ с три точки и тя реши, че почти си е струвало да се прости с хубавия си кашмирен пуловер заради това преживяване.

— Ще изчакаш ли да поздравиш сина си?

— Не тази вечер. Ще се забави в съблекалнята повече от час, а после ще бъде заобиколен от обожателки. Но искам да те запозная с него някой ден.

— Ще се радвам. Истинско удоволствие е човек да го гледа на терена — не само заради стила и техниката му, въпреки че и двете са завидни, а защото играе с хъс. Личи си колко обича този спорт.

— Запален е по него от съвсем малък.

Мич обгърна талията ѝ и я преведе между оттеглящите се зрители.

— Ще ти бъде трудно, когато той се премести в Бостън.

— Винаги е мечтал за това. Донякъде ми се иска и аз да отида там с него, но рано или късно човек трябва да позволи на децата си да поемат по свой път.

— Когато по-малките ми синове заминаха, мислех, че няма да го преживея. Струваше ми се, че до вчера са били на пет години.

Докато вървяха през паркинга, Мич хвана ръката ѝ.

— Би ли приела покана за вечеря?

— Не днес. Трябва да стана рано сутринта. Все пак благодаря.

— Тогава утре вечер.

Роз го стрелна с поглед и отвърна:

— Трябва да те предупредя, че обикновено дори стадо диви коне не би ме накарало да изляза две поредни вечери. Освен това утре има сбирка на градинарския клуб, която не мога да пропусна поради лични причини.

— А вдругиден?

— Не се отказваш лесно.

— Имам ли шанс?

— Да. — „Доста голям“ призна тя пред себе си, докато се наслаждаваше на хладния вятър, който галеше лицето ѝ, и на допира на топлата му длан. — Каня те на вечеря у дома вдругиден, но те предупреждавам, че аз ще готвя. Дейвид има почивен ден.

— Можеш да готвиш?

— Разбира се. Кухнята е недостъпна територия, когато Дейвид е в къщата, но съм добра готвачка.

— В колко часа е вечерята?

Роз се засмя:

— Нека бъде в седем.

— Ще дойда.

Когато стигнаха до колата му, Мич заобиколи от нейната страна, нежно я обърна с лице към себе си, плъзна ръце около тялото ѝ и я притегли. Устните му се сляха с нейните в дълга, бавна целувка.

Роз обгърна раменете му и се предаде на опиянението от топлината на тялото му, хладния въздух и желанието, намерило сдържан израз в целувката.

Той се отдръпна, прикова поглед в очите ѝ и протегна ръка да отвори вратата пред нея.

— Направих го сега, защото реших, че ако изчакам, докато те изпратя до вратата на дома ти, ще го предвидиш. Надявам се, че успявам да те изненадвам понякога. Едва ли това е от най-лесните неща на света.

— Досега успя няколко пъти.

Когато се настани на седалката, Мич си каза, че не е зле да измисля по няколко изненади в аванс за всяка среща.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Харпър прекарваше часове наред всеки ден в оранжерията за присаждане, без да се отегчи или почувства нужда от компанията на други хора. Растенията, с които работеше, му носеха безкрайно очарование и удовлетворение. Независимо дали поставяше стандартна присадка, или експериментираше с нов хибрид, вършеше нещо, което обожаваше.

Обичаше и работата на открито, ашладисването и засаждането на млади фиданки. Вече бе избрал дръвчетата, които искаше да ашладиса, и щеше да прекара част от седмицата в подрязване на засадените през миналата година и събиране на калеми.

Майка му оставяше на него да взема решения какво, как и кога да прави. Знаеше, че е забележителна проява на доверие от нейна страна да се оттегли и да му позволи да ръководи тази дейност.

Не само го бе научила на най-основните неща, а бе възпитала у него любов към всичко, което отглежда.

Като малък прекарваше безброй часове заедно с нея в градините и оранжерията. Тя учеше и братята му, но техните интереси се отклониха в други посоки, а неговите останаха съсредоточени в Харпър Хаус, градините и работата в тях.

Годините в колежа само затвърдиха увереността, че бъдещето му е тук.

Чувството за отговорност към градините, къщата, работата и жената, научила го на всичко, стоеше на първо място.

Смяташе се за късметлия, че любовта и дългът са така тясно свързани за него.

За растенията звучеше Чайковски. А за себе си бе избрал рок. Нагледа саксиите си и сложи отметки в множеството си бележници.

Изпитваше особено задоволство от далиите, които бе създал през миналата пролет по молба на Лоугън. След две седмици щеше да подхрани презимувалите грудки и да се сдобие с достатъчно издънки.

Градинарският център щеше да предложи в изобилие от сорта „Сънят на Стела“ — яркосинята далия, измислена от него.

„Интересно развитие на събитията“, помисли си той. Безупречно организираната Стела се бе влюбила в Лоугън, който пък бе разкрил сантименталната си страна с идеята за тази далия, видение от неин сън. „Сън, внушен от Печалната невеста“, напомни си Харпър. Странно как всичко се въртеше около къщата и онова, което витаеше в нея.

„Сънят на Стела“ нямаше да съществува, ако не съществуваше Печалната невеста, а тя нямаше да присъства в живота им, ако не бе Харпър Хаус. А всичко се случваше благодарение решимостта на майка му да запази къщата и да развива собствен бизнес.

Стоеше с лице към вратата и я видя да се отваря. Загледа се в Хейли, която влезе и тръгна към него.

И тя нямаше да е тук, ако не беше майка му. През миналата зима на вратата на Харпър Хаус нямаше да почука красива бременна жена, търсеща жилище и работа.

Когато му се усмихна, сърцето му замря за миг, а после пулсът му отново стана нормален. Тя посочи слепоочията си и той свали слушалките.

— Извинявай, че те прекъсвам. Роз каза, че имаш няколко достатъчно пораснали стайни растения, които мога да изложа. Стела е решила да организира зимна разпродажба.

— Да. Да ги донеса ли?

— Ще ги взема сама. Имам количка с касетки пред вратата.

— Почакай първо да ги отметна в каталога. — Харпър тръгна към компютъра си. — Искаш ли кока-кола?

— С удоволствие бих пийнала, но все още внимавам с кофеина.

— А, вярно. — Тя кърмеше Лили и мисълта за това го накара да почувства странна топлина. — Имам и минерална вода в хладилната чанта.

— Благодаря. Ще ми покажеш ли как се слага присадка, когато имаш време? Стела каза, че главно ти се занимаваш с това, поне с ашладисването на дръвчета през този сезон. Много бих искала сама да създам нещо, а после да се грижа за него.

— Разбира се, щом толкова искаш. — Подаде й бутилка вода. — Може да пробваш с върба. Това беше първото растение, с което мама

ме учеше как се прави, и е най-подходящо да се упражняваш.

— Чудесно. Мисля си, че когато намеря самостоятелно жилище за себе си и Лили, няма да е зле да засадя нещо, създадено от самата мен.

Той седна и се опита да се съсредоточи върху компютърната програма. Нежното ухание на Хейли свършено се съчетаваше с мириса на влажна почва и растения.

— В къщата има достатъчно място за вас.

— Предостатъчно — засмя се тя и надникна над рамото му. — Живея там от цяла година и все още не мога да свикна с толкова пространство. Наистина ми харесва и е чудесно, че Лили расте, заобиколена от много хора. А майка ти е изключителна жена. Най-страхотният човек, когото познавам. Но рано или късно с Лили ще трябва да потърсим нещо свое.

— Мама се радва, че живеете при нея, иначе досега да ви е изритала.

— Не се и съмнявам. Знае как да организира нещата, нали? Урежда ги така, както ѝ харесва. Не искам да кажа, че в това има нещо лошо. Просто е силна, умна и явно не се бои от нищо.

— На теб също не ти липсва смелост и ум.

— Смелост — може би, но напоследък осъзнавам, че ако имах представа какво ме очаква, не бих се решила на много стъпки. — Нехайно взе ивица лико и я усуква около пръста си. — Като се обърна назад, не мога да повярвам, че съм поела към неизвестното, бременна в шестия месец. Сега, когато имам Лили, разбирам... всичко. Ще бъда задължена на Роз до края на живота си.

— Тя не би искала това.

— Няма избор. Моето бебе има хубав дом, в който е обградено с обич. Аз имам работа, която с всеки ден ми харесва все повече. Имаме приятели и семейство. Щяхме да се справим и сами, бях готова да се погрижа. Но нямаше да се намираме тук, ако не беше Роз.

— Странно, преди малко си помислих как почти всичко — къщата, фирмата и дори любовта на Лоугън и Стела — щеше да е невъзможно без майка ми. Навярно дори присъствието на Печалната невеста.

— Защо?

— Ако мама бе продала къщата... със сигурност е имало моменти, когато щеше да е по-лесно да я продаде, тогава може би Невестата вече нямаше да витае из нея. Може би трябва да я обитава поне един наследник на рода Харпър. Не зная. — Той повдигна рамене и стана да избере растения. — Просто се замислих.

— Навярно си прав. И ти няма да я продадеш, когато всичко зависи от теб, нали?

— Разбира се. Всеки път, когато ми хрумне, че е време да се изнеса от къщата за гости и да намеря свое жилище, накрая решавам, че не мога да го направя. Първо, защото искам да живея тук. Второ, защото колкото и умна и силна да е майка ми, ми се струва, че е по-добре да съм наблизко. Мисля, че ще се чувства тъжна и самотна, ако вие с Лили се преместите някъде другаде, особено когато Стела и момчетата се нанесат при Лоугън след няколко месеца.

— Сигурно. Все още не кроя подобни планове, но ако връзката ѝ с Мич продължи, няма да ѝ липсва компания.

— Какво? — Харпър застина, с малък фикус в ръце. — За каква връзка говориш? Тя няма връзка с него.

— Когато двама души излязат заедно няколко пъти — на баскетболни мачове, вечери и какво ли не, или тя готви, или той черпи, бих нарекла това връзка.

— Работят по проект. Срещат се, за да се... съвещават.

На лицето ѝ се появи хитрата женска усмивка, която той вече познаваше. Гледаше го с пренебрежение, сякаш го смяташе за нещастник, който нищо не схваща.

— Обикновено деловите срещи не завършват с дълга, страстна целувка... поне аз не съм имала този късмет от доста време насам.

— Целувка? Какво...

— Не съм ги шпионирала — припряно заговори Хейли. — Просто една вечер, докато приспивах Лили, случайно погледнах през прозореца и го видях да я изпраца. Е, донякъде проявих любопитство, защото чух колата и тогава надникнах. Ако целувката, на която станах свидетел, означава нещо, то двамата ходят сериозно.

Харпър стовари саксията на масата.

— Господи!

Хейли примигна.

— Харпър, не можеш да имаш нещо против майка ти да се среща с мъж. Би било глупаво.

— Последния път, когато имаше подобна връзка, накрая се оказа омъжена за кучи син.

— Допуснала е грешка — разпалено отвърна Хейли. — Мич не е като онова копеле Брайс Кларк.

— Откъде да знаем?

— Просто знаем.

— Не е достатъчно убедително.

— Определено не е недостоеен за нея.

— Не съм казал това. Казах...

— Не бива да си враждебно настроен към него само защото не е богат и във вените му не тече синята кръв на семейство Харпър. — Хейли го смушка в гърдите. — Засрами се, говориш като сноб.

— Не съм казал нищо подобно, не се дръж като глупачка.

— Не ме наричай глупачка.

— Не съм те нарекъл глупачка. Господи!

— Точно сега нямам желание да разговарям с теб.

Тя се завъртя на пети и тръгна към вратата с гневна походка.

— Аз също не желая да разговарям с теб — извика той зад гърба ѝ. Веднага се упрекна, но не можа да се отърси от тревожните си мисли, докато товареше касетките и буташе количката.

Настроен за кавга, потърси майка си. Откри я в градината, където наглеждаше парниците и розите, на които той бе поставил присадки по-рано през сезона.

Беше с тъмносин анорак, ръкавици без пръсти и ботуши, толкова стари и изтъркани, че цветът им вече не личеше. Приличаше по-скоро на извадена от музея, отколкото на неговата майка.

— Намери ли те Хейли? — извика тя.

— Да. Стоката е откарана.

— Знаеш ли, не е зле да направя още една оранжерия за разсаждане и да отглеждам палми. Скъпи, не мога да ти опиша колко се вълнувам за новите ти дръвчета. Клиентите много ще ги харесат. Мисля да взема една нектарина и една праскова за себе си. — Огледа фиданките, които синът ѝ бе ашладисал и прикрепил с ветрилообразно поставени колчета. — Добра работа, Харпър, а онази круша там...

— Мамо, спиш ли с Мич Карнеги?

— Какво? — Изведнъж се обърна с лице към него и доволната ѝ усмивка застина, а гордостта, която проблясваше в очите ѝ, изчезна. — Какво ме попита?

— Чу ме. Искам отговор.

— И защо да отговарям на въпрос, който не е твоя работа?

— Искам да знам колко сериозни са отношенията ви. Имам право.

— Определено нямаш.

— Мълчах си за Кларк и това се оказа грешка. Няма да я повторя. Загрижен съм за теб, независимо дали ти харесва или не. Затова, ако ти не ми кажеш, ще попитам него.

— Няма да правиш нищо подобно, Харпър. — Роз се отдалечи на няколко крачки и застана с гръб към него. Познаваше я добре и беше сигурен, че тя полага усилия да потисне гнева си. И двамата имаха избухлив темперамент, който трябваше да овладяват. — Кога за последен път съм те питала с кое момиче излизаш или спиш?

— Кога за последен път съм се оженил за златотърсачка?

Роз се обърна рязко, а напираният гняв гореше в очите ѝ.

— Не ми натяквай за това! Няма да търпя!

— Не искам да ти натяквам. Колкото и да ми се сърдиш, докато съм наблизо, няма да допусна отново да те нарани някой. Какво знаем за него? Струва ми се, че вече прекрочва границата, като започва интимни отношения с клиентка.

— Много си проникателен в някои отношения — въздъхна дълбоко тя, — но нека те попитам нещо. Помниш ли някога да съм допуснала една и съща грешка два пъти?

— Не, поне досега.

— Вярата ти в мен е трогателна. — Роз свали едната ръкавица и я изтупа в крачолата си. — Слушай какво ще ти кажа. Той е интересен и привлекателен мъж, с когото прекарах няколко приятни вечери. Има силна връзка със сина си, основана на взаимна обич, и тъй като самата аз се гордея със същото, печели симпатиите ми. Разведен е и поддържа добри отношения с майката на сина си и втория ѝ съпруг. Това невинаги е лесно. Не е сторил нищо непочтено, дори според твоите високи стандарти.

— Високи са, щом става дума за теб.

— О, Харпър! Не съм прекалено взискателна.

— Кой иска да бъдеш? Желая само сигурността и щастието ти.

— Скъпи! — Роз пристъпи към него, обхвана лицето му с длани и леко раздвижи главата му. — Това би трябвало да е моя реплика. Ако положи тържествена клетва пред теб, че съм извлякла поука от грешката си с Брайс, ще се успокоиш ли?

— Само ако обещаеш да ми кажеш, ако той се опитва да те повлече в нежелана от теб посока.

— Чуй се какво говориш. Е, добре, обещавам.

След разговора Роз определено имаше повод за размисъл. Познаваше първородния си син твърде добре и все пак се изненада от опасенията му, които чу следобед.

Но няма на някоя майка ѝ хрумваше, че децата ѝ се тревожат за нея? В ума и сърцето ѝ не оставаше място за тази мисъл, защото беше твърде заета с тревоги за тях.

Освен това едва сега осъзна напълно колко много го е разочаровала с Брайс. Беше наранила Харпър толкова дълбоко, колкото самата тя бе наранена, но навярно за него бе още по-тежко.

Дали бе извършила грях пред любимите си същества, който трябваше да изкупи, или времето щеше да излекува тази рана?

Търсейки уединение, влезе в стаята си през външния вход и свали работните си дрехи.

Тръгна към хола си с намерението да пусне музика и да прекара известно време в скициране, за да се отърси от напрежението. Но видя купчинките писма на бюрото си. Както винаги, Дейвид бе отделил личната ѝ кореспонденция — напоследък оскъдна, защото повечето ѝ познати вече ползваха електронната поща — от деловата и сметките.

Тъй като предпочиташе да получава първо лошите новини, седна и се залови да прегледа сметките. Сумата на разходите за къщата я накара да потръпне за миг, но това бе цената, която трябваше да плаща за толкова пространство, обитавано от толкова хора.

Извади чековата си книжка и си обеща, че скоро, най-късно през следващия месец, ще се регистрира за плащане на сметки по интернет. Разбира се, всеки месец си обещаваше същото. Но този път реши най-сетне да го изпълни. При първа възможност щеше да помоли Стела да ѝ покаже как.

Подписа чекове за електричеството, газта, телефона и задължението по кредитната си карта. Намръщи се при вида на писмо от друга кредитна компания. Понечи да го изхвърли, предполагайки, че е рекламна брошура, но размисли и го отвори за всеки случай.

Разтвори широко очи, когато прочете общия размер на дълга. Над осем хиляди долара. Осем *хиляди*? Това изглеждаше нелепо, абсурдно.

Не бе ползвала кредит от тази компания и определено не бе натрупала осем хиляди задължение. Ресторанти, електроника, мъжки облекла от „Дилардс“.

Озадачена посегна към телефона, за да съобщи за недоразумението и загуби половин час в подробно преглеждане на разпечатки.

После се обади на адвоката си.

Щом задейства машината, най-сетне си отдъхна, но неприятното чувство на стягане в стомаха остана. Картата бе издадена на нейно име, с нейните данни, адрес, номер на социална осигуровка и дори моминското име на майка ѝ. Другият потребител беше регистриран като Ашби Харпър.

„Хитро — помисли си. — Дяволски хитро.“

Не бе използвал собственото си име и не бе натрупал дълга на обичайните места, които посещаваше. Несъмнено картата вече беше унищожена. Последното плащане с нея бе извършено три дни преди блокирането ѝ.

Проклетият Брайс бе предвидил всичко, както винаги.

„Парите не са били главната му цел“, осъзна тя. Всичко, което си бе позволил за нейна сметка, му доставяше допълнително удоволствие, но го бе сторил, за да ѝ създаде неприятности, да я изнерви и най-вече да ѝ *напомни* за себе си. Чувстваше се почти безсилна да го спре.

Не се и надяваше да се докаже, че потребителят на картата е той и че е измамил кредитната компания. Тя щеше да загуби време и усилия, за да докаже злоупотребата, а може би и да плати съдебни такси.

Дребна, подла хитрина, напълно в негов стил.

А Харпър, горкият Харпър, се боеше, че отново може да допусне същата грешка. Не и в близките милион години.

За да има малко повече време да се опомни, пропусна вечерята и написа дълги, подробни писма на по-малките си синове, преди да се обади на Харпър.

Когато разбра, че децата са си легнали, повика Харпър, Дейвид, Стела и Хейли в главната приемна.

— Съжалявам — започна тя, — навярно някои от вас имат планове за вечерта, но няма да ви отнема много време.

— Не се безпокой — обади се Стела. — Станало е нещо. Просто ни кажи какво.

— Вече предприех някои стъпки, за да се справя с положението, но вероятно на всеки от вас ще бъдат зададени поне по няколко въпроса. Тази вечер, докато преглеждах сметките, попаднах на писмо за задължение, което не съм натрупала, по кредитна карта, каквато нямам. Но в молбата за издаването ѝ са били попълнени важни мои лични данни. Разбира се, компанията ще разкрие измамата. Но изискаха от мен списък на всички лица, които живеят в къщата, и трябва да го знаете. Убедена съм, че е дело на Брайс. Той разполага с информацията и е напълно способен да го стори.

— Не си длъжна да плащаш — припряно вметна Хейли. — Веднъж се случи нещо подобно в книжарницата, където работех. Не си длъжна.

— Разбира се, че няма да платя. Но ще ми коства време и енергия, а и успя да ме разстрои, какъвто безспорно е бил мотивът му. Освен това наруши спокойствието в дома ми, което му доставя огромно удоволствие, сигурна съм. Съжалявам. — Роз погледна Харпър. — Искрено съжалявам.

— Не го казвай отново — тихо отвърна той. — Не искам да чувам безброй пъти колко много съжаляваш, мамо. А полицията?

— Навярно ще се размърдат, обаче ще споделя какво ми каза адвокатът. Кредитната компания ще проведе разследване, но трудно ще докаже кой е ползвал картата. Не се е представил със своето име при издаването ѝ и не е похарчил достатъчно голяма сума на едно място, за да събуди подозрение. Никой не може да запомни всеки, влязъл в „Дилардс“, за да си купи няколко ризи и чифт обувки. Отлично знае как да действа. — Не я свърташе на едно място и стана да сложи още дърва в огъня. — Най-добрата тактика е да си траем, доколкото е възможно, и да изчакаме следващия му ход. Рано или късно, със

сигурност ще направи едно от следните три неща: ще му омръзне и ще престане, ще си намери друга жертва, която да тормози, или ще стигне твърде далеч и ще се обеси.

— Бих гласувал за изход номер три — каза Дейвид.

— От твоята уста — в божите уши — одобрително отвърна Роз и отново седна. — Писах на Остин и Мейсън, защото искам и те да бъдат нащрек, както и всички вие. Може би ще му хрумне да си направи подобна шега с някого от вас. — При тази мисъл напрежението в раменете ѝ нарасна и почувства мускулите си твърди като желязо. — Стела, двете с теб трябва да внимаваме за злоупотреби с името на фирмата.

— Не се безпокой, няма да ни накисне. Роз, съжалявам за положението, в което си изпаднала. Има ли нещо, с което бих могъл да помогна... с което някой от нас може да помогне?

— Ако има, веднага ще ви кажа, обещавам. — Роз се изправи. — Е, това е всичко. Ще се кача горе да свърша малко работа, която отложих.

— Не си вечеряла — напомни ѝ Дейвид. — Да ти донеса ли нещо?

— Не сега. По-късно ще си взема.

Той остана прав и я проследи с поглед. Когато Роз се отдалечи достатъчно, за да не чуе, промърмори:

— Кучи син. Мазен, лукав кучи син!

— Какво ще кажеш двамата с теб да го навестим? — Гласът на Харпър беше тих, но в него се прокрадна яростна, хищническа нотка.

— Адски добра идея! — Хейли скочи на крака и сложи юмруци на кръста си. — Да му отидем на гости още сега.

— Кротко, амазонке. — Дейвид я потупа по рамото. — Въпреки че ще е забавно да му строшим някой и друг крайник, това не е решение.

— Просто събираме две и две — и отговорът е четири — възрази Харпър. — Не виждам друго решение.

— Дейвид е прав — изтъкна Стела. — Роз ще се разстрои и ще се почувства неудобно, а вече е достатъчно разстроена и засрамена.

— Тогава няма да ѝ казваме. — Хейли тръсна ръце. — Не можем просто да седим тук.

— Ти ще седиш, но не и аз — каза Харпър.

— Чакай малко, по дяволите...

— Стига! — Дейвид застана между тях като рефер. — Обуздай гнева си, Харпър, и помисли. Ще нанесем няколко заслужени удара на Кларк и синините му скоро ще изчезнат. Но ще остане задоволството, че я е засегнал и накарал да се измъчва. Това е последното, което би искала Роз, и двамата го знаем. Най-ценното ѝ оръжие срещу него е безразличието. Няма да понесе, ако се наложи да те измъква под гаранция заради обвинение в побой.

— Ще добавя още нещо. — Стела седна и сплете пръсти в скута си. — Колкото повече обсъждаме това, толкова по-мъчително е за Роз. Най-доброто, което можем да направим за нея, е да затворим тази страница. Да приемем случилото се спокойно и трезво и да не забравяме, че колкото и тежко да е за нас, за нея е несравнимо по-тежко.

— Неприятно ми е да призная — гневно заговори Хейли, — но си права и ми се иска да го бе казала, след като сме пребили онзи негодник. За да бъдеш готов да се застъпиш за Роз, е нужен силен характер, Харпър. Както, предполагам, и за да осъзнаеш, че не това е начинът.

Навярно беше така, но Харпър не можеше да заличи от съзнанието си размазаната физиономия на Брайс. Май беше добре, че не знаеше точно къде да го открие. О, няколко телефонни обаждания щяха да са достатъчни, но новината за тях щеше да стигне до негодника преди него.

Най-сетне призна, че Дейвид е прав.

Но не можеше да стои у дома и да нервничи. Трябваше да се погрижи за още един проблем, независимо дали майка му ще одобри това.

Все още готов за кавга, почука на вратата на Мич.

Донякъде се надяваше да го завари с друга жена. Тогава щеше да даде воля на напирания гняв и да разбие носа му.

Мич отвори, но беше сам. Ако не се броеше звукът на телевизора, по който вървеше баскетболен мач.

— Здравей. Как си? Заповядай — покани го той.

— Искам да говоря с теб.

— Добре. Почакай. — Вниманието на Мич отново бе привлечено от огромния телевизионен екран, монтиран на стената. — Остава по-малко от минута до края на полувремето. Губим с две точки. По дяволите! Скапана телевизия.

Харпър, неволно погълнат от играта, извика, когато номер осем отне топката от противниковия отбор и с изключителна грация я изстреля към коша.

— Три! Три точки. — Мич приятелски го перна по рамото. — Ето го и последния съдийски сигнал. Искаш ли нещо за пиене?

— Не бих отказал една бира.

— Нямам, съжалявам. Кока-кола?

— Става, благодаря. — Харпър пъкна ръце в джобовете си, щом остана сам в стаята. Разгледа я и вдигна вежди при вида на няколко метални диска, висящи на червени панделки. — Страхотен телевизор — каза той, когато Мич се върна с кутии кока-кола.

— Най-голямата ми гордост и радост след сина ми. Седни.

— Ще карам направо. Докъде ще стигнат отношенията ви с майка ми?

Мич седна и го изгледа изпитателно.

— Не мога да ти отговоря, защото до голяма степен това зависи от нея и нейните желания. Очевидно, тъй като не съм нито глух, нито сляп или мъртъв, я намирам за много привлекателна. Възхищавам ѝ се за това, което е постигнала, и компанията ѝ ми е приятна.

— Ако интересът ти към нея има нещо общо с парите или общественото ѝ положение, още сега ще те принудя да се откажеш.

Със забележително спокойствие Мич взе дистанционното управление, натисна бутона за изключване на звука и го остави.

— Прозвуча много грозно.

— Неотдавна тя преживя нещо наистина грозно.

— Затова няма да те изритам от дома си. Заради тези обстоятелства. — Мич положи усилие да преглътне обидата и да прояви търпение. — Майка ти не се нуждае от пари и обществено положение, за да бъде привлекателна. Тя е една от най-красивите и очарователни жени, които съм срещал. Изпитвам нещо към нея и вярвам, че чувствата ми са споделени. Надявам се тези чувства да се задълбочат.

— Първият ти брак се е провалил.

— Да. По моя вина. — Мич завъртя кутията в ръката си. — В хладилника ми няма бира, защото от четиринадесет години насам вече не пия алкохол. Бях алкохолик и провалих първия си брак. Разказах за това на майка ти с повече подробности, отколкото бих споделил с теб. Защото смятах, че трябва да го знае, преди да направим първите крачки към нещо, което се надявам да прерасне в трайна връзка.

— Извинявай, че те обидих.

— Не си ме обидил. Но малко ме ядоса.

— Не съжалявам за това. Става дума за майка ми, а ти нямаш представа какво преживя тя. Все още носи последиците.

— Какво искаш да кажеш, как така все още?

— Тази вечер разбра, че онзи тип си е извадил кредитна карта на нейно име... засега не може да го докаже, но със сигурност е бил той. Натрупал е дълг, за да ѝ създаде главоболия, докато тя я закрие и се погрижи за правните подробности... и беше принудена да каже на всички ни.

Мич остави питието си, стана и закрачи в кръг из стаята. Струящият от него гняв вдъхна спокойствие на Харпър.

— Хрумна ми да го намеря и да го пребия.

— Идвам с теб.

Свитият на топка стомах на Харпър се отпусна. Това бе реакцията, с която един мъж можеше да спечели уважението му.

— Дейвид ме убеди да не го правя. Дейвид и Стела. Мама няма да го одобри за нищо на света. Това е едно от нещата, които смята за... недостойни. Ако го бях сторил, щяха да тръгнат клюки. Затова реших, вместо при него, да дойда при теб, за да излея яростта си.

— Изпълни ли мисията си?

— Струва ми се, че да.

— Това е добре. — Мич прокара пръсти през косите си. — Добре ли е тя? Как го приема?

— Както всичко. Веднага предприе стъпки, за да се справи с положението. Но е изнервена. Тревожи се, че той може да скрои номер на мен или братята ми. И се срамува. Подобни неща я карат да се чувства неловко.

Изражението на Мич стана мрачно.

— Той го знае, нали? Това е била целта му, не толкова да се поглези за нейна сметка с фалшивата кредитна карта.

— Именно. Досетлив си. Затова искам да знаеш, че ако я нараниш — по какъвто и да е начин — ще си платиш. Струва ми се честно да те предупредя.

— Добре. — Мич се върна на креслото си. — Нека те осведомя как стоят нещата, за да бъдем наясно. На четирийсет и осем години съм и печеля добре. Не живея нито в разкош, нито в лишения. Обичам работата си, добър съм в нея и за свой късмет, изкарвам достатъчно, за да покривам разходите си и да си осигурявам прилично съществуване. — Побутна пакета чипс на масата към Харпър. — Бившата ми жена и вторият ѝ съпруг са свестни хора и с общи усилия, почти липсващи от моя страна през първите шест години, отгледахме страхотен син, с когото се гордея. След развода си имах две сериозни връзки и няколко кратки. Харесвам майка ти, уважавам я за това, което е постигнала, и нямам никакво намерение да ѝ причиня болка или страдание. Ако го направя, самата тя би ми го върнала тъпкало и без твоята намеса. — Замълча за миг и отпи глътка. — Има ли още нещо, което искаш да знаеш.

— Точно сега — само едно. — Харпър пхна ръка в пакета. — Мога ли да остана да догледам мача?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С ръце на кръста, Роз разгледа новоподредения сектор за подготовка на пръст за саксии. През последните два дни едва бе успяла да отдели време между останалите си задължения, за да поработи с безупречно организираната Стела.

Преценяваше, че сама би свършила това за двойно по-малко време, но не би създала такива идеални условия за работа. Имаше два големи контейнера, в които вече бе смесила пръст, удобни плотове, кътче за складиране на чували, кантар, лопати, уред за запечатване, табуретки — всичко поставено така, че да гарантира максимална ефективност.

Инвентарът бе сравнително скромнен, за радост на Стела, която освен от организация, разбираше и от спестяване на разходи. Роз бе уверена, че със семплия дизайн на чувалите, малко хитър маркетинг и безспорно качествена продукция ще имат успех. Голям успех.

В приповдигнато настроение тя се обърна и поздрави току-що влезлия Харпър.

— Какво мислиш за новото ни начинание? — засмя се Роз и разпери ръце. Вдигна два и половина килограмово чувалче, вече напълнено и запечатано, и му го подхвърли.

— Добре изглежда — отбеляза той и го огледа от всички страни. — Не е натруфено, което говори за качествено съдържание. Като от скъп градинарски бутик.

— Именно. Отначало ще поддържаме ниска цена, докато потръгне. Препълвам чувалите с по десетина грама за застраховка. Мисля да възложим това на Руби засега. Ще попитам Стив дали е съгласен да поработи няколко часа извънредно. Не е трудно и няма да отнеме много време.

— Гениална идея, мамо. — Харпър остави чувалчето. — Имаш усет за тези неща.

— Така мисля. Все още ли си ми сърдит?

— Не, но може би ти ще ми се разсърдиш, когато ти кажа, че отскочих до Мемфис, за да поговоря с Мич Карнеги.

Лицето ѝ застина и тонът ѝ стана хладен:

— Защо си го направил, Харпър?

— Първо, защото бях ядосан. Второ, Дейвид и Стела ме убедиха да не търся Кларк, за да го пребия. Трето, исках да чуя лично от Мич какви са намеренията му относно теб.

— Напълно те разбирам за първото. Оценявам второто до известна степен. Но не мога да си обясня каква работа си имал да разпитваш мъжа, с когото се срещам. Това е непростима груба намеса в личния ми живот. Аз не ходя да досаждам на жените, с които ти излизаш.

— Не съм му досаждал и никога не съм се обвързвал с жена, която краде от мен и прави всичко възможно да вгорчава живота ми и да опетнява репутацията ми.

— Все още си млад. — Думите ѝ се отронваха като късчета лед.
— Нима мислиш, че съм единствената жена, проявила глупост и допуснала да я омае един негодник?

— Не, не мисля. Но не ме е грижа за другите. Ти си единствената ми майка.

— Това не ти дава право да...

— Обичам те.

— Не използвай това като начин да ме трогнеш.

— Не мога. Няма друг начин.

Роз притисна пръсти до челото си и силно го разтърка.

— Няма да е зле да добавиш към тази обич и малко доверие и уважение, Харпър.

— Изпитвам цялото доверие и уважение на света към теб, мамо. Но не съм сигурен какви цели преследват мъжете. Ако това ще те успокои, снощи Мич спечели доверието и уважението ми. Струва ми се достоен да ухажва майка ми.

— Той не ме ухажва, за бога! Откъде ти хрумна... отидохме заедно на колежански баскетболен мач и на вечеря.

— Мисля, че е хлътнал по теб.

Роз втренчи поглед в сина си и този път вдигна и двете ръце към слепоочията си.

— Завива ми се свят — иронично каза тя.

Харпър се приближи, прегърна я и я притегли към себе си.

— Не бих понесъл отново да те видя да страдаш.

— Брайс просто нарани гордостта ми.

— Това е смъртоносна рана за всеки от рода Харпър. Беше жестоко от негова страна. Не мисля, че Мич би го сторил, поне не и съзнателно.

— Значи го одобряваш?

Той се усмихна, когато Роз наклони глава, очаквайки отговор.

— Това е подъл въпрос, а майка ми не е отгледала глупаци. Ако отвърна „да“, ще ми натякваш, че не се нуждаеш от одобрението ми. Затова просто ще кажа, че го харесвам. Много.

— Голям хитрец си, Харпър Ашби. Знаеш ли какво — потупа го по гърба тя и се отдръпна на крачка от него, — можеш да ми помогнеш малко. Искам да подготвя по двадесет чувалчета от всеки размер.

— Мислех, че Руби ще свърши това.

— Промених решението си. Малко проста и монотонна работа ще ти даде време да осъзнаеш собствените си грешки.

— Пък уж аз съм бил хитрец.

— Ако някой ден успееш да ме надхитриш, малкият, ще си помисля, че е време да отида в старчески дом. Да започваме.

След работа Роз се прибра у дома и влезе направо на втория етаж, за да се измие. Плахо прегледа купчината писма и сметки на бюрото си. Не можеше да се каже, че изпита облекчение, когато не откри нищо необичайно. Знаеше, че е неизбежно да последва нов удар.

След развода бе изтърпяла подобен тормоз, а после бе настъпил дълъг период на спокойствие. Предполагаше, че тогава е водел друга жертва за носа и е бил твърде зает да използва козовете си, за да се занимава с бившата си съпруга.

Тогава бе издържала, щеше да издържи и сега. Докато се обличаше, телефонът зазвъня. Вдигна на третия път, предполагайки, че Дейвид е зает с нещо друго.

— Добър вечер. Мога ли да разговарям с Розалинд Харпър?

— На телефона.

— Госпожо Харпър, обажда се Дерек от галерия „Карингтън“ в Ню Йорк. Потвърждаваме, че утре ще ви доставим картината на

Вергано.

— Не мисля, че е добра идея, Дерек. Не съм поръчвала нищо от вашата галерия.

— Творбата на Кристина Вергано, госпожо Харпър. Представителят ви разговаря лично с мен миналата седмица.

— Нямам представител.

— Госпожо Харпър, много съм объркан. Цената вече е заплатена от вашата банкова сметка. Вашият представител твърдеше, че сте много впечатлена от картината и държите да я получите веднага щом изложбата приключи. Доста хора проявиха интерес към нея, но вече бе продадена на вас...

Роз разтърка тила си, където усещаше силно напрежение.

— Струва ми се, че и двамата имаме проблем, Дерек. Ще ви съобщя лоша новина.

Обясни му положението накратко и неволно закрачи, докато говореше. Отново почувства главоболие.

— Това е ужасно.

— Да — съгласи се тя, — разбира се. Съжалявам за неудобството, което е било причинено на вас и галерията ви. Бих искала просто от любопитство да чуя заглавието на картината.

— Вергано има въздействащ, динамичен стил. Тази творба е с маслени бои върху платно и издава уникален почерк. От серията „Кучки“. Наречена е „Неотразимата кучка“.

— Разбира се — отбеляза Роз.

Предприе вече познатите стъпки: да се обади на кредитната компания и на адвоката си, а след това да съобщи с писма за инцидента.

После взе аспирин и слезе в кухнята да си налее голяма чаша вино.

Намери бележка от Дейвид, оставена върху плота.

„Имам среща със страхотно гадже. Превъзходната лазаня е във фурната. Хейли и бебето отидоха у Лоугън със Стела и момчетата. Ще боядисват и после ще си устроят купон. Има предостатъчно лазаня за двама. Доктор Сладур

е в библиотеката. Само препечи хляба, сипи салата — в хладилника е — и си готова. Buon appetito!

Дейвид

P.S. Заредил съм подходяща музика в CD плейъра. Моля те, сложи онези обувки «Джими Чу» поне тази вечер.“

— Добре. — Тя забеляза подредените в кухненския ъгъл луксозни съдове, дебелите свещи на масата, бутилката минерална вода „Сан Пелегрино“, бледозелените чаши. На плота се мъдреше бутилка добро италианско вино. — За лазанята — чудесно, но няма да сложа онези обувки, за да се измъчвам, докато ям.

Доволна, с удобните сиви вълнени чорапи, които по навик носеше у дома, тръгна към библиотеката.

Той седеше на масата, с очила и памучен пуловер с емблемата на „Мемфис Тайгърс“. Пръстите му препускаха по клавишите на лаптопа. На бюрото имаше голяма бутилка вода, несъмнено донесена от Дейвид. Навярно не бе оставил Мич на мира, докато не го бе убедил да пийва по глътка от нея между чашите кафе.

Изглеждаше дълбоко замислен и... изключително секси, призна Роз, с тези интелектуални очила и буйни разрошени коси, почти черни, с лек кестеняв оттенък.

Зад стъклата се криеха страхотни очи. Не само заради уникалния им яркозелен цвят, а защото бяха откровени и пронизателни. Не можеше да отрече въздействието, което имаха върху нея.

Докато го наблюдаваше, той престана да пише за момент и прокара пръсти през косите си, промърморвайки си нещо.

Интересно бе да го чуе да мърмори под носа си, както самата тя често правеше.

Интересна бе и дългата, бавна тръпка в корема, и приятният гъдел по гръбнака, който почувства. Нима не беше приятно да се увери, че инстинктите ѝ все още работят и една искра е достатъчна, за да ги събуди? Нима нямаше да е любопитно да види какво ще се случи, ако рискува и позволи на тази искра да запали фитила?

Когато тези мисли преминаха през съзнанието ѝ, книгите от няколко рафта полетяха, удариха се едни в други, после в стената и

накрая се озоваха на пода. Пламъците в камината се издигнаха като дълги огнени езици, а въздухът в стаята стана леденостуден.

— Господи!

Мич се изправи така внезапно, че столът му се залюля и падна назад. Успя да се наведе, за да избегне една книга и да хване друга. Когато Роз се втурна напред, всичко замря.

— Видя ли това? *Видя ли?* — Той се наведе, вдигна един том и бързо го остави на масата. В мелодичния му глас не се долавяше страх, а удивление. — Студена е като леден къс.

— Гневни изблици.

И тя взе книга от пода, а пръстите ѝ почти се вкочаниха от студ.

— Страховито. Работя тук от около три. — С невинна усмивка Мич погледна часовника си. — Близо четири часа. Беше тихо, извинявай за израза, като в гробница. Досега.

— Сигурно аз съм я предизвикала. Канех се да те попитам дали искаш да вечеряш. Дейвид е стотвил.

Започнаха заедно да събират останалите съборени книги.

— Безспорно това, че се срещаме, не ѝ харесва.

— Очевидно.

Той върна последната книга на мястото ѝ.

— Е... какво има за вечеря?

Роз го погледна и му се усмихна. В този миг осъзна, че освен сексапил, открива у него и много други неща, които я привличат.

— Лазаня, която Дейвид характеризира като „превъзходна“. Опитвала съм я и мога да потвърдя.

— Звучи чудесно. Господи, ухаеш страхотно! Извинявай — промълви Мич, когато тя повдигна вежди, — просто изрекох мисълта си на глас. Слушай, успях да елиминирам още имена и в момента свалям от касетофона записаните досега разговори. Ще ти дам копие от файла.

— Добре.

— Ще се опитам да откроя потомци на персонала и да се свържа с наследниците на — така да се каже — по-младите издънки на родословното дърво. Но най-възрастният жив член на фамилията е братовчедка ти Кларис. За щастие е местна и бих искал да разговарям с нея.

— Дано имаш успех.

— Все още живее в...

— „Ривърбенд Сентър“. Да, зная.

— Тя е с поколение по-близо до Амелия. Струва ми се, че би било по-просто, ако първо ти поговориш с нея.

— За съжаление, с братовчедка ми Кларис отдавна не си говорим и не поддържаме никакви отношения.

— Знам, че сте се скарали, но нима не би проявила интерес към работата ми, свързана с вашето семейство?

— Може би. Но със сигурност няма да отговори на обаждането ми.

— Зная доста за семейните вражди, но в този случай...

— Не знаеш нищо за Кларис Харпър. Преди години официално се отказа от фамилното си име и предпочете да се представя с първото и второто. Толкова държи на потеклото си. Никога не се е омъжвала. Според мен просто не се е намерил достатъчно мекушав и глупав човек, за да се обвърже с нея.

Мич смръщи вежди и се облегна на ръба на масата.

— Да не би това да е начин да ми кажеш, че не желаете да ѝ се обаждам, защото...

— Наех те да свършиш работа и не възнамерявам да те уча как да подхождаш към нея, така че няма за какво да ме упрекваш. Просто ти казвам, че тя реши да прекъсне връзка с мен и децата ми, което за мен не е трагедия. Бих могла да кажа едно-единствено добро нещо за нея: когато си науми нещо, е непреклонна.

— Но нямаш нищо против да поговоря с нея, да включа и нейните спомени.

— Не. Най-голям шанс ще имаш, ако ѝ напишеш много официално писмо и се представиш — задължително с докторската си титла. Всички препоръки, които можеш да посочиш, ще са от полза. Ако ѝ кажеш, че пишеш книга за историята на семейство Харпър и за теб би било голяма чест да я интервюираш, може и да се съгласи.

— Това е жената, която си изритала от къщата си, нали?

— Би могло да се каже. Не си спомням да съм ти разказвала това.

— Разговарям с хората. И нея ли подгони с култиватора?

По лицето ѝ пробяга лека насмешка.

— Значи разговаряш с хората?

— Това е част от работата.

— Предполагам. Не, не съм я подгонила с култиватора, както градинарите. Впрочем не беше култиватор, а най-обикновена ръчна косачка, която не може да нанесе сериозна телесна повреда на никого. Ако не бях толкова бясна и разсъждавах по-трезво, щях да грабна ножиците за подрязване, с които онези идиоти обезобразиха мимозите ми. Поне щях да надупча задниците им, преди да офейкат.

— Ножици. Онези големи...

Мич имитира движения на ножица с ръце.

— Да, точно така.

— Ох! Да се върнем на братовчедка ти. Защо я изрита?

— Защото преди години я поканих, за което все още съжалявам, на семейно барбекю, а тя започна да нарича синовете ми „малки хулигани“ и без заобикалки заяви, че ако имали по-отговорна майка, щели редовно да отнасят по някой шамар за държанието си. Нарече Харпър „роден лъжец“, когато той забавляваше по-малките си братовчеди с истории за Печалната невеста, и му нареди да млъкне.

Мич наклони глава.

— И все още е жива?

Страните ѝ бяха поруменели от гняв, но забележката му я накара леко да се усмихне.

— И по-рано не хранех особени симпатии към нея, защото постоянно критикуваше родителските ми подходи, поддържането на къщата, начина ми на живот и понякога морала ми. Но никой няма право да стои на моя територия и да обижда децата ми. Макар и мисълта за убийство да не ми беше съвсем чужда, познавайки жертвата си, реших, че доживотна забрана да посещава Харпър Хаус е по-жестоко наказание.

— За пореден път се убеждавам, че не си поплюваш. Това ми харесва.

— Добре, защото вече е твърде късно да се променя. Но докато вървеше към вратата, тя прокле името ми и деня, в който къщата е попаднала в некадърните ми алчни ръце.

— Симпатията. Ще ѝ пиша утре.

— Само не споменавай, че работиш за мен.

— Няма да е трудно да ме разкрие.

— Вярно е, но ще е по-добре да не ме споменаващ. Има ли още нещо, което искаш да споделиш?

— Не, поне за момента не се сещам. Освен че се питам как можеш да работиш цял ден и все пак да изглеждаш прелестна.

Роз помълча няколко секунди и кимна.

— Разбира се, че няма да ми кажеш.

— За кое?

— За посещенията на сина ми при теб снощи.

— О! — Тя не откъсваше поглед от лицето му и забеляза изненадата, която се изписа върху него, докато той забърсваше стъклата на очилата в пуловера си. — Казал ти е?

— Да. Беше ядосан и е постъпил импулсивно.

— Като да грабне косачка вместо градинарски ножици.

Роз се засмя.

— Почти същото. И двамата имаме ужасно избухлив характер. Налага се да полагаме усилия, за да се владеем, невинаги успяваме. Бих искала да се извиня за държанието му.

— Не мога да приема извиненията ти.

Долови в очите ѝ отчаяна молба, нещо, което му се стори необичайно за нея.

— Мич, зная, че е преминал границата, но той е млад и...

— Не ме разбра правилно. Не мога да приема извиненията ти, защото не са необходими. От никого от двамата ви. Синът ти е загрижен за теб.

— Нямам нужда от ничия загриженост.

— Може би, но това не би възпряло човек, който държи на теб и е готов да те закриля. Поговорихме, постигнахме взаимно разбирателство и това е всичко.

— И не желаеш повече да го обсъждаш?

— Беше между него и мен.

— Въпрос на мъжка чест.

— А ти не възнамеряваше да ми кажеш за тормоза, на който си подложена.

Роз се сети за обаждането от Ню Йорк, но запази спокойствие.

— Няма смисъл да те занимавам с това. Ще се справя.

— Какво ново се е случило от снощи?

— Още една неприятна случка, но вече владее положението. Не е важно. По-точно, няма да позволя да се превърне в нещо съществено. Ако го допусна, аз ще бъда жертва, а той — победител. Няма да стана

негова жертва. Никога не съм играла тази роля и никога няма да я играя.

— Ако ми разкажеш и се освободиш от част от стреса, няма да се превърнеш в жертва.

— Не съм свикнала да товаря други хора с проблемите си. Все пак благодаря за предложението.

Мич хвана ръката ѝ и я задържа.

— Остава в сила. Следващото е за концерта на „Чикаго“ в „Орфеум“ другата седмица. Да отидем заедно, а после да вечеряме в ресторант.

— Може би ще го приема. Ухажваш ли ме, Мичъл?

Палецът му се плъзна по ръката ѝ.

— Предпочитам да кажа, че ти предлагам романтика, Розалинд.

— Красива дума — *романтика*. Тактичен си и не настояваш тази романтика да прерасне в интимност.

— Ако настоявам, няма да бъде нито романтика, нито интимност. Освен това навярно вратата ще сплеска задника ми, когато я затръшнеш след мен.

На лицето ѝ се появи насмешка.

— Интересен отговор. Мисля, че си доста умен.

— Но адски забавен.

— Още една хубава дума.

— Трябва да внимавам с думите. Те са едно от нещата, които събуждат недоверие у теб.

— Да, наистина си умен. Е... — Роз имаше избор и го направи. — ... ела с мен горе.

За втори път тази вечер на лицето му се изписа изненада. Повдигна ръката ѝ към устните си.

— Бизнес преговори ли ще водим?

— Да. Много сериозни.

— Тогава с удоволствие ще дойда.

Тя го поведе към вратата, после по коридора.

— Къщата е изцяло на мое разположение тази вечер. Само двамата сме. Е, тримата. — Извърна глава към него, докато се изкачваха по стълбите. — Ще те смуцава ли това?

— Фактът, че Амелия ни наблюдава? — Мич въздъхна. — Ще разберем. Била ли си... — Замълча и поклати глава.

— Какво?

— Да оставим този въпрос за друг път.

— Добре. Дано нямаш нищо против да отложим вечерята за малко по-късно.

В отговор той се обърна към нея, притисна я с гръб към стената и сля устните си с нейните.

Целувката започна с топлота и нежност и прерасна в горещо желание. Тя потръпна за миг, вълната на очакване се разля из тялото ѝ и ѝ напомни какво е да започне да се издига към гребена.

Мич вдигна глава.

— Какво се канеше да кажеш?

Въпросът му я накара да се засмее и да почувства приятна лекота. Хвана ръката му и го притегли в спалнята си. Затвори вратата.

Той се спря за миг, впечатлен от великолепното голямо легло и високите прозорци, през които се виждаше нощното небе.

— Подхожда ти. Стаята — обясни той, докато оглеждаше бледозелените стени, антиките, изчистените линии, фините детайли.

— Красива и изискана, със семпла елегантност, която показва вроден усет за изящество и стил.

— Караш ме да съжалявам, че не отделих малко време да се издокарам.

Мич погледна домашното ѝ облекло — пуловер и удобен панталон.

— Изглеждаш чудесно.

— И да е вярно, и да не е, вече е твърде късно. Мисля, че няма да е зле да гори огън.

Роз пристъпи към камината, но той сложи ръка на рамото ѝ.

— Аз ще го запаля. Имаш страхотен изглед към градините — отбеляза Мич, когато приклезна.

Вратите на терасата се отвориха с трясък от вледеняващ порив на вятъра.

— Да, така е. — Тя спокойно прекоси стаята и напрегна мускули, за да ги затвори отново. — Понякога, ако имам време сутрин, сядам да пийна кафе на терасата.

Мич сложи подпалките и отговори също със спокоен тон:

— Не ми хрумва по-приятен начин да започнеш деня си.

Роз пристъпи към леглото и повдигна юргана.

— Или да го завършиш. Друг път пийвам по чаша вино или кафе навън, преди да си легна. Помага ми да се освободя от напрежението от деня.

Протегна ръка и угаси лампата.

— Защо не я оставим запалена? — попита той.

Роз поклати глава.

— Първия път предпочитам светлината на огъня. Не прави някои недостатъци твърде очевидни, а аз съм суетна жена.

Тя остана на мястото си и изчака Мич да дойде при нея. Когато сложи ръце на раменете ѝ, вратата на спалнята рязко се отвори и затвори.

— Предполагам, че това няма да бъде последната проява на неодобрение.

— Няма да ме уплаши. — Той вдигна ръце към лицето ѝ. После решително добави: — Няма да ме спре. — И впи устни в нейните.

Пулсът ѝ запрепуска. Усещането бе несравнимо, всички клетки на тялото ѝ се пробудиха за вълнуващо изживяване. Отвърна на прегръдката му, раздвижи глава и целувката стана по-дълбока.

Часовниците започнаха да бият като полудели. В израз на копнеж и дързост, притисна тялото си към неговото.

— Искам да ме докосваш — прошепна Роз до устните му. — Да усещам допира на ръцете ти.

Мич бавно я положи на леглото и тя издаде въздишка на наслада под тежестта на мъжественото му тяло. Когато желанието ѝ бе изпълнено, простена.

От нея струеше топлина. Бе доловил огъня, който гореше зад маската на ледена красота и самоувереност. Кожата ѝ беше като кадифе, което обвиваше изваяните ѝ форми, обвиваше неустоимата извивка на гърдите ѝ.

Тялото ѝ бе стройно, но не крехко, а атлетично и закалено. „Като характера ѝ — помисли си Мич. — И също толкова впечатляващо.“

Усети вкуса на забранения зрял плод и уханието на среднощната градина.

Ръцете ѝ се плъзгаха по гърба му под ризата, силни, тренирани ръце, във възбуждащ контраст с женствената фигура и нежната кожа.

Тя издърпа ризата над главата му, надигна се и засмука кожата на голото му рамо. Въздействието на тази изненадваща ласка премина

през тялото му като електрически ток, насочен право към слабините му.

Вратата на терасата отново се отвори и затръшна и брулещият вятър го връхлетя. Мич протегна ръка, придърпа юргана над главите им и се сгуши до нея. Роз се засмя и намери устните му в непроницаемия мрак. Опиянен от вкуса ѝ, той свали пуловера ѝ.

— Кажи ми, ако ти е студено.

— Не, не усещам студ.

Цялата гореше от желание. Копнееше за ръцете му, за устните му. Надигна се под него, обзета от жажда, когато тези ръце и устни достигнаха гърдите ѝ. Тръпката на споделено блаженство прониза тялото ѝ.

Претърколиха се заедно и по голата им плът избиха капки пот от напирещата страст.

Завивките паднаха и светлината от пламъците заигра по телата им. В далечно кътче на съзнанието ѝ звучаха нечии ридания, но в момента за нея съществуваше единствено нарастващата възбуда. Виждаше само него, озарен от огъня и надвесен над нея.

Надигна се, задъхана и готова да го приеме в себе си.

Останаха загледани един в друг, със слети тела. Бавните, мощни движения я увлякоха във вълна от наслада и заслепена от нея, затаи дъх.

Погледът му се плъзна по шията ѝ, по лицето, към премрежените ѝ очи. Ръцете и краката ѝ се увиха около него и почувства мига, в който тя полетя. Искаше му се по-дълго да се наслади на усещането, което го завладя, когато тя затаи дъх и с дълъг, тих стон се отпусна изтощена под него.

Отново се наведе към нея за една страстна целувка преди последния тласък.

Вратите бяха затворени, както преди. Огънят тлееше. В къщата цареше тишина, спокойствие и топлина.

Роз лежеше сгушена до него в средата на леглото и се наслаждаваше на блажената умора и играта на пламъците. Ако затвореше очи, само след миг би потънала в дрямка.

— Изглежда, тя се предаде — отбеляза Мич.

— Да. Поне засега.

— Права беше за огъня. Чудесно е. Фантастично. — Надигна се и погледна лицето ѝ. — Да съм с теб. Това е фантастично — добави и докосна челото ѝ с устни.

— Да. — Роз се усмихна и бавно прокара пръсти през косите му. — И за мен беше фантастично. Отдавна не бях изпитвала толкова силно желание да съм с някого. Знаеш ли, имаш доста силни ръце за учен. — Леко притисна бицепсите му. — Харесвам мъже с развити мускули. Не искам да ме сметнеш за повърхностна, но няма да крия колко е приятно да лежа гола до мъж, който поддържа тялото си в добра форма.

— И аз бих споделил същото за жена с атлетично тяло. След първата ни среща те проследих с поглед, когато си тръгна. Имате страхотен задник, госпожо Харпър.

— Зная. — Роз се засмя и закачливо го шляпна отзад. — Да се облечем и да слезем долу, преди всички да се приберат.

— След минута. Още в първия миг бях покорен от очите ти... никога не бих могъл да ги забравя.

— Очите ми?

— О, да. Хрумна ми, че е заради интересния им цвят на отлежало малцово уиски... някога обичах доброто уиски. Но не беше това, а съсредоточеният поглед, дързък и съвсем леко надменен.

— Моля те!

— О, да, сякаш казват: „Аз съм господарката на замъка“, и не мога да си обясня защо ги намирам за толкова секси. Би трябвало да ме вбесяват или поне да ме изпълват със страхопочитание. А не е така, всъщност ме... възбуждат.

— В такъв случай ще нося тъмни очила, за да не се възбудиш в неподходящ момент.

— Няма да има голяма полза. — Мич леко я целуна, а после се отдръпна и хвана ръката ѝ. — Това, което изживяхме заедно, е важно за мен. Неповторимо.

Сърцето ѝ трепна и тя отново се почувства млада и малко лекомислена.

— Да, и за мен е важно. Неповторимо.

— Положението е сериозно — каза той и доближи ръката ѝ до устните си. — Отново ще разпалиш желание у мен и то много скоро.

Роз притисна ръката му.

— Ще видим какво можем да направим по въпроса.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роз последва аромата на кафе и шума, който идваше от кухнята. Мрачното, дъждовно време беше провалило сутрешният ѝ крос и вместо това бе изминала пет километра на бягащата пътечка. Обикновено тази алтернатива ѝ се струваше ужасно отегчителна, но днес неволно запя заедно с рекламите в паузите на „Тудей Шоу“.

В кухнята Лили удряше по таблата пред високото си столче с ентузиазма на хевиметъл барабанист, а синовете на Стела се мръщеа над зърнената си закуска.

— Да — заяви Стела с наставническият тон на сърдита майка, — и двамата трябва да сложите дъждобраните си, защото съм лоша и тиранична и искам да ви бъде гадно.

— Мразим тези дъждобрани — осведоми я Гевин.

— Така ли? Тогава защо ме умолявахте да ви ги купя?

— Тогава бяхме малки.

Сякаш в израз на съчувствие, а може би просто за забавление, Лили престана да удря с дрънкалката си и я хвърли, олигавена и изпоцапана с бебешка каша. Зорките очи на Паркър я засякоха и кучето се опита да я хване с уста, преди да падне на пода, но успя само да я отбие, така че тя се приземи в купата на Люк и разплиска съдържанието ѝ.

Пръските мляко, които полетяха, накараха Лили да се разпищи от задоволство. Като верижна реакция, Паркър нададе пронизителен лай и започна да изпълнява кучешки номера, а Гевин се превиваше от смях.

Стела бе бърза, но Люк я изпревари, извади дрънкулката от купата и я хвърли в скута на брат си, цялата в мляко.

— Господи! — Стела грабна салфетка с една ръка, а другата повдигна предупредително, за да предотврати отмъщението на Гевин. — Не си го и помисляй.

— Съжалявам. Съжалявам. — Хейли вдигна купата и още салфетки, докато момчетата разменяха заплашителни погледи.

Запазил спокойствие, Дейвид се приближи с влажен парцал.

— Ще почистим. Калпазанка — каза той на Лили, която широко му се усмихна в отговор с пълна уста.

Роз наблюдаваше хаоса, истински развеселена.

— Добро утро — поздрави тя.

Всички извърнаха глави към нея.

— Роз? — Стела я погледна учудено. — Какво правиш тук?

— Тъй като живея тук, хрумна ми да сляза, за да си взема чаша кафе. — Наведе се и закачливо целуна Лили по главичката. — Здравейте, момчета. Това момиченце има точен мерник, а? Улучва от рикошет.

Думите ѝ им се сториха толкова интересни, че двамата престанаха да се гледат враждебно.

— Направи го пак, Лили. — Люк задърпа ръкава на майка си. — Върни ѝ играчката, мамо, за да я хвърли още веднъж.

— Не сега. Трябва да довършите закуската си или ще закъснеете за училище.

Стела погледна часовника си и се увери, че наистина минава осем — доста след обичайния час, в който Роз излизаше от къщи.

— В купата ми има бебешки лиги — промърмори Люк.

— Тогава можеш да хапнеш кифла.

— И аз искам кифла. — Гевин побутна купата си със зърнена закуска. — Щом той може да яде кифла, и аз ще ям.

— Добре, добре.

— Ще ги донеса. — Хейли даде знак на Стела да остане на мястото си. — Това е най-малкото, което мога да направя.

— Ммм, ухаят чудесно, нали? — Роз вдъхна от аромата на пресните кифли с ябълков пълнеж. Взе една за себе си и се облегна на плота, с чаша кафе в другата ръка. — Няма по-приятен начин да започнеш деня при такова време навън. Освен до вечерта да киснеш във ваната.

След като раздаде кифлите, Хейли се приближи към Стела и прошепна в ухото ѝ:

— Някой е заредил батериите на една от нас.

Стела едва сдържа смеха си и се обърна към Роз:

— След минута ще те оставим на мира.

— Няма нужда да бързате — отвърна Роз и ухапа кифлата.

— Обикновено вече си излязла преди това нашествие.

— Днес реших да поспя до малко по-късно.

— Значи онова, което чух в сутрешния репортаж — че е дошъл краят на света — е истина. — Дейвид не се опита да прикрие самодоволната си усмивка, когато донесе каничка с кафе и допълни чашата ѝ.

— Тази сутрин си изпълнен със злоба.

— Не съм единственият, изпълнен с нещо. Как беше... лазанята?

— Превъзходна.

Роз му хвърли одобрителен поглед над ръба на чашата си и се запита дали на челото ѝ пише: „Наскоро ощастлива“.

— Трябва да хапваш от нея по-често. Бузите ти поруменяват.

— Ще го запомня.

— И аз с удоволствие бих хапнала една топла порция лазаня — отбеляза Хейли. — Хайде, кукличке, да те измием.

Тя вдигна Лили от високото столче.

— Вие двамата вървете горе да вземете нещата си, включително и дъждобраните — нареди Стела. — Почти стана време да тръгвате.

Помота се още минута и се обърна към Роз:

— Искаш ли да се повозиш с колата ми и да отидем заедно на работа?

— Мисля, че да.

Стела изчака, докато тръгнаха по алеята. По нейни изчисления, щяха да имат време да се отбият и до детегледачката, при която Хейли оставяше Лили.

— Снощи постигнахме голям напредък с боядисването. Ще стане страхотно, ако успеем да завършим хола преди сватбата. Много искам да си устроим малко тържество, когато сме готови. Дейвид, всички ние, Харпър, родителите ми. А, и Мич, разбира се.

— Ще бъде чудесно.

— Напоследък прекарва толкова време в къщата... имам предвид Мич, че вече е почти част от домакинството.

Роз промърмори уклончиво и Стела надникна в огледалото за обратно виждане. Видя Хейли да завърта очи и да я подканва с жест да продължи.

— Е... снощи вие с Мич... по проекта ли работихте, или се възползвахте, че сте сами в къщата, и просто си почивахте.

— Стела, не можеш ли направо да ме попиташ дали съм правила секс с него, вместо да подхвърляш намеци? От всичко на света най-много мразя заобикалките.

— Просто съм тактична — отвърна Стела.

— Не, не си.

— Казах й, че не е нужно да започва толкова отдалеч — обади се Хейли от задната седалка. — Освен това знаем, че си правила секс. Не можеш да скриеш това изражение на жена, която е имала вълнуващо изживяване.

— Господи! — възкликна Роз.

— Разбира се, не е наша работа — намеси се Стела и укорително погледна Хейли в огледалото.

— Разбира се, че не е — нехайно се съгласи Роз.

— Просто търсехме начин да ти кажем, че се радваме за теб. Смятаме, че Мич е страхотен, и одобряваме...

— Мили боже! — Хейли се наведе напред, доколкото позволяваше предпазният колан. — Това, което Стела се опитва да каже със своя характерен начин на изразяване, е: „Давай“.

— Не е така. Не точно. Опитвам се да кажа, с известна доза тактичност...

— По дяволите тактичността! Хей, това, че хората са малко по-възрастни, не означава, че не желаят и не заслужават толкова нежност и страст, колкото всички останали.

— О, господи! — повтори Роз.

— Ти си красива и секси — продължи Хейли. — Той е много привлекателен. Струва ми се, че сексът е... Нали тя не разбира? — Прехапа устни и погледна към Лили, заета да играе с пръстчетата си. — Чела съм теории, че бебетата възприемат всички дразнения, включително гласове и думи, запечатват ги в подсъзнанието си и след време най-неочаквано ги изстрелват.

Взе торбата с пелените за смяна и слезе от колата в дъжда. Изтича до другата врата, разкопча каишките на Лили и метна одеялце върху главата й.

— Не казвай нищо интересно, преди да се върна, моля те.

Когато тя се втурна към къщата, Роз издаде прочувствена въздишка.

— Понякога това момиче ме кара да се чувствам стара и изостанала, а друг път млада и зелена, сякаш съм на осемнайсет.

— Напълно разбирам какво имаш предвид. Знам, че звучи, сякаш се бъркаме в личния ти живот, но го правим само защото те обичаме. Освен това се питахме кога отношенията ви с Мич ще стигнат до този етап.

— Питали сте се значи.

Стела направи гримаса.

— На шега си зададохме този въпрос един ден.

— Не е зле да ви осведомя дали бих искала подобни шеговити разговори на тази тема.

— Разбира се.

Хейли дотича обратно и рязко отвори вратата. Стела прочисти гласа си, многозначително поклащайки глава. Чу въздишката ѝ на негодувание зад гърба си, докато потегляше от отбивката край пътя, и весело заговори:

— Е, обмислих няколко идеи за излагането на чувалите с пръст за саксии.

„Животът ми не се е променил — напомни си Роз — само защото съм легнала с привлекателен мъж.“ Животът продължаваше с всички задължения и дейности, досадни и приятни.

Когато тръгна за ежемесечната сбирка на градинарския клуб, се запита към коя категория да я причисли.

От времето на баба ѝ в този клуб винаги бе членувала представителка на семейство Харпър. Всъщност баба ѝ бе участвала в основаването му през 1928-а и много от първите сбирки се бяха провели в Харпър Хаус.

Като собственичка на местния градинарски център смяташе за свой двоен дълг да поддържа тази група и да се изявява като неин активен член. Това имаше и добри страни. Обичаше да разговаря с хора, споделящи нейните интереси, и да помага за събирането на средства за благоустройствени проекти.

Но много от жените, които посещаваха сбирките, гледаха на тях само като на повод да се издокарат и възможност да разменят клюки по време на обяд.

Влезе в заседателната зала на кьнтри клуба, гъмжаща като кошер от женски гласове. Четвъртити гледжосани сандъчета с оранжерийни нарциси празнично сияеха на масите с тъмнозелени ленени покривки. На подиума в единия край имаше катедра със столове за активистки на различни комитети, които щяха да изнасят доклади.

Можеше само да благодари на Бога, че в момента не председателства нито един комитет.

Когато влезе в залата, всички впериха погледи в нея и гласовете затихнаха.

Почти веднага отново се разбъбриха, но с твърде приповдигнат тон. Роз издигна леден щит около себе си и продължи към една от масите.

— Тези цветя са много красиви, нали? — Тя застана с лице срещу Джан Форестър и спокойно я погледна в очите, сякаш не забелязваше шепота и престорено шеговитото бърборене. — Приятно напомняне, че пролетта приближава. Как си, Джан?

— Добре. Чудесно. А ти, Роз?

— Много добре. Как е Куил?

Жената се изчерви.

— О, значи познаваш Куил?

— Разбира се. Предай му много поздравии от мен.

Гордостта я задължаваше да върви напред, да се смеси с хората и да размени поздравии с десетина от тях, докато стигне до каничките с кафе и чай. Този път избра студен чай вместо обичайното кафе. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Роз, скъпа, изглеждаш великолепно. — Сиси се приближи към нея, силно напарфюмирана с „Обсешън“ и усмихната до уши. — Кълна се, че не познавам друга жена, която да се облича толкова добре. Как се нарича цветът на костюма ти?

Роз сведе поглед към елегантното си сако и панталон.

— Нямам представа.

— Кайсия. Така изглежда, като хубава узряла кайсия. Онази малка празноглавка Манди разнася клюки за теб с бясна скорост — задъхано зашепна Сиси. — Трябва да поговорим на *четири очи*.

— Няма нужда, всичко ми е ясно. Извини ме.

Роз решително тръгна към Манди и изпита леко злорадство, когато тя пребледня и изведнъж замлъкна.

— Как си, Манди? Не сме се виждали от Коледа. Миналия месец не дойде на сбирката.

— Бях заета.

Роз отпи глътка чай и продължи:

— Животът е като цирк, а?

— Ти също си заета понякога. — Манди вирна нос.

— Не с едно, а с десетки неща.

— Може би, ако по-често гледаше работата си, нямаше да имаш време за заплахи по телефона и долни лъжи.

Всички, които се преструваха, че водят разговори, замълчаха, сякаш някой беше изключил звука.

— Не ме познаваш достатъчно добре — каза Роз със същия тон. — Иначе щеше да знаеш, че се обаждам по телефона само когато е необходимо. Не си падам по дългото бърбене. И не лъжа. Просто не виждам смисъл в това. Обикновено няма нищо по-ценно от истината.

Манди скръсти ръце и предизвикателно издаде хълбок.

— Всички знаят какво вършиш, но просто се страхуват от теб и не смеят да го кажат в лицето ти.

— Но не и ти. Е, добре, кажи на глас какво те смущава. Ако ще ти бъде по-леко, сподели го с мен насаме.

— Ти предпочиташ така, нали?

— Нямам нищо против да го обсъдим тук, пред всички.

— Това, че семейството ти се е заселило в Шелби Каунти преди бог знае колко време, не ти дава право да се държиш като господарка. Моето семейство е влиятелно колкото твоето и имам не по-малко пари и престиж от теб.

— Добрите маниери не се купуват с пари и престиж. Държанието ти в момента не издава, че ги притежаваш.

— Имаш наглостта да говориш за добри маниери, когато правиш всичко, на което си способна, за да съсипеш репутацията на Брайс, а и моята.

— Репутацията на Брайс си е негова собствена заслуга, що се отнася до твоята, скъпа, досега не те бях виждала в подобна светлина. Струваше ми се симпатично момиче. Нямам нищо против теб.

— Разправяла си, че съм евтина уличница, която се опитва да си купи малко класа с парите на татко си.

— И къде чу това? От Брайс, предполагам.

— Не само от него.

Все още с вирнат нос и леко поруменели бузи, Манди хвърли поглед към Джан.

— Джан? — изненадано промълви Роз и в сърцето ѝ се прокрадна съжаление, щом видя жената да се изчервява. — Не го очаквах от теб. Има от какво да се срамуваш.

— Чух го от надежден източник. — Джан плахо сви рамене.

— Надежден източник? — Роз не се опита да прикрие презрението в гласа си. — Кога стана разследваща журналистка, която издирва източници? Можеше просто да ме попиташ. Би било лесно и почтено да го направиш, преди да разпространяваш подобни глупости.

— Всички знаят какво си сторила, когато Брайс се е появил на партито ти с Манди. Тук не е мястото да го обсъждаме.

— Права си, но вече е твърде късно. Поне това момиче прояви смелостта да каже каквото има в лицето ми, за разлика от теб.

Роз обърна гръб на Джан и отново заговори на Манди:

— Манди, изглеждах ли ядосана, когато пристигнахте с Брайс в къщата ми?

— Разбира се. Ти ни изгони, а той всъщност искаше да се помирите.

— Не съм съгласна, че това е била целта му. По какво пролича, че съм ядосана? Да съм крещяла и да съм ви обиждала?

— Не, но...

— Да съм ви ругала и блъскала към вратата?

— Не, защото си студена, както казва той. Както и мнозина други, когато не си наблизо, за да чуеш. Изчакала си да си тръгнем и си наговорила ужасни неща за нас.

— Така ли? — Роз се обърна към всички присъстващи твърдо решена да сложи край. — Повечето от вас бяха там. Може би някой ще опресни паметта ми, защото аз не си спомням да съм говорила каквото и да било за тях, след като си тръгнаха.

— Вярно е. — Госпожа Хагърти, една от най-старите клиентки, стълб на градинарската общност, си проправи път до нея. — Интересувам се от пикантни клюки като всички вас и нямам нищо

против малки изопачавания, но не понасям откровени лъжи. Розалинд се държа съвършено достойно при изключително трудни обстоятелства. Млада госпожице, със собствените си очи видях колко великодушно постъпи с вас. Когато се върна, не каза нито дума за теб или жалкото копеле, което имаш глупостта да защитаваш. Ако някой тук смее да твърди друго, нека заповяда.

— Не е изрела нито една лоша дума за теб — обади се Сиси с хитра усмивка. — Дори когато аз казах няколко.

— Той ме предупреди, че ще започнеш да настройваш хората против мен.

— Защо да го правя? — попита Роз с безразличие. — Можеш да вярваш в каквото искаш. Лично аз нямам желание повече да разговарям на каквато и да е тема с теб.

— Имам същото право да бъда тук, както и ти.

— Разбира се.

Роз тръгна към една маса в другия край на залата да допие чая си.

Последваха няколко секунди тихи шушукания, а Манди побягна от стаята, обляна в сълзи. Няколко жени хвърлиха злобни погледи към Роз и затътриха крака след нея.

— Господи! — възкликна Роз, когато госпожа Хагърти седна до нея. — Просто е твърде млада, нали?

— Това не е оправдание за очевидно слабоумие. И невъзпитано държане — възрази жената, вдигна поглед и кимна на Сиси, която дойде при тях. — Изненадана съм от теб.

— От мен? Защо?

— Беше пряма, както никога досега.

Сиси сви рамене и седна.

— Не мога да отрека, че обичам подобни грозни сцени — продължи госпожа Хагърти. — Правят деня ми по-интересен. Никак не харесвам Брайс Кларк. А и понякога се налага човек да бъде прям. Щеше да стане още по-интересно, ако бе зашлевила плесница на онази вироглава глупачка Манди — обърна се тя към Роз и леко докосна ръката ѝ. — Ако искаш да си тръгнеш, ще те изпратя.

— Благодаря, но ще остана.

Роз изтърпя сбирката. Бе въпрос на достойнство и дълг. Когато се прибра у дома и се преоблече, излезе в градината да поседи на пейката си в хладната сянка и да се порадва на признаците на приближаващата пролет.

Пролетните ѝ цветя бяха поникнали — нарциси и зюмбюли, и скоро щяха да разцъфнат. Минзухарите вече имаха цвят. Появяваха се и изчезваха толкова рано.

Загледа се в здравите пъпки на азалиите и ефирната мъгла, която забулваше форзицията.

Вече не полагаше усилия да запази самообладание и най-сетне се предаде на яростта и болката от засегнатата гордост. Позволи си да се потопи в морето на тези мрачни емоции, седейки сама в тишината.

Гневът се надигаше и отшумяваше и дишането ѝ постепенно се успокои.

Реши, че е постъпила правилно. Смело се бе изправила срещу проблема, макар и да ѝ бе неприятно, че се наложи да го разреши в присъствието на толкова хора. Винаги се чувстваше по-добре да влезе в битката, отколкото да избяга.

Нима Брайс си въобразяваше, че тя ще стори друго? Нима бе очаквал да избухне в плач и да си тръгне унижена да ближе раните си? Доста вероятно. Никога не я бе разбирал.

„А Джон ме разбираше“, помисли си тя и огледа беседката, около която през пролетта и лятото за нея щяха да растат и цъфтят неговите рози. Той я бе разбирал и обичал. Поне като младо момиче.

Дали би обичал жената, в която се бе превърнала?

„Странна мисъл“, каза си тя, отметна глава назад и затвори очи. Навярно нямаше да е същата жена, ако той беше жив.

Щеше да те изостави. Всички постъпват така. Ако беше жив, щеше да ти изневерява и да те кара да страдаш. Да ходи при уличници, докато ти го чакаш. Всички мъже са такива.

Трябваше да го зная.

„Не, не и Джон“, помисли си тя и стисна клепачи, докато гласът шепнеше в съзнанието ѝ.

По-добре е за теб, че загина, отколкото да остане жив и да съсипе живота ти. Както другият. Както онзи, с когото спиш сега.

— Толкова си жалка — прошепна Роз. — Опитваш се да опетниш паметта и честта на един почтен мъж.

— Роз... — Ръката, която докосна рамото ѝ, я накара да подскочи. — Извинявай — каза Мич. — Говореше насън.

— Не. — Не усещаше ли студа, или той бе само в нея, сковал цялото ѝ тяло? — Не, не спях. Просто си мислех. Откъде разбра, че съм тук?

— Дейвид каза, че те видял през прозореца да се отправяш насам. Преди повече от час. Малко е хладно да седиш навън толкова дълго. — Хвана дланта ѝ, разтри я между своите и седна до нея. — Ръцете ти са студени.

— Добре са.

— Но ти не си. Изглеждаш тъжна.

Роз се поколеба, но си напомни, че има лични неща, които не бива да крие от него. Трябваше да му съдейства.

— Да, наистина съм малко тъжна. Тя ми говореше. В главата ми.

— Сега ли?

Мич притисна ръцете ѝ.

— Ммм! Ти прекъсна разговора ни, който всъщност представляваше старите натяквания от нейна страна, че мъжете са измамници.

Той огледа градините.

— Съмнявам се, че дори Шекспир би могъл да сътвори потвърдоглав призрак от твоята Амелия. Надявах се да се отбиеш в библиотеката поради няколко причини. Ето едната.

Приближи лицето ѝ към своето и долепи устни до нейните.

— Нещо друго те измъчва — заяви той. — Нещо по-сериозно.

Възможно ли беше вече да я познава толкова добре? Да долавя неща, които тя успява да скрие почти от всички?

— Не, просто не съм в настроение. — Тя отскубна ръката си от неговата. — Малка женска свада по-рано днес. Мъжете не си падат по подобни драми, нали?

— Ще ми разкажеш ли?

— Не си струва усилието.

Мич опита да възрази, но явно потисна желанието си и посочи рамото си.

— Отпусни глава тук.

— Какво?

— Ето тук. — За да се увери, че ще го стори, обви ръка около талията ѝ и я притегли по-близо до себе си. — Какво ще кажеш сега?

— Не е зле.

— Земята няма да престане да се върти само защото за минута си се облегнала на нечие рамо.

— Разбира се. Благодаря ти.

— На твоите услуги. Впрочем другата причина да се надявам да дойдеш в библиотеката бе, че изпратих писмо на братовчедка ти Кларис Харпър. Ако не отговори до седмица, ще изпратя второ. Освен това направих подробно родословно дърво на фамилията Харпър, на семействата на майка ти и съпруга ти. Попаднах на една Амелия Ашби. Не, не вдигай глава — каза той и я спря, когато тя се опита да изправи гръб. — Няма връзка, защото открих, че е живяла и починала в Луизиана, при това твърде скоро. Отделих известно време да проуча потеклото ѝ и да потърся връзка с твоята Амелия... освен съпадението на имената. Но не стигнах доникъде. Размених няколко съобщения по електронната поща с правнучката на икономката, работела тук от 1887-а до 1912-а. Адвокатка е в Чикаго и беше толкова заинтригувана от това, че се занимавам с проучване на родословия, че ми оказва пълно съдействие със сведения за своето. Може би съм открил ценен източник, поне в тази насока. — Мич бавно галеше ръката ѝ.

— Свършил си доста работа.

— Повечето неща са стандартни. Но мислех и за по-необичайните страни на нашия проект. Когато се любихме...

— Към коя част от работата причисляваш това?

Той се засмя на суховатия ѝ тон и потърка лице в косите ѝ.

— Към графа „строго лично“, която искрено се надявам да запълня с интересно съдържание. Но имам предвид нейното... негодувание. Така би трябвало да го нарека, нали?

— Не мога да измисля по-подходяща дума.

— Тя отваряше врати с трясък, затръшваше ги, караше часовниците да бият и прочее. Ясно показваше мнението си за това, което се случва между нас, и то не за първи път, откакто отношенията ни започнаха да стават лични.

— Е, и?

— Не съм първият мъж, с когото си имала интимни изживявания в къщата.

— Не си.

— Но не си споменавала за подобно негодувание заради близостта ти с Джон Ашби и Брайс Кларк... или някого от другите мъже, с които си имала връзки.

— Защото никога преди не се е случвало.

— Добре, добре. — Мич стана и закрочи. — Живяла си в тази къща, когато сте се срещали с Джон Ашби и когато сте били сгодени.

— Да, разбира се. Това е моят дом.

— След като сте се оженили, отново сте живели главно тук, а след смъртта на родителите ти сте останали за постоянно.

Явно в главата му се въртеше нещо. Не, по-скоро вече бе направил изводи за себе си и разсъждаваше на глас, за да ѝ покаже как е стигнал до тях.

— Прекарвахме доста време тук. Майка ми имаше крехко здраве и баща ми често не можеше да се справя сам. Когато той почина, неофициално заживяхме тук. След нейната смърт окончателно се нанесохме в къщата.

— И през цялото това време Амелия не е негодувала срещу Джон?

— Не. Престана да идва при мен, когато бях на около... единайсет, и я видях отново едва малко след като се омъжих. Вече се опитвахме да имаме деца и предполагах, че съм бременна. Една нощ не можех да заспя, излязох в градината и тя се появи. Щом я зърнах, разбрах, че наистина ще имам дете. Видях я и в началото на другите си две бременности. После чувах пеенето ѝ, докато момчетата бяха малки.

— Съпругът ти виждал ли я е?

— Не. — Роз се намръщи. — Никога. Чуваше я, но не се е появявала пред него. Видях я и в нощта, когато той загина.

— Не си ми казала това.

— Не съм ти описвала всяка нейна проява... — Замълча и поклати глава. — Съжалявам, че не ти казах. Не съм го споделяла с никого. Твърде лично е и все още е мъчително.

— Не зная какво е да обичаш някого и да го загубиш, както ти си загубила Джон. Навярно се опитвам да надникна твърде дълбоко в

душата ти, но всичко е свързано, Роз. Трябва да знам, за да мога да свърша работата си.

— Когато те наех не предполагах, че ще се наложи да знаеш толкова лични неща. Почакай. — Вдигна ръка преди Мич да проговори. — Мисля, че вече разбирам — най-важното е да си изградиш цялостна представа за нещата. За хората. Слагаш снимките на таблото, за да *виждаш* образите им, докато добавяш малки подробности. Не мога да очаквам повече.

— Трябва да се потопя в техния свят.

— Както в света на гениалния извратен поет — кимна Роз. — Мисля, че трябва да го споделя с теб и заради това, в което се превръщаме един за друг. От друга страна, именно затова ми е толкова трудно. Не мога лесно да се сближа с някого. Да имам доверие на мъж и да желая близост.

— Нима си искала да ти бъде лесно?

Тя поклати глава.

— Как успя толкова бързо да ме опознаеш? Не, не съм искала. Ако беше лесно, щеше да ми се струва подозрително. Караш ме сериозно да се замисля, Мичъл. Това е комплимент за теб.

— Благодаря. Ти мен също.

Изглежда го изпитателно, докато стоеше там, жив и изпълнен с енергия, на фона на беседката и спящите рози. Топлината на слънцето скоро щеше да ги събуди. Но нейният Джон никога нямаше да се върне.

— Джон пътуваше към дома от офиса си в Мемфис. Щеше да се прибере късно след съвещание. Беше валило, пътищата бяха хлъзгави и имаше мъгла. — Сърцето ѝ се сви, както винаги, когато си спомняше. — Станала катастрофа. Някой карал твърде бързо и навлязъл в насрещното движение. Бях будна и успокоявах момчетата. Харпър бе сънувал кошмар, а Мейсън и Остин имаха настинка. Тъкмо ги приспах и се канех да си легна, малко ядосана, че Джон все още не се е прибрал. Заварих я в стаята си. — Тихо се засмя и прокара ръка по лицето си. — Потръпнах и си помислих: „Да не съм отново бременна?“. Честно казано, нямаше да се зарадвам на подобна вест, след като едва бях приспала три неспокойни деца. Образът ѝ бе твърде ярък и долових някакво злорадство, което ме изплаши. След малко дойдоха полицаи и напълно забравих за нея.

Гласът ѝ не затрепери нито за миг, но очите ѝ, красивите ѝ издължени очи, издаваха дълбока скръб.

— Тежко е. Дори не мога да си представя колко.

— Животът ти просто спира. Когато отново започне, вече е различен. Нищо не може да е същото, както преди. Никога.

Мич не я докосна, за да я утеши и да ѝ вдъхне кураж. Това, което изживяваше в този момент тя, в тази зимна градина, принадлежеше на друг.

— Не си имала никого. Нито майка, нито баща, нито брат или сестра.

— Имах синовете си. Имах къщата. Имах себе си. — Роз извърна глава, мислено се обърна и затвори вратата към миналото зад гърба си. — Разбирам накъде биеш и не мога да си го обясня. Никога по-рано не е негодувала — нито срещу Джон, нито срещу мъж, с когото съм имала връзка след смъртта му, нито срещу Брайс. Както съм ти казвала, даваше малки знаци на неодобрение, но нищо толкова страховито, колкото проявите ѝ напоследък. Каква ли е причината?

— Опитвам се да отгатна. Имам няколко теории. Но първо да влезем вътре, вече се стъмва, а и ще замръзнеш. Нямах тлъстини, които да те топят. Не че това не ми харесва — добави Мич, когато я видя да присвива очи.

Роз съзнателно заговори със силен южняшки акцент.

— Всички жени от рода ми са били с крехко телосложение.

— Но в теб няма нищо крехко — изтъкна той и хвана ръката ѝ, докато вървяха към къщата. — Ти си като висока дива роза, черна роза с множество бодли.

— Няма диви черни рози. Трябва да се култивират и никой не е постигнал съвършено черен цвят.

— Черна роза — повтори той и повдигна ръце към устните си. — Рядка и уникална.

— Ако продължиш да говориш така, ще се почувствам задължена да те поканя в личните си покои.

— Помислих си, че няма да го направиш.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че трябва да ти кажа — започна Роз, преди да стигнат до къщата, — че хората, които живеят в къщата ми, проявяват голям интерес към личните ми отношения с теб.

— Всичко е наред. Аз също съм любопитен как ще се развият тези отношения.

Роз сведе поглед към преплетените им пръсти и си помисли колко е прекрасно, че двама души могат така съвършено да съединят ръцете си.

— Твоята ръка е значително по-голяма от моята. Имаш по-широка длан и по-дълги пръсти. Върховете им са плоски, а моите са леко заоблени, виждаш ли? — Повдигна ръцете им до нивото на очите си. — Но толкова добре си пасват. — Той се обърна към нея с тих смях и нежно произнесе името ѝ: — Розалинд. — Спря я за миг и леко докосна устните ѝ със своите. — Както и това.

— И аз си помислих същото. Но предпочитам да запазя тези мисли и този личен интерес между двама ни.

— Трудно е, защото в живота ни има други хора. Синът ми ме разпитва кое е тъмнокосото гадже, с което бях на мача срещу „Олд Мис“.

— Каза ли му?

— Похвалих се, че съм успял да привлека вниманието на Розалинд Харпър.

— Успя, и още как — потвърди тя и го погледна, когато тръгнаха по стъпалата към терасата. — Но имам навик егоистично да запазвам личния си живот за себе си. Искам да прекараме приятни мигове заедно, без да изнасяме редовен информационен бюлетин за сексуалния ни живот.

Роз протегна ръка към вратата за спалнята си, но тя внезапно се отвори и едва не удари лицето ѝ. Лъхна я леден вятър, толкова силен, че я тласна назад. Мич я сграбчи, а после, застанал на пътя на стихията, я закри с тялото си.

— Браво! — каза той, надвиквайки свиренето на вятъра.

— Няма да търпя това. — Роз бързо се освободи и решително прекрачи прага. — Няма да търпя подобно нещо в къщата си!

Снимките полетяха от масите като крилати ракети, а лампите запримигнаха. Един стол бе тласнат към другия край на стаята и се удари в скрина с такава сила, че вазата с орхидеи върху него се завъртя. Когато видя изящното огледало, получено като подарък от синовете ѝ, да се разклаща, тя скочи напред, за да го задържи.

— Престани с тези идиотщини *веднага!* Няма да се отървеш безнаказано.

Последваха удари на яростни юмруци по стените и подът под краката ѝ затрепери. Голям кристален флакон с парфюм се разби на парчета, които се разхвърчаха като шрапнели.

Роз остана непоклатима сред вихрушката, притискайки огледалото, и надвика свистящите във въздуха кристални късове и нестихващия трясък с леден глас.

— Ще прекратя всякакви опити да разбере коя си и да поправя злото, което ти е било причинено. Ще направя всичко възможно, за да те прогоня от тази къща. Няма да си добре дошла тук. Това е *моят* дом — продължи тя, когато в камината се надигнаха пламъци, а свещникът над нея описа спирала във въздуха. — Кълна се в Бога, че ще те разкарам от него дори с цената на живота си.

Изведнъж всичко затихна и предметите, които се въртяха във въздуха, паднаха на пода с тупване или трясък.

Вратата се отвори със замах и през нея влязоха Дейвид, Лоугън и Стела, а след миг откъм терасата влетя и Харпър.

— Мамо! — Той я сграбчи в прегръдката си и леко я повдигна от пода. — Добре ли си?

— Да, да, нищо ми няма.

— Не можехме да влезем. — Стела докосна гърба ѝ с трепереща ръка. — Не можехме да отворим вратите.

— Всичко е наред. Къде са децата?

— На долния етаж, с Хейли. Когато чухме... Господи, Роз, беше като бомбардировка!

— Отиди да ѝ кажеш, че всичко е наред. — Тя потърка буза в лицето на Харпър, преди да се отдръпне. — Върви *веднага*.

— Какво стана тук? — настойчиво попита Дейвид. — Роз, какво стана, по дяволите?

— Искахме да влезем тук, но Амелия се разбунтува.

— Майка ти ѝ даде да разбере — каза Мич на Харпър. — Напомни ѝ коя е господарката на тази къща.

— Пострадал си — отбеляза Харпър.

— О, господи!

Роз подаде огледалото на Харпър, приближи се бързо към Мич и докосна драскотината на бузата му.

— От парче стъкло. Нищо сериозно — отвърна той.

— Имаш и няколко рани по ръцете. — Отпусна своите, преди да затреперят. — Да ги почистим.

— Аз ще разтребя тук — предложи Стела.

— Не, остави всичко така. Върви долу при Хейли и децата. Лоугън, най-добре е да отидете у вас.

— Няма да те оставя — възрази Стела. — Това не подлежи на обсъждане.

— Аз ще остана тук. — Лоугън обви ръка около раменете на Стела. — Стига да нямаш нищо против.

— Нямам, разбира се. — Роз въздъхна и взе огледалото си от Харпър. — Нямах да се отърве само със словесни заплахи, ако беше счутила това. — Сложи го обратно на мястото му и стисна ръката на сина си. — Всичко ще бъде наред, скъпи. Обещавам.

— Ако направи нещо, с което да ти причини болка, ще намеря начин да я прогоня от къщата.

— Каквато майката, такъв и синът — усмихна се тя. — Казах ѝ същото и така я накарах да престане, а навярно знае, че никога не говоря празни приказки. Върви при Хейли. Не може да остави децата, а сигурно е полудяла от притеснение. Мич, ела в банята, ще почистя тези рани.

— Не искам да стои тук сама тази нощ — каза Харпър, когато майка му излезе от стаята.

— Няма да е сама — увери го Мич.

Когато влезе в банята, Роз вече напояваше марля с кислородна вода.

— Това са само няколко драскотини.

— Все пак трябва да се погрижа за тях и тъй като досега не ми се е налагало да лекувам рани, причинени от разгневен призрак, ще процедурам по обичайния начин. Седни.

— Добре, госпожо. — Мич седна и се вгледа в лицето ѝ. — Ти нямаш нито една драскотина.

— Хм? — Хвърли бегъл поглед към ръцете си и към отражението си в огледалото. — Мисля, че си прав.

— Не е искала да те нарани. Не че не е способна да го стори, преднамерено или не, като се има предвид лудостта ѝ. Но е предупреждение. Интересно!

— Възхищавам се на мъж, който е пострадал от гнева на едно привидение, а заявява, че намира това за интересно.

— А аз се възхищавам на жена, която има смелостта да застане лице в лице с това привидение и да спечели двубоя.

— Къщата е моя. — Роз сниши глас и повдигна брадичката му. — Няма да боли.

— Така казват всички.

Тя почисти раните сръчно и уверено, докато Мич не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Търсиш ли нещо? — попита тя.

— Питам се дали вече съм го намерил.

— Едва не е пострадало и окото ти. — По-разтърсена, отколкото би признала, Роз се наведе и докосна драскотината с устни. — Готово. — Отдръпна се крачка назад. — Ще оживееш.

— Благодаря. — Той хвана ръцете ѝ и проницателните му зелени очи приковаха поглед в нейните. — Имам някои теории.

— Изгарям от нетърпение да ги чуя. Но първо искам да разчистя онази бъркотия и да пийна чаша вино. Голяма чаша.

— Ще ти помогна.

— Не, предпочитам да го свърша сама. Чувствам нужда.

— Трудно е за мен винаги да ме молиш да се отдръпна.

— Сигурно. — Роз прокара пръсти през косите му. — Може би ще представлява утеха за теб, ако споделя, че се отдръпваш с достатъчно увереност в себе си, а това ми носи успокоение.

— Ето още една причина да смятам, че си пасваме добре.

— Съгласна съм. Ще ти бъда благодарна, ако слезеш при другите и ми дадеш половин час да въведа ред. Ще се поуспокоя поне малко.

— Добре. — Мич се изправи. — Ще остана да пренощувам тук. Както се изрази Стела, това не подлежи на обсъждане. Имаш половин час на разположение да решиш дали ще спя при теб или в някоя от стаите за гости.

Излезе и я остави да гледа след него, смръщила вежди.

Всички се бяха събрали в кухнята. „Като семейство“, помисли си той. Заедно, в сърцето на къщата, до печката, на която къкреше нещо. Бебето лазеше по пода, двете по-големи момчета обличаха якетата си, а кучето им развълнувано подскачаше около тях.

Всички погледи се насочиха към него и след миг мълчание Стела шеговито подкани синовете си:

— Хайде, вървете. Пуснете го да потича, но далеч от цветните лехи. След малко ще вечеряме.

Последваха бързи стъпки, лай и пискливият смях на Лили, сетне момчетата и кучето излязоха и вратата се затръшна след тях.

Стела потърси ръката на Лоугън.

— Как е тя?

— Владее се, както обикновено. Поиска да остане сама за половин час. — Мич погледна Харпър. — Ще пренощувам тук.

— Добре. Мисля, че е добра идея — каза Хейли. — Колкото повече хора, толкова по-добре. Колкото и да е свикнал човек с мисълта, че в къщата му витае призрак, различно е, когато започне да го измеря с разни предмети.

— Изглежда, е измеряла главно теб — изтъкна Лоугън.

— Значи си забелязал? — Мич нехайно потърка бузата си. — Интересно, нали? В онази стая бушуваше ужасяваща ярост, но тя не бе насочена срещу Розалинд. Бих казал, че призракът съзнателно внимаваше да не я нарани.

— Ако не беше така, нямаше да ѝ се размине. — Харпър вдигна Лили, която се опитваше да се покатери по крака му. — Не говоря за майка си.

— Ясно — кимна Мич. — Роз отправи почти същата закана.

— И сега е сама горе, защото е заявила, че това е желанието ѝ — намеси се Дейвид, когато откъсна поглед от печката. — Всички в тази къща знаем, че когато си науми нещо, никой не може да я разубеди.

— А ние сме тук и я чакаме, защото тя командва парада — допълни Лоугън и се облегна на плота.

— Може би, но след тази случка ще се наложи да свикне понякога да отстъпва капитанското място на някой друг. Топло ли е кафето? — попита Мич и кимна към каничката.

На горния етаж Роз събираше парчетата от скъпите съкровища, които бе пазила в спалнята си. Дребни сувенири, и малки спомени, вече разбити.

„Съзнателно рушене“, помисли си тя. Това бе най-лошото. Унищожаване на ценности от егоистичен гняв.

— Като разглезено дете — промърмори тя, докато полагаше усилие да възстанови реда в своето лично пространство. — Не търпях подобно поведение от децата си, няма да го търпя и от теб. Която и да си ти, по дяволите.

Избута мебелите обратно на местата им и пристъпи към леглото, за да го оправи.

— Не забравяй това, Амелия. Не забравяй коя е господарката на Харпър Хаус.

Удивително бе колко по-добре се почувства, докато действаше, подреждаше стаята си, макар и малко опустяла, и възвръщаше равновесието си.

Вече по-спокойна, стъпи в банята. Късите ѝ коси стърчаха, разрошени от бурята, разразила се в стаята ѝ. „Не ми отива така“, констатира Роз. Приглади ги и набързо освежи грима си. Отново се замисли за Мич.

Чаровен мъж. Не помнеше кога за последен път е била толкова впечатлена от мъж. Интересно и показателно бе, че той настоя да остане при нея тази нощ. Не го изрече като учтива молба, а като ясно намерение. И остави на нея да реши в коя стая да спи.

Не можеше да не се впечатли от мъж, който с едно-единствено изречение изрази непоколебимост и трогна сърцето ѝ.

Желаеше го. Чудесно бе отново да изпитва желание, копнеж и тази приятна, здравословна страст, която кипеше у нея. Разбира се, отдавна бе преминала етапа, на които е по-разумно да избягва интимни връзки. А и имаше достатъчно разум, за да прецени дали мъжът, с

когото се среща е достоен за уважението ѝ. Дали заслужава доверието ѝ.

Доверие се печелеше малко по-трудно, отколкото уважение, и с цената на далеч повече усилия, отколкото бяха нужни за разпалване на страст.

Реши, че могат да започнат с това, което имат, и да видят докъде ще стигнат.

Докато вървеше по коридора, чу музика. Откъм хола ѝ звучеше блус. Отново се намръщи, когато надникна.

На ниската масичка бе сервирана вечеря за двама: резени от печеното пиле на Дейвид, пухкаво картофено пюре, аспержи и златисти питки.

Не можеше да проумее как момчето винаги успява да приготвя любимите ѝ ястия, когато се нуждае от утеха, но такъв бе нейният Дейвид.

Мич я чакаше на светлината на свещите и ѝ наливаше чаша вино.

Тръпката, която прониза сърцето и корема ѝ, бе като внезапен удар. „Сладък удар — помисли си тя, — груб и изненадващ.“ Нещо много по-силно от страст, когато страстта бе единственото, което тя желаше. Мъжът с множество драскотини по лицето и ръцете, който стоеше там, възпяваше много повече, независимо дали Роз го искаше или не.

Той я погледна и ѝ се усмихна.

„Дяволска работа!“, бе единствената ѝ мисъл.

— Решихме, че една вкусна вечеря ще ти се отрази добре — каза той. — Спокойни мигове сред бурята. Тъй като исках да поговоря с теб, без да споря, приех идеята на твоите верни воители.

— „Воители“. Интересна дума.

— Уместна. Харпър изглежда готов да извади меч, за да те закриля... предполагам, че и другите ти синове биха се държали така.

— Предпочитам да вярвам, че мога да водя битките си сама.

— Ето едно от нещата, заради които заслужаваш и тримата да се застъпват за теб. А също и Дейвид. — Мич се приближи и ѝ подаде чашата. — Четвъртият ти син, бих казал, макар и не роден. Той те боготвори.

— Взаимно е.

— И Лоугън. Не съм сигурен дали сравнението би му харесало, но си го представям като рицар на своята кралица.

Роз отпи глътка вино.

— Не знам дали да приема това сравнение.

— Но е подходящо. — Мич повдигна чашата си с вода като за тост. — И той, като Стела и Хейли, не гледа на теб само като на работодател. А онези хлапета? Чувстват те близка и вече си неизменна част от живота им. Когато слязох на долния етаж и надникнах в кухнята, видях едно сплотено семейство. Ти си сърцето на това семейство. Ти си го *създа*ла.

Тя го изгледа втръчено и издаде дълга въздишка.

— Е, не зная какво да кажа в отговор.

— Трябва да се гордееш. Всички в кухнята ти са добри хора. Впрочем Харпър знае ли, че е влюбен в Хейли?

Приковала поглед в него, Роз се отпусна на един стол.

— Притежаваш по-силна интуиция и наблюдателност, отколкото предполагах. Отново съм впечатлена. Не, не мисля, че го знае. Поне не го е осъзнал напълно. Може би това обяснява защо тя е в пълно неведение за чувствата му. Знае, че е привързан към Лили. Струва ми се, че поне засега вижда единствено това.

— Какво е твоето отношение?

— Искам Харпър да се чувства щастлив и да има това, което е най-важно за него в живота. Да хапнем, преди вечерята да изстине.

„Тактичен начин да ми каже, че не желае повече да обсъжда интимния живот на хората от семейството си с мен“, досети се Мич. Беше си поставила ясни граници. Щеше да е интересно предизвикателство да се опита да открие кои от тях, кога и как би прекрачила.

— Добре ли се чувстваш?

— Добре съм. Наистина. Просто исках да се поуспокоя.

— Изглеждаш повече от добре. Как успяваш винаги да си толкова красива, Розалинд?

— Светлината на свещите е милостива към жените. Ако зависеше от нас, Едисон никога не би изобретил проклетата електрическа крушка.

— Ти си прелестна на всякаква светлина.

Роз повдигна вежди.

— Ако ме ласкаеш, за да ме съблазниш, докато хапваме апетитно печено пиле, и за да не те изгоня в някоя от стаите за гости след вечеря, излишно е. Искам те в леглото си.

— Все пак ще се постарая да те съблазня. Но точно сега просто изтъквам факти. Впрочем билетът е страхотно.

— Харесвам те. Откровена съм. Харесвам те такъв, какъвто си. Не долавям у теб фалшивост и прекалена показност. Нещо различно за мен в тази област.

— Не лъжа. Престанах, когато захвърлих бутилката. Поне това мога да ти обещавам, Роз. Никога няма да те излъжа.

— Щом става дума за обещания, няма друго, което да ценя толкова.

— Във връзка със същата тема искам да те попитам нещо. Случилото се по-рано тази вечер, онзи малък... бунт, да го наречем, беше нещо ново, нали?

— Да, и се надявам да е било за първи и последен път.

— Никога не се е бунтувала срещу годежа и брака ти с Джон Ашби.

— Не, както вече ти казах.

— Или срещу друга твоя връзка, например с Кларк.

Роз леко сви рамене.

— Известно раздражение от време на време, бих казала. Неодобрение, но не и ярост.

— Тогава имам теория... която може да не ти е приятно да чуеш. Но освен че няма да те лъжа, ще изричам мислите си на глас и ще очаквам същото от теб.

— Ще бъде интересно.

— Тя се нуждае от деца в къщата... носят ѝ утеха и радост. С Джон сте искали да създадете деца и затова не е застанала против брака ви. Приемала го е като средство за постигане на целта.

— Много жестока теория.

— Нататък става още по-жестока. След като са се появили децата, вече не ѝ е трябвал, така че смъртта му според мен е била нещо, което ѝ се е струвало редно и дори справедливо.

Всяка капка руменина изчезна от лицето ѝ и на него се изписа ужас.

— Ако намекваш, че е причинила по някакъв начин...

— Не. — Мич сложи ръката си върху нейната. — Не. Проявите ѝ се ограничават в тази къща и имението. Не съм експерт по паранормалното, но ми се струва логично и правдоподобно. Всичко, което представлява тя, всичко, което има, е съсредоточено тук.

— Да. — Отново спокойна, Роз кимна. — Никога не съм имала срещи с нея отвъд границите на имението и не съм чувала друг да е имал подобни преживявания. Със сигурност щях да знам, ако се беше случвало.

— Свързана е с това място и навярно с това семейство. Но се съмнявам, че скръбта, която сте изживели ти и синовете ти, когато сте загубили Джон, я е трогнала. А е способна да се трогне. Видяхме го, когато Стела ѝ говореше като майка на майка. Видяхме го и тази вечер, когато ти ѝ отправи заплаха.

— Добре — кимна Роз и посегна към чашата си. — Дотук следя мисълта ти.

— Когато отново си започнала да излизаш, да се виждаш с мъже и дори да имаш любовници, тя е била само леко ядосана. „Просто неодобрение“, както би казала ти. Защото не си изпитвала дълбоки чувства към онези мъже. Не е имало изгледи да станат част от живота ти, а с течение на времето — и от тази къща.

— Искаш да кажеш, че го е знаела?

— Свързана е с теб, Роз. Знае какво става в душата ти, достатъчно, за да отгатва мислите и чувствата ти, макар и да не ги изразяваш на глас.

— Прониква в съзнанието ми — тихо каза тя. — Да, убедих се в това и то никак не ми харесва. Но какво става с теорията ти, когато добавим Брайс? Омъжих се за него. Той живееше тук. Няколко пъти тя издаде присъствието си, но нямаше нищо толкова крайно. Нищо страховито.

— Не си го обичала.

— Омъжих се за него.

— И си се развела. Не е представлявал заплаха за нея. Изглежда, го е разбрала преди теб. Поне, преди да го проумееш на съзнателно ниво. Връзката ви е била... повърхностна. Навярно, защото е бил слаб или поради някаква друга причина, не е бил заплаха, поне от нейна гледна точка.

— А ти си.

— Очевидно. Можем да предположим, че има нещо общо с работата ми, но не се връзва. Тя иска да открием коя и каква е била.

— Май си я опознал доста добре за толкова кратко време.

— Кратко, но изпълнено с важни моменти — изтъкна той. — Част от работата ми е да разбирам мъртвите. Всъщност именно тази част, доближаването до личността, ме кара да се чувствам задължен да дам най-доброто от себе си. Тя е ядосана, че ме допускаш в живота си и в леглото си.

— Защото не си слаб.

— Не съм — потвърди Мич. — И защото означавам нещо за теб или поне в бъдеще ще означавам. Ще се постарая да го заслужи, защото ние с теб вървим към нещо важно.

— Мич, не приемам връзката си с теб на шега, но...

— Розалинд! — Покри ръката ѝ със своята и продължи да я гледа в очите. — Много добре знаеш, че се влюбвам в теб. Още от мига, в който отворих вратата на апартамента си и те видях да стоиш там. Изплашен съм до смърт, но това не променя нещата.

— Не знаех. — Роз се отдръпна, сложи ръка на гърдите си и я плъзна към шията си. — Бях в неведение, също като Хейли. Мислех, че изпитваме силно влечение един към друг и взаимно уважение, както и... На какво се смееш?

— Неспокойна си. Никога не съм те виждал неспокойна.

— Не съм неспокойна. — Роз набоде последната хапка от пилешкото си. — Изненадана съм, това е.

— Истината е, че си изплашена.

— Определено не съм. — С пламнало лице, тя се отдръпна от масата. — Определено не. Е, добре, може би малко. — Стана, когато Мич се засмя. — Би трябвало да си доволен. Мъжете обичат да изнервят жените.

— О, глупости!

През насмешката прозираше хладнокръвие. Заинтригувана и от двете, Роз се обърна.

— Ти си безкрайно самоуверен човек.

— Когато го каза за първи път, прозвуча като комплимент, а този път имаш предвид арогантен. Същото се отнася и за теб, скъпа.

Тези думи я разсмяха. После тя се замисли.

— О, за бога, Мичъл, не зная дали съм готова за нова сериозна връзка. Изисква толкова усилия. Понякога за любовта са нужни големи жертви. Не зная дали имам достатъчно сили, смелост и великодушие.

— Убеден съм, че притежаваш в изобилие и от трите, но ще видим как ще се развият нещата. — Мич стана. — Не мога да отрека задоволството, което изпитвам, като виждам, че си малко неспокойна заради мен — каза той, докато вървеше към нея. — Нищо не може да те разтърси, поне доколкото забелязвам.

— Нямах представа.

— О, мисля, че имам. — Обви ръце около нея и умело я увлече в танц, поклащайки се в такт с музиката. — Едно от нещата, заради които те намирам за изключително секси, е способността ти да се справяш с всяка ситуация.

— Притежавам я. — Роз вдигна глава. — Държа счетоводителят ми да може да се справя с критични ситуации, но със сигурност не бих поискала да спя с него.

— Това ми се струва умопомрачително секси.

— Продължаваш с опитите за съблазняване?

— Едва започвам. Имаш ли нещо против?

„Смята ме за съобразителна — осъзна тя — и това му харесва.“ Трогваше я и ѝ показваше, че истински я цени.

— Зададе ми този въпрос, когато искаше да ме целунеш за първи път. И тогава нямах.

— Привлича ме и красотата ти. Повърхностно от моя страна, но един мъж има право на някоя и друга слабост.

Роз с усмивка плъзна пръст по тила му.

— Всичко свършено е скучно... но, за бога, не споменавай пред Стела, че съм го казала.

— Тогава с мен никога няма да скучаеш.

Той леко погали устните ѝ със своите — веднъж, два пъти, три, а после бавно се отдаде на целувката.

В нея нахлу топлина, живот, вълнение и усещане за сила. Движеше се с него в чувствен танц, в плен на тази гореща целувка, на която се бе отдадала. Сякаш пристъпваше по пътека, осеяна с ароматни цветя, под лунни лъчи, изпълнена с любов.

Чу тихо отваряне на врата, отвори очи и видя, че я е завъртял в кръг и са се озовали в спалнята.

— Вие сте много умел танцьор, доктор Карнеги — засмя се тя, когато я завъртя обратно. — И много хитър.

Мич отново я целуна, отведе я с танцова стъпка до вратата и я притисна с гръб към нея, а целувката ставаше все по-страстна. Прокара длани по ръцете ѝ и се отдръпна крачка назад.

— Запали свещите — каза той. — Аз ще запаля камината.

Тръпнеща от глава до пети, Роз остана облегната на вратата. Сърцето ѝ преливаше от нежност и ритъма му бе като пулсираща болка в гърдите ѝ. Движеше се плавно, като през мъгла, като в сън. Видя, че пръстите ѝ треперят, когато доближи пламъка до фитила.

— Желая те. — Гласът ѝ звучеше спокойно, за което бе благодарна. — И желанието е по-силно и по-различно от това, което съм изпитвала друг път. Може би защото...

— Не се питай защо, поне тази вечер.

— Добре. — Обърна се към него и застанаха лице в лице, в двата края на стаята. — Да кажем само, че те желая много силно. Трудно ми е да се сдържам и се чувствам малко неловко.

Той се приближи, обгърнат от златисто сияние, и обхвана китките ѝ.

— Нека ти покажа какво изпитвам аз. — Повдигна ръцете ѝ и доближи до устните си първо едната ѝ длан, а след това другата. Обхвана лицето ѝ, погали бузите ѝ с палци, а останалите пръсти се плъзнаха назад към косата ѝ. — Нека аз те водя — прошепна, докато устните му обхождаха нейните. — Позволи ми аз да те водя тази нощ.

Молеше я да се отпусне и да бъде подвластна на неговата воля. Искаше твърде много от нея. Но Роз се предаде на устните и ръцете му. Отново танцуваха, въртяха се и се поклащаха, а сладостният унес, който той ѝ предлагаше, се разливаше из тялото ѝ като силно червено вино.

Разтвори ризата ѝ, шепнейки в ухото ѝ за уханието на кожата ѝ. Танцът продължаваше, сякаш се носеха във въздуха.

Даваше му това, което бе пожелал. Позволяваше му да прави с нея каквото диктува волята му. Бавно, сантиметър по сантиметър, му отдаваше плътта си и усещането бе вълшебно. Събличаше я, докато танцуваха, бавно и внимателно и почти я измъчваше. Търпеливо отстраняваше всяка пречка между ръцете си и тялото ѝ.

Бе невероятно възбуждащо да танцува с него на светлината на свещите и пламъците, и да чувства голото си тяло, притиснато към неговото, все още с дрехи. Да вижда стройния си силует в огледалото и пробягващите светлинки по кожата си и да усеща как тя настръхва под ласките му. Да долавя бързия си пулс.

Когато плъзна ръка между бедрата ѝ, той почувства как потръпна за миг и я чу да затаява дъх.

Вече бе гореща и влажна. Ноктите ѝ се впиха в рамото му, когато започна бавно да си играе с нея. Леки нежни докосвания, от които дишането ѝ ставаше трескаво и учестено и караше кръвта му да кипи.

Плътта ѝ почти се разтопи, когато ласките му я доведоха до екстаз. Остана с отметната назад глава и премрежен поглед, а пръстите му продължаваха да я възбуждат.

Бе изцяло подвластна на ръцете му, когато внимателно я положи на леглото, застана гол пред нея и погледите им се срещнаха.

Плъзна пръст по крака ѝ, повдигна го, наведе се и потърка устни в прасеца ѝ.

— Искам от теб много повече.

„Да — помисли си тя, — много повече.“ Останала без сили, най-сетне му даде всичко, което желаше.

Устните му намериха центъра на блаженството ѝ и отново я издигнаха към върха, дъхът ѝ секна и тя се вкопчи в покривката на леглото, обзета от страх, че ще се взриви.

Изследваше, изучаваше и завладяваше. Въздухът сякаш бе състен и изпълнен със сладост като сироп, и тръпките на най-дълбоката, най-заслепяващата наслада разтърсваха тялото ѝ.

Чуваше стоновете си, докато Мич проникваше в нея. Той дори за миг не променяше бавното темпо и засилваше възбудата ѝ с почти жестоко търпение. Чувствените движения я опияняваха. Не ѝ бе останал нито друг избор, нито капка самообладание. Можеше единствено да тръпне, да копнее за още и да изживява блаженство, достигайки все по-близо до кулминацията.

Последното издигане бе като полет.

Все още трепереше. „Глупаво и наивно е“, каза си тя, но не можеше да спре. Бе загоряла, дори прегоряла, и едва сега осъзна, че и

двамата са плувнали в пот.

Чувстваше се напълно съблазнена, напълно покорена, но не виждаше нищо лошо и в двете неща.

— Опитвам се да измисля уместна реплика.

Устните му помръднаха до шията ѝ.

— Какво ще кажеш за „уау“?

Роз успя да раздвижи натежалите си ръце и да докосне косите му.

— Може би е най-подходящата. Изживях го три пъти.

— Четири.

— Четири? — Гласът ѝ бе сънен като премрежения поглед. — Явно съм загубила бройката.

— Аз я следих.

В тона му прозвуча дяволито задоволство, което се изписа и на лицето му, когато се претърколи по гръб.

— Докато съм в това блажено състояние, ще призная, че никога досега не ми се бе случвало четири пъти последователно.

Мич потърси ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— Остани с мен, малката, и няма да ти е за последно.

Тя се засмя предизвикателно, надигна се и опря брадичка на гърдите му.

— Можеш да се гордееш със себе си.

— Права си.

— Аз също. — Отпусна глава до сърцето му и затвори очи. — Около шест излизам да тичам.

— Шест сутринта?

— Да. В другата стая има дрехи на Харпър, ако искаш да дойдеш с мен.

— Добре.

Роз се унесе в дрямка.

— Този път тя не ни безпокои.

— Зная.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С костюм и вратовръзка, въоръжен с голям букет жълти рози и кутия шоколадови бонбони „Годайва“, Мич се качи с асансьора до третия етаж на комплекса за възрастни хора, където се намираше апартаментът на Кларис Харпър. Полученото от нея писмо беше в куфарчето му и характерният за достолепна дама от Юга стил му подсказваше ясно, че жената, с която желаше да разговаря, би очаквала да е облечен с костюм и да носи цветя, както го бе инструктирала Роз.

Не се бе съгласила на среща, но бе благоволила да му даде час за аудиенция.

Не споменаваше Розалинд или когото и да било от обитателите на Харпър Хаус при кореспонденцията.

Натисна бутона на звънеца и се подготви да бъде чаровен и убедителен.

Отвори му млада жена, на не повече от двайсет години, със семпла, консервативна черна пола, бяла блуза и равни черни обувки. Кестенявите ѝ коси бяха прихванати на прическа, която навярно все още се наричаше кок, крайно неподходящ стил за младото изпито лице.

Създаваше впечатление за послушно кутре, което незабавно би донесло чехлите на господарката си, без да остави отпечатъци от зъби по тях.

— Доктор Карнеги, заповядайте. Мис Харпър ви очаква.

Говорът подхождаше на външността ѝ — тих и изтънчен.

— Благодаря.

Мич влезе направо в хола, обзаведен с множество антики. Окото му на колекционер забеляза сред разнообразието от стилове и епохи шкаф за документи от времето на Джордж III и витрина от времето на Луи XIV.

Креслата навярно бяха италиански, а канапето — от викторианската епоха. Всичките изглеждаха ужасно неудобни.

Имаше изобилие от статуетки, главно на пастирки, котки и лебеди, и вази, гравирани почти до ръба. Съдовете от китайски порцелан и кристал стояха подредени върху колосани покривки.

Стените бяха боядисани в бонбоненорозово, а бежовият мокет бе почти скрит под няколко пътеки на цветя.

Из въздуха се носеше мирис като във вътрешността на кедрова ракла, забърсана с лавандулова вода.

Всичко блестеше. Струваше му се, че ако някоя прашинка се осмели да наруши това съвършенство, кроткото кученце веднага ще се втурне да я отстрани.

— Седнете, ако обичате. Ще уведомя мис Харпър, че сте тук.

— Благодаря, госпожице...

— Поулсън. Джейн Поулсън.

— Поулсън? — Проследи в паметта си разклоненията на родословното дърво. — Значи сте нейна роднина по бащина линия.

На бузите ѝ изби съвсем лека руменина.

— Да. Внучка съм на братовчедка ѝ. Извинете ме.

„Горкото момиче“, помисли си той, придвижи се между мебелите и се настани на едно от неудобните кресла.

Няколко секунди по-късно чу щракване и стъпки и пред него се появи самата дама.

Въпреки че беше много слаба, не би я нарекъл крехка, независимо от възрастта ѝ. Тялото ѝ изглеждаше жилаво. Носеше рокля в наситенолилаво и се подпираше на абаносов бастун с дръжка от слонова кост.

Белите ѝ коси бяха оформени в старомодна прическа, а по лицето ѝ, изпито като тялото, имаше безброй бръчки, които прозираха под силния руж. Тънките ѝ устни бяха оцветени в яркочервено.

На ушите и шията ѝ висяха перли, а пръстите ѝ бяха отрупани с пръстени, лъскави като месингови топчета.

Кутрето я следваше неотлъчно.

Готов да влезе в ролята си, Мич се изправи и дори леко се поклони.

— Мис Харпър, голяма чест е да се запозная с вас. — Хвана подадената ръка и я доближи до устните си. — Задължен съм ви, че ми отделихте време. — Връчи ѝ цветята и бонбоните. — Малък знак на благодарност.

Тя кимна, което би могло да се приеме като израз на одобрение.

— Благодаря. Джейн, натопи тези прекрасни рози в кристалната ваза. Можете да седнете, доктор Карнеги. Бях много заинтригувана от писмото ви — продължи тя, настани се на канапето и подпря бастуна на страничната облегалка. — Не сте родом от Мемфис.

— Не, госпожо. От Шарлот, където все още живеят родителите ми и сестра ми. Синът ми следва в университета тук и аз се преместих, за да съм близо до него.

— С майка му сте разведени, нали?

„Направила е проучване — помисли си Мич. — Е, добре, и аз знам доста неща за нея.“

— Да, госпожо.

— Не одобрявам развода. Бракът не е просто прищявка.

— Разбира се, че не е. Признавам, че вината лежи главно върху моите плещи. — Не откъсваше поглед от пронизателните ѝ очи. — Алкохолик съм и въпреки че се преборих с този порок преди много години, страданието, което причиних на бившата си съпруга, е непоправимо. Радвам се, че тя се омъжи повторно за почтен човек, с когото поддържам приятелски отношения.

Кларис нацупи начервените си устни и кимна.

— Уважавам хората, които поемат отговорност за прегрешенията си. Който не носи на пиене, да не пие. Толкова е просто.

„Стара кукумявка.“

— Аз съм живото доказателство.

Тя все още седеше с изправен гръб въпреки близо осемдесетте си години.

— Преподавател ли сте?

— Изнасял съм лекции. В момента съм изцяло ангажиран с проучвания и писане на книги за семейни истории и биографии. Миналото на родовете ни предопределя нашето настояще.

— Разбира се. — Отмести поглед към Джейн, която внесе цветята. — Не, не тук — сопна ѝ се тя. — Ето там, и внимавай. Донеси нещо разхладително. Гостът ни заслужава поне елементарно гостоприемство. — Отново насочи вниманието си към Мич. — Значи се интересувате от историята на семейство Харпър?

— Много.

— Тогава навярно вече знаете, че от векове насам това семейство е важна част от обществото на Шелби Каунти. Всъщност и на щата Тенеси.

— Да, отлично знам това и се надявам да помогна повече хора да узнаят за приноса ви. Именно затова се обръщам към вас за съдействие. Бих искал да чуя спомените ви и евентуално да ми предоставите писмени сведения, които ще са от полза за съставянето на подробна история на фамилията Харпър.

Мич вдигна поглед към Джейн, която влезе с чайник и чаши върху голям поднос.

— Нека ви помогна.

Когато се приближи към нея, видя плахо да обръща очи към леля си. Очевидно смутена, все пак му позволи да вземе подноса от ръцете ѝ.

— Благодаря.

— Налей чая, момиче.

— Госпожица Поулсън е внучка на ваша братовчедка по бащина линия — не принудено започна Мич и се върна на мястото си. — Предполагам, че за вас е утеха да имате роднина толкова близо до себе си.

Кларис царствено вдигна глава.

— Дългът към семейството е на първо място. Очевидно вече сте напреднали с проучването.

— Да. Ако разрешите... — Той отвори куфарчето си и извади папката, която бе подготвил за нея. — Реших, че може би ще пожелаете да имате копие. Родословното дърво на семейството ви, което съставих.

Тя прие папката, завъртя ръка във въздуха и моментално разпознала командата, Джейн ѝ подаде чифт очила за четене със златен ланец.

Докато Кларис преглеждаше страниците, Мич с мъка погълна малко от слабия билков чай.

— Колко пари искате?

— Подарък е, мис Харпър, тъй като не сте ме помолили за услуга. Аз ви моля за помощ във връзка с проект, по който работя с огромно желание.

— Нека бъдем наясно, доктор Карнеги. Ще прекратя съдействието си, ако поискате каквато и да било такса от мен.

— Всичко е напълно ясно.

— Споменахте, че сте се запознали с историята ни от осемнадесети век насам, когато първите хора от рода ни са пристигнали от Ирландия и са се заселили тук. Възнамерявате ли да се върнете още по-назад във времето?

— Да, но планът ми е да се съсредоточа върху направеното след заселването на фамилията в Тенеси. Водещата роля в индустрията, културата, в обществото. Най-важното за мен е самото семейство. Бракове, раждания, смърт.

През стъклата на очилата за четене очите ѝ го наблюдаваха зорко — като очи на орлица.

— Защо са включени и родословията на прислугата?

Беше се поколебал дали да ги приложи, но се бе вслушал в инстинкта си.

— Просто защото са представлявали част от домакинството, от атмосферата. Всъщност успех да се свържа с потомка на една от икономките на Харпър Хаус в годините, когато майка ви — Виктория Харпър, е била дете. Всекидневният живот и приемите в къщата ще са съществени елементи от книгата ми.

— И кирливите ризи? — превзето изсумтя тя. — Сплетните на прислугата?

— Уверявам ви, че целта ми не е да напиша пикантен роман, а подробна, достоверна и изчерпателна семейна история. Семейство като вашето, мис Харпър — махна с ръка към папката — неизбежно има своите триумфи и трагедии, ценности и скандали. Не мога да изключа нищо, което разкрия при проучването си. Но вярвам, че историята на семейството ви, както и наследството, оставено от предците ви, стои високо над всички човешки пороци.

— Пороци, скандали, като добавите и пикантни подробности... това се харчи.

— Няма да споря по въпроса. Но с вашия принос книгата ще добие по-голяма тежест откъм положителната страна, така да се каже.

— Може би. — Кларис остави папката и отпи глътка чай. — Сигурно вече сте се срещнали с Розалинд Харпър.

— Да.

— И... оказа ли ви съдействие?

— Госпожа Харпър е много отзивчива. Прекарах известно време в Харпър Хаус. Забележително здание. Въплъщение на постигнатото от фамилията от пристигането ѝ в Шелби Каунти до днес и символ на изящество, изтънченост и приемственост.

— Построил я е прапрадядо ми, а синът му я е съхранил по време на Гражданската война. Дядо ми я е разширил, модернизирал, запазвайки историята и традициите на рода.

Мич изчака няколко секунди да продължи и да спомене за приноса на чичо си към имението. Но когато разказът ѝ спря дотук, само кимна.

— Харпър Хаус е заветът на семейството ви и истинско съкровище за Шелби Каунти.

— Това е най-старата къща в цялата страна от този тип, в която винаги са живели хора от една и съща фамилия. Според мен няма друга, достойна да ѝ съперничи, нито в Тенеси, нито където и да било. Жалко, че братовчед ми не остави син, който да продължи името на рода.

— Госпожа Харпър го носи.

— Тя отвори цветарски магазин в имението. — Кларис отново изсумтя и презрително махна с ръката, окичена с пръстени. — Единствената ми надежда е, че първородният ѝ син ще има повече разум и достойнство, когато наследи всичко, но не виждам подобни изгледи.

— Семейството ви винаги се е занимавало с търговия, индустрия и бизнес.

— Не и в дома си. Може би ще се съглася да ви сътруднича, доктор Карнеги, тъй като братовчедка ми Розалинд едва ли е най-добрият източник на сведения за семейната ни история. Навярно сте разбрали, че не сме в добри отношения.

— Съжалявам за това.

— Не може да бъде другояче. Говори се, че е настанила чужди хора в Харпър Хаус, сред които дори някаква янки.

Мич помълча няколко мига, преди да изрече очакваното от нея потвърждение:

— Мисля, че са гостенки на госпожа Харпър, едната от които е далечна роднина на първия ѝ съпруг.

— С извънбрачно дете. — Яркочервените ѝ устни станаха тънки като остриета. — Срам и позор!

— Ситуацията е деликатна, но това се е случвало често в историята на доста фамилии. Една от легендите, които чух за къщата и семейството, е свързана с призрак на млада жена, която може би е изпаднала в същото деликатно положение.

— Бабини деветини! — Мич леко примигна. Не си спомняше да е чувал някой да употребява този израз при нормален разговор. — Призраци. Мислех, че човек с вашето образование притежава повече здрав разум.

— Както скандалите, мис Харпър, така и призраците придават пикантност. А легендата за Печалната невеста е популярна в този край. Не мога да не спомена за нея, ако искам книгата ми да е изчерпателна семейна история. Щеше да е странно за толкова стара и внушителна къща да не се носят легенди, че е обитавана от духове. Навярно неведнъж сте слушали за това в детството си.

— Зная легендата, но дори като дете бях разумна и не вярвах в подобни небивалици. Някои ги намират за романтични, но не и аз. Ако сте добър и опитен в професията си, със сигурност ще откриете, че никоя от невестите на семейство Харпър не е умряла млада в тази къща... твърди се, че призракът е на млада жена. Поне откакто са плъзнали тези измислици.

— Което е било...?

— По времето на дядо ми според всички разкази. Вашата схема тук — потупа по папката — опровергава тези глупави твърдения. Баба ми доживя до преклонна възраст, както и майка ми. И лелите ми не са починали млади. Прабаба ми и всичките ѝ деца, оцелели до петата си година, са живели до над четиридесет.

— Чувал съм предположения, че призракът е на по-далечна роднина или дори на прислужница.

— Еднакво нелепо.

Мич се усмихна любезно и кимна в знак на съгласие.

— Все пак са част от легендата. Значи, доколкото знаете, никой от семейството ви не е имал истинска среща с легендарната Невеста?

— Разбира се.

— Жалко, би се получила интересна глава в книгата. Надявах се да открия човек, който може да разкаже такава история или я е описал

в дневник. Но що се отнася до дневниците, само ако е правдоподобно. Надявам се да добавя цитати от тях в книгата си, за да покажа човешката страна на тази семейна история. Имате ли дневник, запазен от майка ви, баща ви или друг от предците ви? Може би на баба ви на майка ви или на някоя леля или братовчедка?

— Не.

С крайчеца на окото си той видя как Джейн отвори уста сякаш да каже нещо, но бързо я затвори.

— Надявам се да поговорим по-задълбочено за конкретни случки или забавни истории, които бихте искали да споделите. Ако пожелаете да ми предоставите снимки, ще ги копирам на свои разноски за публикуване в книгата.

— Сериозно ще си помисля и ще се свържа с вас, когато взема решение.

— Благодаря. Наистина оценявам времето, което ми отделихте. — Мич се изправи и ѝ подаде ръка. — Семейството ви представлява голям интерес за мен и беше удоволствие да разговарям с вас.

— Довиждане, доктор Карнеги. Джейн, изпрати госта.

На вратата той подаде ръка на Джейн, погледна я право в очите и ѝ се усмихна.

— Радвам се, че се запознахме, госпожице Поулсън.

Продължи към асансьора и се залюля на пети, докато чакаше вратите да се отворят.

Старицата упорито премълчаваше нещо. И кроткото кученце го знаеше.

Роз тръгна към дома през своята гора в чудесно настроение. Наближаваше голямото пролетно откриване. Сезонът щеше да започне с бум, очакваше я дълга и изтощителна работа. И всяка минута от нея щеше да ѝ достави огромно удоволствие.

Продажбите на пръст за саксии вече бяха потръгнали и в разгара на сезона десеткилограмовите чували щяха да се занижат като върволица през вратата.

Просто го виждаше.

Представяше си всичко: пролетното жужене във въздуха, слънчевите лъчи, проникващи между клоните, умората в

пренапрегнатите си мускули.

Нищо чудно, че и сега усещаше умора, след такава нощ. „Четири оргазма, невероятно!“ Мич държеше на думата си. „Остани с мен — бе казал — и няма да ти е за последно.“

Беше ѝ го доказал през нощта.

Бе правила секс два пъти за една нощ и си струваше да ограда датата с червено в календара си.

С Джон... бяха твърде млади и не можеха да се наситят един на друг. Дори след раждането на децата страстта помежду им не охладня.

После измина дълго време, докато позволи на друг мъж да я докосне. Ако трябваше да е честна пред себе си, не бе изживявала близост с никого, освен физическа.

Брайс не бе достигнал до вътрешната ѝ същност. Известно време търсеше причината за това в собствената си натура. Не го бе обичала, не и дълбоко в себе си. Беше харесвала компанията му и определено я бе привличал физически.

Глупаво от нейна страна, но сега това нямаше значение. Сексът си бе струвал, съвсем достатъчно за нея тогава. Бе чувствала нужда от компания, от партньор.

След развода, а и доста време преди него, бе живяла в пълно въздържание. Неин собствен избор, оказал се добър.

Преди да срещне Мич.

Сега той бе преобърнал живота ѝ и тя благодареше на Бога за това. И за облекчението да знае, че сексуалният ѝ нагон работи нормално.

Когато ѝ призна, че се влюбва в нея, я накара да почувства леко свиване в стомаха. Любовта все още означаваше важни неща за нея. Брак и семейство. Твърде съдбовни неща, за да ги приема на шега.

Никога не би приела брака на шега и затова не можеше да гледа несериозно на любовта.

Но можеше да се наслаждава на близостта си с него, както през тази вълшебна нощ.

Докато вървеше през моравата, видя първите нарциси, разцъфнали в яркожълто. Хрумна ѝ да вземе ножици и да отреже от тях за вазата в спалнята си.

На няколко крачки от къщата вдигна поглед към верандата и махна с ръка на Стела и Хейли.

— Усещам мириса на пролет — каза тя. — Нямам търпение да започнем... — Замълча, когато видя лицата им. — И двете изглеждате угрижени. Неприятности?

— Не точно. Днес намина госпожа Хагърти — започна Стела.

— Някакъв проблем с нея?

— Не с нея. Интересуваше се как си, дали си добре.

— Защо да не съм?

— Тревожи се дали не си разстроена заради сцената на сбирката на градинарския клуб.

— О! — Роз сви рамене. — Би трябвало да ме познава по-добре.

— Защо не ни каза? — попита Стела.

— Моля?

— Тя каза, че онази кучка, онази ходеща кукла Барби, те е обидила пред всички — намеси се Хейли. — Че е разпространявала лъжи и клюки и те е обвинила в тормоз над нищожеството, на чиято въдица се е хванала.

— Явно сте научили повечето факти. Би трябвало да добави, ако не го е направила, че Манди си тръгна с подвита опашка, определено по-засрамена от мен.

— Ти не ни каза — повтори Стела.

— Защо да ви казвам?

Тонът на Роз издаде отегчение.

— Защото независимо коя от двете ви е била по-засрамена, случката те е разстроила. И въпреки че си ни шефка и прочее...

— И прочее?

— И малко страховита — добави Стела.

— Малко?

— През последната година страхът доста намаля.

— Аз не се боя от теб — каза Хейли, но се приведе, когато срещна хладния поглед на Роз. — Е, не много.

— Въпреки че сме твои подчинени, ние сме и приятелки. Поне така мислехме.

— О, за бога! При момчетата всичко е много по-сложно, отколкото при момчетата. — Въздишайки, Роз се отпусна на люлката на верандата. — Разбира се, че сме приятелки.

— Е, щом е така, особено защото и трите сме жени — продължи Хейли, щом се настани до нея, — би трябвало да споделиш с нас,

когато някаква кучка с кльоцав задник се заяжда с теб. Как иначе ще знаем, че заслужава да я мразим и в червата? Как иначе ще измислим куп гадни реплики за нея? Ето една например. Знаеше ли, че седемдесет и три процента от жените, известни с галени имена, са празноглави кукли?

Роз остана замислена за миг.

— Това факт, за който си прочела ли е, или току-що го измисли?

— Е, добре, измислих го, но се обзалагам, че тя е от жените, които продължават да се подписват с галените си имена и да рисуват сърчица около тях след дванайсетата си година. Празноглава кукла.

— Просто е наивно младо момиче, повярвало на един опитен лъжец.

— Предпочитам да я наричам „кукла“.

— Не е имала право да говори така за теб, било лице в лице или зад гърба ти — заяви Стела и седна от другата страна на Роз.

— Вярно, нямаше право и си получи заслуженото. Е, добре, малко ме разстрои. Не обичам личните ми проблеми да бъдат обсъждани на обществен форум.

— Ние не сме обществен форум — решително заяви Хейли.

Роз потупа и двете по бедрата.

— Както казах, жените са много по-сложни създания от мъжете. Макар и самата аз да съм жена, мисля, че разбирам мъжете по-добре. Честна дума, не исках да нараня чувствата ви, като запазя нещо подобно за себе си.

— Просто държим да знаеш, че винаги ще бъдем до теб, за добро или лошо.

Думите на Хейли я трогнаха.

— Тогава трябва да знаете, че отдавна съм прогонила Манди от съзнанието си, както постъпвам с всички хора, неозначаващи нищо за мен. Точно сега не желая да развалям настроението си с мисли за нея. Когато една жена, особено на крачка от петдесетте, си е намерила любовник, който се представя толкова добре два пъти за една нощ, че са й нужни пръстите на двете ръце, за да преброи преживените оргазми, последното, за което иска да мисли, е някаква зле възпитана малка глупачка. — Отново ги потупа по бедрата и се изправи. — Ето че споделих с вас нещо хубаво — каза тя и бавно закрачи към къщата.

— О! — възкликна Хейли и едва успя да затвори зяпналата си уста. — Това е невероятно. Колко пъти мислиш, че я е ощастливил? Най-малко шест?

— Знаеш ли какво си помислих, когато видях Роз за първи път?

— Какво?

— Че искам да изглеждам като нея, когато стана на нейните години. Господи, колко искам!

Роз влезе в кухнята и веднага се отправи към каничката с кафе. След като си наля, целуна Дейвид, който бе застанал до печката и приготвяше прочутия си горещ шоколад.

— Момчетата навън ли са?

— Играят на гоненица с Паркър, за да изразходят малко енергия и да имат място за шоколада. Другата ми гостенка, както виждаш, задряма.

Роз се усмихна и кимна към високото столче, където Лили спеше, отпуснала глава на свалената облегалка.

— Като кукличка е, а ти си истинско съкровище, щом нямаш нищо против да наглеждаш три деца, докато майките им си бърбят с мен.

— Правим каквото можем. Трябваше да споменеш какви ги е говорила онази слабоумна кучка.

— Помниш ли някога да не съм се справила с някоя слабоумна кучка?

— Не помня да не си се справила с каквото и да било, но все пак трябваше да споменеш. Как иначе да разбере на кого да направя вуду магия?

— Не се безпокой, Брайс е достатъчно наказание за нея.

— Не очаквай да я съжалявам.

— Сама да носи кръста си.

— Вечерята ще бъде готова след около час — извика Дейвид преди тя да излезе от стаята. — Има няколко телефонни съобщения за теб. На секретаря ти са и не ги прослушах.

— Ще ги чуя горе.

Роз взе кафето със себе си и свали обувките на прага на стаята си. После натисна бутона на телефонния секретар.

„Роз, не исках да те безпокоя на работа.“

— Приятен глас имате, доктор Карнеги — каза си тя и седна на ръба на леглото да го послуша с наслада.

„Днес с Джош ще хапнем пица у дома. Забравих да ти кажа. Искане ми се да мисля, че ще ти липсвам, и обещавам да наваксаме пропуснатото утре, като те заведа на ресторант. В който пожелаеш, само ми кажи. Освен това днес свърших малко работа, за която бих искал да поговорим. Ще дойда около дванайсет. Ако не се намерим, обади ми се на мобилния телефон. Ще мисля за теб.“

— Чудесно е да го зная. Чудесно.

Следващото съобщение прекъсна бленуването ѝ.

„Госпожо Харпър, обажда се Уилям Ролс от кьнтри клуб «Ривърбенд». Получих писмото ви тази сутрин и съжалявам, че не сте доволна от услугите ни и не желаете повече да членувате в нашия клуб. Признавам, че съм изненадан и дори смаян от оплакванията ви, за които се надявам да поговорим лично. Ценим партньорството ви в продължение на много години и прекратяването му ще бъде голяма загуба за нас. Ако имате желание да обсъдим въпроса, можете да се свържете с мен по всяко време, на който и да е от изброените номера. Отново изразявам искрено съжаление.“

Роз остана неподвижна, докато изслуша цялото съобщение. Когато свърши, затвори очи.

— Мамка ти, Брайс!

След час не само вече бе разговаряла с Уилям Ролс и го бе уверила, че не е недоволна и не е писала оплаквания, а и разполагаше с получено по факс копие от въпросното писмо.

Пламналата ѝ глава бе на път да експлодира.

Отново нахлузваше обувките си, когато пристигна Хейли с бебето на ръце.

— Дейвид каза, че вечерята... Какво има, какво става?

— Искаш да знаеш какво става? Ще ти кажа. — Роз грабна писмото от леглото, където го бе хвърлила. — Ето какво. Онова жалко безгръбначно влечуго отново подлага търпението ми на изпитание.

— „Допускането на лица с недостойно потекло и смесена расова принадлежност...“ — започна да чете Хейли, опитвайки се да държи

листа далеч от ръчичките на Лили. — „Назначаване на служители със съмнителен морал. Недопустима фамилиарност между персонала и членовете, обслужване под всякаква критика.“ — Очите ѝ изглеждаха огромни, когато ги вдигна към лицето на Роз. — Не си го писала ти.

— Разбира се. Ще го занеса на Брайс и ще го натъпча в лъжливото му гърло.

— Не.

Хейли препречи пътя ѝ с толкова енергично движение, че Лили се засмя и заподскача, очаквайки нова игра.

— Не? Какво „не“? Не мога повече да търпя това. Край! Ще приключа с него веднъж завинаги.

— Не можеш. Твърде ядосана си, за да ходиш където и да е. — Никога не бе виждала Роз толкова гневна, а определението на Стела „малко страховита“ сега бе повдигнато на безкрайно висока степен. — Не разбирам много от тези неща, но залагам месечната си заплата, че се е надявал именно на това. Трябва да поседнеш.

— Ще насиня топките му с ритници.

— Да, би било страхотно. Проблемът е, че го очаква и навярно ще ти устрои капан да те арестуват за побой. Той те разиграва, Роз.

— Мислиш, че не го зная? — Разпери ръце и се завъртя, търсейки нещо, което да ритне или да удари с юмрук. — Мислиш, че не зная какво цели онова копеле? Няма повече да *стоя* тук и да не предприемам нищо.

Повишеният тон и яростта в гласа ѝ накараха Лили да се намръщи, малките ѝ устни затрепериха и тя заскимтя.

— Господи, изплаших детето! Съжалявам. Съжалявам! Дай ми я за малко. — Лили продължи да хленчи, когато Роз я взе от ръцете на майка ѝ и я приласка. — Спокойно, миличко, не се сърдя на теб. Не се сърдя и на мама. Извинявай, моето момиче. — Тя загука и потърка нос в малкото телце, сгушено до гърдите ѝ. — Сърдита съм на един жалък, мръсен, подъл духач, който прави всичко възможно да усложни живота ми.

— Ти каза *духач* — промълви Хейли, поразена.

— Извинявай. Тя не разбира какво казвам, така че няма страшно за нея. — Хлипанията затихнаха и детето задърпа краищата на косите ѝ. — Не биваше да крещя така пред нея. Плаши я тонът, а не думите.

— Но ти каза *духач*.

Този път Роз се засмя.

— Толкова съм ядосана — каза тя, докато люлееше Лили и успокояваше и двете. — Просто полудях. Права си, което ме влудява още повече. Не мога да се изстрелям оттук и да изтичам при него. Той търси точно това. Ще го преглътна. Не е станало нищо непоправимо.

— Съжалявам, Роз. Иска ми се аз да насиня топките му вместо теб.

— Благодаря, скъпа. Много мило, че го казваш. Да слезем долу за вечеря. — Повдигна Лили и духна към коремчето ѝ, за да я разсмее. — Ще хапнем и ще забравим за онзи негодник, нали, кукличке?

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Добре. Знаеш ли, мисля, че влечугите не са безгръбначни.

Роз примигна срещу Хейли.

— Какво?

— Ти нарече Брайс безгръбначно влечуго. Не зная дали имат истински гръбнак. Може би просто някаква скелетна структура. Възможно е да се лъжа. Не харесвам особено змиите, така че не съм се интересувала.

— Винаги ме учудваш, Хейли, винаги.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роз отложи излизането с Мич с един ден, после с два. Искаше да бъде спокойна и с бистър ум, а нещата не се уреждаха бързо. Трябваше да се види с адвоката си и се чувстваше длъжна да си уговори среща с Уилям Ролс в клуба.

Мразеше, дълбоко мразеше да се откъсва от работата си, особено в началото на най-натоварения сезон. Благодареше на Бога за Стела, за Харпър, както винаги, и за Хейли. Можеше да бъде уверена, че оставя бизнеса си в най-добрите ръце.

Но тези ръце не бяха нейните, поне докато се занимаваше с проблемите, които ѝ създаваше Брайс.

Когато приключи с омразните задачи, закрачи в проливния дъжд към оранжерията. Поне за час-два искаше да се потопи в последните етапи от подготовката за пролетния сезон. Можеше да пренесе главоболието и мрачното си настроение в своето кътче и да остави работата да стори чудото.

После щеше да потърси Мич. Ако не работеше в библиотеката, щеше да му телефонира. Желаше компанията му... или поне се надяваше вечерта да има настроение за нея.

Искаше да води разговор за нещо друго, освен за проблемите си. Нима нямаше да е приятно да поседи с него в хола пред камината, особено ако дъждът продължи, и да се опиянява от начина, по който той я гледа?

Една жена лесно свикваше да я гледат, сякаш е красива, желана и единствена на света.

Ако тя свикнеше с това, можеше да повярва в искреността му. „Иска ми се да вярвам“, осъзна Роз. За нея бе нещо ново да я привлича мъж, на когото чувства, че може да има доверие.

Отвори вратата на оранжерията.

И неочаквано се озова в спалнята си.

Огънят едва тлееше и бе единствената светлина в стаята. Загледана в златисточервеникавите отблясъци, които разсейваха

сенките, първо чу учестено дишане и шумолене на дрехи.

После различи силуетите на Брайс, своя съпруг, и на жена, която бе гостенка в дома ѝ. Прегърнати. Не, по-скоро отчаяно вкопчени един в друг, нетърпеливи да се докосват, да вкусват от близостта си. Долови страстта, която струеше от тях, опиянението от греховната тръпка. В онези секунди на шок разбра, че не се случва за първи път. Едва ли беше за първи път.

Стоеше неподвижна, чуваше приглушения шум зад гърба си, поразена от измяната и съзнателно причиненото унижение, което се криеше зад нея.

Поиска да излезе и да ги остави насаме, но той извърна глава към нея, докато ръцете му обхващаха гърдите на другата жена.

Усмихна ѝ се чаровно и лукаво. Последва плътен, самодоволен смях.

— Никога не съм ти бил верен, глупава кучко. Никой мъж не е.

Докато говореше, сенките пробягаха по лицето му и то доби чертите на Мич.

— Защо да бъдем верни? Жените са създадени, за да ги използваме. Нима си въобразяваш, че си по-значима от която и да е друга? — Завладяващият глас издаваше презрение, а ръцете му продължаваха да притискат тялото на жената. — Всички лъжем, защото можем.

Сенките отново затрептяха и мъжът прие образа на Джон. Нейният съпруг, първата ѝ любов. Бащата на синовете ѝ.

— Нима мислиш, че аз съм ти бил верен, жалка глупачке?

— Джон! — Болката почти я накара да падне на колене. „Толкова млад — помисли си. — Толкова жив.“ — О, господи! Джон!

— „О, господи! Джон!“ — изимитира я той, а жената в прегръдката му издаде чувствен стон. — Исках синове, нали? Ти не беше нищо друго, освен кобила за разплод. Ако имах повече късмет, щях да остана жив и да те изоставя. Щях да взема това, което е важно за мен — синовете си, и да те захвърля.

— Това е лъжа.

— Всички лъжем.

Когато зазвуча смехът му, Роз притисна длани към ушите си. Сякаш усещаше удари с юмрук по цялото си тяло, по сърцето си, докато се олюля и се свлече на колене.

Чу неудържимите си ридания, които заглушиха отварянето на вратата и уплашения вик зад гърба ѝ. Нечии силни и закрилнически ръце я обгърнаха. Долови аромата на сина си.

— Мамо, какво има? Пострадала ли си? Мамо?

— Не, не! — Притисна го, потърка лице в рамото му и положи усилия да спре сълзите. — Добре съм. Не се тревожи. Просто...

— Не си добре и не ме успокоявай. Кажи ми какво има. Разкажи ми какво се случи.

— Почакай само минута. — Облегна се на него и се остави да я залюлее там, на земята, докато топлината му стигна до вледенените ѝ кости. — О, Харпър, кога стана толкова голям и силен? Моето бебе.

— Трепериш. Нямах треска, а си уплашена.

— Не съм уплашена. — Роз въздъхна дълбоко. — Само малко травмизирана.

— Ще те отведе у дома. Там ще ми разкажеш.

— Да, така е най-добре. — Тя леко се отдръпна назад и изтри сълзите си. — Точно сега не желая да виждам никого. Още по-малко някой да ме вижда. Просто съм потисната, Харпър. Предполагам, че изглеждам отчаяна.

— Не се безпокой. Искаш ли да те нося на ръце?

— О! — В очите ѝ отново запариха сълзи, но от умиление. — Милото ми момче. Не, мога да вървя. Първо ми кажи нещо. Тук всичко е, както беше преди, нали? Както би трябвало да бъде?

Доловил напрежение в гласа ѝ, той огледа оранжерията.

— Всичко е наред.

— Добре, добре. Да тръгваме към къщи.

Позволи му да я води през дъжда, между постройките, и изпита облекчение, когато се качи в колата му.

— Просто се отпусни — нареди Харпър и се наведе да закопчае предпазния ѝ колан. — Ще си бъдем у дома след минута. Трябва да се стоплиш.

— От теб ще излезе добър татко.

— Какво?

— Грижовен си... може би защото си градинар. Не само знаеш как да се погрижиш за някого, а наистина го правиш. Господи, последните два дни бяха ужасни.

— Да не би с Мич да сте се скарали за нещо?

— Не. — Роз остана със затворени очи, докато той шофираше, но устните ѝ леко трепнаха. — Не бих изпаднала в истерия заради някаква дребна кавга. Мисля, че само далеч по-жесток удар би ме разстроил.

— Никога не съм те виждал да плачеш така, освен когато татко загина.

— Не се е случвало. — Изчака, докато колата зави и Харпър Хаус се разкри пред погледа ѝ. — Искал ли си някога да се откажа от тази къща?

— Не. — Погледът му издаде искрено изумление. — Разбира се, че не.

— Добре. Радвам се да го чуя. Не знам дали бих го направила дори заради теб.

— Имението е наше и винаги ще бъде.

Харпър паркира, слезе и изтича към нейната врата, преди да я отвори.

— Просто съм малко разтърсена, Харпър. Не съм смъртоносно ранена.

— Ще те заведа направо в стаята ти, за да облечеш сухи дрехи. Ще ти донеса бренди.

— Харпър, ще прозвучи глупаво, но не съм готова да вляза там.

— Ще ти донеса дрехи. Можеш да се преоблечеш в стаята на Дейвид.

— Благодаря.

„Дори не попита защо — помисли си Роз с възхищение. — Дори за миг не се поколеба. Какъв мъж съм отгледала.“

— Върви при Дейвид — настоя той. — Кажи му, че аз съм наредил да ти налее бренди и горещ чай.

— Тъй вярно.

Преди тя да продължи към стълбището, Мич излезе от библиотеката.

— Стори ми се, че чух вратата, ослушвах се за... — Замълча, когато се приближи, и ускори крачките си към нея. — Какво има? Болна ли си? Нарани ли се?

— Не. Нима изглеждам болна?

— Бледа си като платно и си плакала. Какво има? — Погледна над главата ѝ към Харпър. — Какво се е случило?

— Точно сега не желае да вижда никого — каза Харпър.

— Няма нищо. — Роз стисна ръката на сина си. — Наистина го казах — потвърди тя, — но след като се опомня малко, ще искам час по-скоро да го споделя и с двама ви... и с трима ви, защото предполагам, че Дейвид е в кухнята.

— Трябва да облече сухи дрехи — настоя Харпър. — Аз ще ги донеса. А ти можеш да отидеш с нея при Дейвид и да ѝ налееш бренди.

— За бога, ето какво става, когато съм единствената жена в къща, пълна с мъжаги закрилници. Няма нужда никой да ме придружава. И сама мога да си налея бренди.

— Идва на себе си — кимна Харпър на Мич. — Погрижи се за нея. Връщам се след минута.

— Разтревожих го — промълви Роз, когато синът ѝ се отправи към стълбите. — Мразя да го тревожа.

— Е, аз също се безпокоя за теб.

— Предполагам, че е неизбежно. Нямам нищо против малко бренди.

Щом влязоха в кухнята, Дейвид се втурна към тях с угрижено лице. Роз нехайно махна с ръка.

— Не съм пострадала, не съм болна и няма повод за безпокойство. Искам само малка доза бренди и сухи дрехи, които Харпър ще донесе. Имаш ли нещо против да се преоблека в твоята стая?

— Не. Седни. — Докато вървеше към шкафа, дръпна кърпата, пъхната в колана на джинсите му, и забърса брашното от ръцете си. — Кой я разплака?

Въпросът прозвуча по-скоро като обвинение, отправено към Мич, и той протегна ръце напред в своя защита.

— Аз бях в библиотеката, не помниш ли? Харпър я доведе така.

— Държа да изтъкна, че съм тук. Тъй като присъствам, мога да говоря сама от свое име. Благодаря, скъпи. — Повдигна чашата с бренди и спокойно отпи голяма глътка. — Никога не съм обичала това питие, но действа добре в подобни случаи. — Успя да се усмихне, когато Харпър влезе и ѝ подаде блуза, джинси и вълнени чорапи. — Моят герой. Дайте ми само две минути и ще се опитам да ви обясня какво се случи.

Харпър изчака, докато тя влезе в стаята на Дейвид и вратата се затвори.

— Намерих я коленичила на пода в оранжерията за разсаждане. Плачеше. Направо... ридаеше. Тя почти никога не плаче. Малко се просълзява, когато някой ѝ достави огромна радост или я обземе сантименталност, но когато е тъжна или страда... не го показва.

— Какво става с нея през последните няколко дни? — попита Мич и видя Харпър и Дейвид да се споглеждат. — Знаех, че има нещо. Избягва ме.

— Най-добре е сама да ти каже. Дейвид, трябва да пийнем чай, не мислиш ли?

— Ще го сложа. Извади онези бонбони „Нирвана“ с карамел от хладилника. Малко шоколад ще я накара да се почувства по-добре. Мич, би ли запалил камината? Днес не си направих труда.

Когато Роз отново влезе в кухнята, Дейвид правеше чай, Харпър отваряше кутия луксозни бонбони, а Мич разпалваше огън в малката камина.

— Защо досега не ми е хрумвало да се престоря на разстроена, щом така получавам безрезервното внимание на трима красиви мъже, готови да се грижат за мен? Преди да седнем, Мич, трябваше да ти кажа по-рано, че ще ти е нужен касетофонът.

— Ще го донеса.

Това ѝ даде още малко време да възвърне хладнокръвието си почти напълно, преди всички да седнат заедно. Разказът ѝ бе спокоен и последователен, въпреки че ръцете ѝ отново изтръпнаха от студ. Стопли ги на чашата с чая и довърши описанието на преживяването си в оранжерията.

— Винаги съм изпитвал съчувствие към Невестата — започна Дейвид, — но сега се убеждавам, че е безсърдечна кучка.

— Не бих спорила по въпроса. — Роз си взе бонбон. — Но ми се струва, че тя искрено вярва във всичко това: че мъжете са лъжци, измамници и жалки нищожества. Иска и аз да повярвам, за да не бъда използвана и наранена отново.

— Мамо... — Харпър сведе поглед към чая си. — Нали не вярваш, че татко ти е изневерявал?

— Никога не бих го повярвала. Убедена съм, че ми е бил верен, скъпи. Без капка съмнение.

— Тя ти го е показала такъв.

— Тя ми го показа такъв — повтори Роз. — Разби сърцето ми. Видях го, какъвто го помня. Толкова млад, жив и реален, но недостижим за мен. Всичко, което изпитвах към него се пробуди отново, живо и реално. Знаех, че е измама и че жестоките думи, които излизат от устата му, не са негови. Никога не е бил жесток.

— Използвала е това, което си преживяла с Брайс, един мъчителен спомен — започна Мич, — и е заменила образа с този на мъжа преди него. Джон. И на следващия. Моя. Предпочита да страдаш, чувства се длъжна да ти попречи да се обвържеш с мен — дори като ти причини страдание.

— Малко е късно за това.

— Така ли?

— Нима ме смяташ за толкова слабохарактерна и безволева, че номерата ѝ да ми повлияят?

— Мисля, че си жена със силна воля. Опасно твърдоглава. Просто не съм сигурен доколко си несъгласна с нея.

— Разбирам. Е, мисля, че споделих с вас всичко, което зная. Ще се кача горе да поработя малко с документацията. Харпър, ще се чувствам по-спокойна, ако отскочиш до оранжерията, за да провериш отново дали всичко е под контрол. Дейвид, чаят беше чудесен, благодаря.

Роз стана и излезе от стаята, без да погледне назад.

— Гневът върна руменината ѝ — отбеляза Дейвид.

— Тогава сигурно ще се изчерви като рак, преди да приключи. Извинете ме — каза Мич и я последва.

— Смелчага — подхвърли Дейвид зад гърба му.

— Или глупак — добави Харпър. — Каквато и да е истината, убеден съм, че е влюбен в нея. Ако се окаже глупак, тя ще го сдъвче и ще го изплюе. Ако е смел мъж, може и да постигне нещо. Надявам се да успее.

Роз тъкмо бе стигнала до спалнята си, когато Мич я настигна и застана точно зад нея. Тя се обърна бавно, но решително.

— Не мисля, че съм те поканила.

— А аз не мисля, че бих чакал покана.

Също толкова бавно и решително той затвори вратата. И за нейно изумление, я залости.

— Ще отвориш и ще излезеш или, повярвай ми, гневът на един призрак психопат ще се окаже нищожен в сравнение с моя.

— Опитваш се да ме разиграваш? Е, добре, но първо настоявам да узная защо.

— Току-що ти казах. Неприятно ми е някой да нахълтва в личното ми пространство и да си въобразява...

— Пълни глупости! Каква е причината да се държиш така? От няколко дни ме залъгваш и отбягваш. Когато за последен път бяхме заедно, ти се люби с мен, Розалинд. Искам да знам какво се е променило.

— Нищо. Имам свой живот, както и ти. — Съзнателно и подчертано нехайно тя тръгна към вратите на терасата и широко ги отвори. — Бях твърде заета.

Мич прекоси стаята и енергично затвори вратите.

Не знаеше дали ще може да проговори, защото яростта изгаряше гърлото ѝ като огън.

— Ако мислиш, че ще търпя това дори минута...

— Просто замълчи! — гневно каза той и макар и заслепена от ярост, Роз го видя в нова светлина. — Всъщност, като размисля — продължи Мич, преди тя да успее да каже нещо, — по-добре ми отговори на един въпрос. Казах ти, че се влюбвам в теб. Грешка ли беше?

— Да ми го кажеш? Не. Да се влюбиш — може би. Аз съм жена с труден характер.

— Не ми съобщаваш сензационна новина.

— Мичъл, уморена съм, ядосана съм и емоционално... не мога да ти опиша точно как се чувствам, но не желая да се карам с теб, защото ще изрека грозни думи, за които после ще съжалявам. Не искам да разговарям с теб. Не желая да бъда с теб.

— Няма да си тръгна, защото си уморена, ядосана и преживяла емоционално сътресение. Не желая да разговаряме и да се караме, добре. Полегни си, поспи. Ще почакам, докато се почувстваш по-силна.

— Господи! — Роз рязко се завъртя, отново се втурна към вратите на терасата и ги отвори в дъжда. — Нуждая се от малко

въздух, по дяволите!

— Добре, поеми си колкото искаш. Но този път ще ми се довериш, Розалинд.

— Какво очакваш да ти кажа? Какво искаш да чуеш?

— Истината.

— Добре тогава. Истината. Тя наистина ме нарани. — Гласът ѝ затрепери, а ръката ѝ стоеше, свита в юмрук, до сърцето ѝ. — Разкъса ме отвътре. Да видя Джон така. Не мога да го опиша, нямам думи за това, което изживях.

Отново се обърна с лице към него и Мич видя, че очите ѝ са зачервени. Не течаха сълзи. Той трудно си представи каква сила е необходима, за да ги сдържи. Но кехлибарените им ириси блестяха.

— Нямах сили да стоя на крака, бях безпомощна. Как да се боря с това? Как да се боря с нещо, което не съществува реално? Макар и да знам защо го прави, тя изцежда сърцето ми. — С жест на раздражение Роз изтри сълза, изплъзнала се от контрола ѝ. — Той не заслужава да бъде използван по този начин. Разбираш ли? Не го заслужава. Беше добър човек, Мичъл. Добър съпруг и баща. Влюбих се в него, когато бях на четиринайсет. Четиринадесетгодишна, представи си. Той ме превърна в жена, в майка, а за жалост, и във вдовица. Любовта ми към него беше безгранична.

— Тя не може да засегне чувствата ти към него. Каквото и да стори. Не съм го познавал, но като гледам теб, Розалинд, разбирам какъв човек е бил. Сякаш го виждам.

Роз прие думите му с мъчителна въздишка.

— Прав си. Прав си. — Тя се облегна на касата на вратата и се загледа в хладния дъжд навън. — И ти не заслужаваш да те използва. Не заслужаваш представата, която тя се опита да ми създаде. Не го повярвах нито за Джон, нито за теб. И все пак болката бе непоносима. — Пое дълбоко дъх. — Не те сравнявам с Брайс. Надявам се, че го знаеш.

— Предпочитам да узная какви са чувствата ти, отколкото какви не са. Защо не искаше да се видиш с мен, Роз?

— Нямах никаква вина, причината е само у мен. Неприятно ти е, когато някой казва това, нали?

— Толкова, че едва се сдържам да не те разтърся, за да те накарам да изплюеш камъчето. Не си единствената, която изпитва

гняв.

— Мисля, че току-що се убедих. Едно от качествата, които уважавам у теб, е забележителното ти самообладание. Нямах представа колко съм избухлива. Знам какво усилие е необходимо, за да се владееш.

— И двамата сме зрели хора, нали?

— Все още си ми сърдит. — Роз тихо се засмя и се опита да му даде това, за което бе настоял. Истината. — Последната ни нощ заедно... — Застана с лице към него и с гръб към отворените врати. — Беше прекрасна и означаваше много за мен. На следващия ден не престанах да мисля за теб и когато се прибрах у дома, щях да ти се обадя. На телефонния ми секретар имаше съобщение.

— Роз, с Джош вечеряме заедно веднъж в седмицата. Синът ми...

— Зная. Не става дума за твоето. Господи, не ме смятай за една от онези досадни жени, които настояват за вниманието на мъжа всяка минута, всеки ден. Вбеси ме следващото съобщение. Отнасяше се за писмо, пълно с оплаквания и груби нападки, в което заявявам, че желая да прекратя членството си в кьнтри клуба. И което, разбира се, не е написано от мен.

— Кларк.

— Без съмнение. Лесно реших проблема. Всъщност... не. — Поклати глава. — Истината е, че беше изнервящо и уничително. Обезумях от ярост. Бях готова да хукна по петите му като подивяло псе, когато Хейли препречи пътя ми с бебето. Спря ме, за което съм й благодарна. Не знам на какво бях способна в това състояние. Най-малкото можех да попадна в затвора за побой. Изплаших Лили с гневните си викове, разплаках я. И изрекох ужасно неприлична дума пред нея, свързана със сексуалните наклонности на Брайс.

— Лили все още няма годинка, така че едва ли се е впечатлила.

— Сякаш почти бях загубила разсъдък си. Опомних се, но гневът продължи да намира у мен. Искях напълно да се овладеея. А и трябваше да се срещна с адвоката си и с управителя на клуба. Да успокоя всички.

— Следващия път имай предвид, че може аз да искам да успокоя теб.

— Когато съм ядосана, се държа ужасно.

— Не се и съмнявам.

Тя се отпусна върху едно кресло.

— Роз, трябва да съобщиш на полицията.

— Направих го. Още едно унижение. Безсмислено е да казваш, че няма причина да изпитвам срам. Щом го изпитвам, значи има. Не могат да направят много, разбира се, но документирах всичко, за което зная. Ако и когато се докаже, че зад тези измами и тормоз стои той, ще подпаля задника му, Мич. Бъди сигурен.

Той се приближи и приклепна срещу нея.

— С удоволствие ще ти помогна да драснеш клечката.

Роз докосна лицето му.

— Не съм те избягвала. Мислех за теб, бях решила да те потърся и да прекарам вечерта с теб. Точно преди да вляза в оранжерията и да преживея онзи малък кошмар.

— И аз мислех за теб и се питах дали ще пожелаеш да прекараме вечерта заедно. Искаш ли да излезем за няколко часа?

— Не. Наистина не искам.

— Тогава ще останем тук.

— Ще те помоля нещо.

— Кажу.

— Скоро в клуба ще има голямо, разточително парти. Официален пролетен бал. Щях да взема Дейвид за кавалер. Въпреки развоя на отношенията ни с теб, мислех да отида с него, за да избегна клюките, които ще плъзнат, ако започнем да се появяваме двамата. Но, по дяволите, сега искам ти да ме придружаваш.

— Официален бал. Това означава ли, че трябва да облека смокинг?

— Боя се, че да.

— Ще намеря. Значи всичко помежду ни е наред?

— Така изглежда, нали?

— Искаш ли да си починеш сега?

— Не. — Доволна, Роз се наведе и го целуна по двете бузи. — Искам само гореща вана. С компания.

— Изключително примамлива покана. — Мич стана и й помогна да се изправи. — Приемам. Идеалното място да ти разкажа за срещата ми с Кларис Харпър.

— Братовчедката Риси? На всяка цена трябва да чуя това.

Бе вълнуващо, щуро и съвършено да лежи сред ароматната пяна в дълбоката стара вана, облегнала гръб на гърдите на Мич.

Работният ден все още течеше, а тя се бе отдала на романтика във ваната с мъж, музика и свещи.

— Кларис става все по-кльоцава и злобна с всяка година — сподели Роз. — Кълна се, че ако някога умре, защото не съм напълно убедена, че това ще се случи, няма да има нужда от ковчег. Ще я счупят като суха съчка — и край.

— Бих казал, че тя има също толкова високо мнение за теб.

— Ненавижда ме поради много причини, но главната е, че аз притежавам тази къща, а не тя.

— Тази определено е на първо място в списъка.

— Лъже, че никога не е виждала Амелия, нито е усещала присъствието ѝ. А баба ми разказваше. Паметта на Кларис ѝ служи така, както ѝ отърва. Не понася небивалици, а според нея призраците спадат към тази категория.

— Тя ги нарича „бабини деветини“.

Роз отметна глава назад и се смя, докато остана без дъх.

— О, представям си я. Е, може да отхвърля всичко, което пожелае, но лъже. Сигурна съм, че е задигнала оттук писма, може би дори дневници и цял куп снимки. Взела ги е от къщата след смъртта на баща ми. Ще отрече, разбира се, но зная, че неведнъж е отмъквала това-онова. Имахме интересен разговор, когато я хванах да взема два свещника от приемната ден преди погребението на татко. Подла стара сврака.

— Едва ли си е тръгнала с тях.

— Не и онзи път. Не държах на проклетите свещници, изглеждаха грозни, но баща ми все още не бе заровен, за бога! Не мога да го забравя. Твърдеше, че тя му ги е подарила, което със сигурност не беше истина, и че ги иска от сантиментални подбуди. Вятър и мъгла, защото в сухото ѝ тяло никога не е имало капка сантименталност.

Мич потърка лице в косите ѝ, сякаш да я успокои, но тя долови сподавения му смях.

— О, не крий колко ти е забавно. Знам как звучи.

— Приятно е да те слушам, но да се върнем на темата. Може би е отнесла и други неща, които не си видяла.

— Не се и съмнявам. Ненаситна е като вампир. Имаше една снимка на баща ми, поставена в рамка от времето на крал Едуард, кристална ваза „Уотърфорд“, две дрезденски статуетки на пастирки. О, доста неща изчезнаха след нейни гостувания.

— Хм! — Той опря брадичка на главата ѝ и бавно насапуниса ръката ѝ. — Какво знаеш за онази Джейн Поулсън?

— Не много. Виждала съм я един-два пъти на сватби и погребения, но смътно си я спомням. Мисля, че беше мило момиче. Трябва да е с около двадесет и пет години по-млада от мен, ако смятам правилно.

— Напомня ми за кученце, което е било ритано толкова често, че вече се е научило да подвива опашка и да си трае.

— Щом живее с братовчедка ми Риси, представям си. Горката.

— Но явно знае нещо.

Обзета от любопитство, Роз извърна глава към него.

— Какво те кара да мислиш така?

— Изражението ѝ, когато Кларис твърдеше, че няма никакви дневници или бележки. Сякаш се канеше услужливо да ѝ напомни: „А онзи, който...“. Но не се осмели да го изрече. Ако съм комарджия, бих заложил цялото си състояние, че благоразумната Риси разполага с някаква ценна информация.

— Щом не желае да я сподели, по-скоро ще изгори дневниците, вместо да ти ги даде. Толкова е откачена.

— Но няма да ѝ хрумне, ако не знае, че съм разбрал, че крие нещо и ако убедим Джейн да ни помогне.

— Какво ще направиш — ще съблазниш бедното момиче?

— Не. — Мич се наведе и целуна голото ѝ рамо. — Ти ще го направиш. Мисля си, че момичето има нужда от приятел... и може би перспектива за нова работа. Ако успееш да се свържеш с нея без знанието на Кларис, да ѝ предложиш нещо...

— Да я привлека да работи за мен? — Роз сви устни и обмисли идеята. — Много подло и коварно. Харесва ми.

Той плъзна ръце по гърдите ѝ, обхвана ги и ги обля с гъста пяна.

— Надявах се да ти хареса.

— Нямам нищо против малко мръсни игри. — С дяволит блясък в очите Роз се раздвижи и се обърна с лице към него. — Да се поупражняваме — каза тя и потопа главата му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зад шума и суматохата през пролетния сезон се криеше стрес за експертка по отглеждане на растения, която освен това бе и собственичка на градинарския център. Дали е подготвила достатъчно касетки, дали подобрите многогодишни растения са подходящи?

Дали цветовете са достатъчно едри и примамливи за клиентите? Дали растенията са достатъчно здрави и силни, за да поддържат репутацията за качество, която си е създала?

Дали е заредила достатъчно кошници, саксии и сандъчета... или са твърде много?

А храстите и дръвчетата? Дали допълнителната дейност ще увеличи продажбите на растения? Дали оцветителите за пръст, които бе започнала да предлага, ще се окажат грешка, или клиентите ще са доволни от разнообразието?

Беше поверила голяма част от отговорностите на Стела, затова бе назначила управител. Искаше да прехвърли доста подробности в някой друг отдел, но „В градината“ беше нейна рожба, носеща ѝ всички радости и тревоги, които изживява една майка, докато детето ѝ расте.

Изпитваше удоволствие да гледа тълпите и суматохата, клиентите, които се придвижваха с колички или касетки около масите, по чакъла и бетона, за да изберат най-подходящите цветя за градината или сандъчета за терасите си. Доставяше ѝ удоволствие да дава съвети и препоръки и това компенсираше кратката болка, която изживяваше в началото на сезона, когато виждаше отгледаните с любов растения да поемат към новите си домове.

По това време на годината често се упрекуваше за сантименталната си привързаност към всичко, което е създала. Но никога не можеше да гледа на растенията само като на продукт. Чувстваше дълбока лична връзка с всяко от тях, беше им посветила седмици, месеци, а често и години.

През първите пролетни дни тъгуваше заради раздялата. После работата я поглъщаше.

Тъкмо беше влязла в оранжерията за разсаждане, за да си почине от множеството клиенти и да реши какво да прехвърли в търговската част, когато при нея нахълта Сиси.

— Роз, отчаяна съм.

Роз сви устни. Изрусените коси на обикновено безупречно издокараната Сиси бяха разрошени, а в очите ѝ се четеше паника.

— Очевидно е. Какво се е случило? Фризьорката ти се е пенсионирила? Или масажистката ти е избягала с някой музикант?

— О, не се шегувай. Говоря сериозно. — Тя забърза между масите към Роз. — Ще ни гостуват родителите на съпруга ми.

— Аха.

— Съобщиха ми го тази сутрин и сякаш хвърлиха бомба. Пристигат само след два дни. *Мразя*, когато някой си въобразява, че винаги е добре дошъл.

— Те са ваши близки.

— Още по-лошо, ако питаш мен. Знаеш, че свекърва ми се заяжда с мен. От двайсет и шест години не е престанала. Ако не се бяха преместили в Тампа, сега щях да съм или в лудница, или в затвор за убийство. Нуждая се от помощта ти, Роз.

— Няма да я убия вместо теб, Сиси. И приятелството си има граници.

— Можеш да ми помогнеш. — С присвити очи Сиси се огледа наоколо. — Обзалагам се, че тук има разни интересни отрови, от които да сипя в мартинито ѝ и да сложа край на този ад. Ще ги държа в резерв, за всеки случай. Знаеш ли какво ми каза тя?

— Предполагам, че ще го чуя.

— Че се надява все още да не съм купила нов килим за трапезарията и докато е тук, с удоволствие щяла да излезе по магазините и да намери най-подходящия. Да не съм се тревожела за времето, което ще ѝ отнеме това, защото, откакто двамата с Дон се пенсионирали, имала предостатъчно. Скоро съм щяла да разбера какво е, защото съм приближавала тази възраст. Представяш ли си?

— Аз съм почти на твоите години, така че, като се замисля, може би ще намеря някоя отрова тук.

— О, не съм ти разказала и половината. Ако започна, цял ден няма да си тръгна, но ще ти спестя останалото, защото животът ми виси на косъм. Започна да ме мърми, че си губя времето да чета за

растенията, вместо да го посветя на градината на дома, който нейният син ми е осигурил.

— Имате красив двор.

Според Роз можеше да бъде и по-красив, но бе добре поддържан.

— Тормозеше ме, както винаги, и изгърсих, че напоследък полагам къртовски труд да направя нови лехи и какво ли още не. Просто си измислях, Роз, и сега, ако не ми помогнеш, ще разбере за опашатата ми лъжа.

— Ако искаш, ще изпратя Лоугън. Мога да попитам Стела за графика му, но...

— Разминах се с нея, докато вървах насам. Каза, че ще бъде зает, без никакъв прозорец, през следващите две седмици. — Сиси събра ръце пред гърдите си като за молитва. — Умолявам те, Роз. Отложи някой от ангажиментите му и го изпрати при мен. Само за два дни.

— Не мога да прекъсна работата му на друг обект... но почакай — каза Роз, когато видя сълзи в очите ѝ. — Ще измислим нещо. Два дни — въздъхна тя. — Ще ти струва скъпо.

— Няма значение. Парите са най-малкият проблем. От това зависи животът ми. Иначе ще се наложи да хвана самолет до Тампа още тази нощ и да я убия, докато спи.

— Тогава да се залавяме да спасим твоя и нейния живот.

Роз си представи новия облик на градината ѝ и започна да снове из оранжерииите, за да набави всичко необходимо. Сиси не смееше дори да мигне, докато гледаше как подбира цветя, храсти и декоративни дръвчета, саксии и сандъчета.

— Харпър, трябва да отскочиш до къщата и да докараш пикапа ми. Ще натоварим тези неща и ще те открадна за няколко часа... Стела, кажи на Лоугън да дойде тук, когато приключи за днес. Ще се наложи да поработи извънредно. Може да вземе набелязаните дръвчета и да ги докара на този адрес. — Написа го на парче хартия. — И ти ела с него. Можеш да ми бъдеш полезна с усета и ръцете си.

— Нима мислиш, че е възможно да свършим работата за два дни? — попита Стела.

— Ще се справя за по-малко време, защото с толкова разполагам.

Обичаше предизвикателствата. Нищо друго не можеше да отклони мислите ѝ от проблемите така, както ровенето в пръстта.

Измерваше, отбелязваше, пресмяташе, поставяше торфен мъх, заравняваше.

— Обикновено отделям повече време за подготовка на почвата. Преобразяването на една градина е важно събитие.

Сиси прехапа устни и нервно усуква гerdана си от перли около пръстите си.

— Но можеш да го направиш.

— Малко са нещата, които не мога да направя с растения и пръст. Това е дарбата ми. — Кимна към Харпър, който вече инсталираше декоративна метална решетка. — И неговата. Днес ще научиш нещо. Сложи чифт ръкавици, Сиси. Ще се потрудиш и това, което си казала, няма да е лъжа.

— Нямам никакви угризения, че я излъгах.

Все пак сложи ръкавиците.

Роз ѝ обясни с простички термини, че ще създадат градина, която ще изглежда добре през всички сезони и ще впечатлява свежърва ѝ — по което и време на годината да реши да ѝ гостува. Ириса, карамфили и камбанки. Бързо разцъфтяващи дамски сърца и кандилки. С пролетни луковици, интересно подредени едногодишни растения и зеленината на по-късно цъфтящи цветя пространството щеше да е запълнено.

Когато масивните сандъчета се изпълнеха с цветове, щеше да се получи красива гледка, която дори една заядлива свежърва би харесала.

Остави Сиси да засади петльовия гребен и игликата и се отдалечи да изравни и разрохка старите лехи.

След още един час осъзна, че към всичко, което бе донесла, могат да добавят и още.

— Харпър? — Попи потта от челото си с ръка. — Взе ли мобилния си телефон?

Синът ѝ отместил ръце от увивните растения, които прикрепяше към решетката, и потупа джобовете си.

— Тук някъде е. Може би в пикапа.

„Каквата майката, такъв и синът“, помисли си Роз, махна с ръка и отиде да потърси телефона. Обади се на Стела и изреди още цял списък от необходими неща. Не се съмняваше, че управителката ще ги

въведе в компютъра, ще издаде фактура и ще се погрижи да бъдат доставени.

Засади кани, а до задната ограда синя салвия и африкански маргаритки. После седна на пети, когато Сиси дойде при нея и ѝ донесе висока чаша.

— Лимонада. С мама я направих. За изкупление на греховете. Маникюрът ми е съсипан — каза тя, подавайки чашата на Роз. — Вече усещам болка в части на тялото, които бях забравила, че имам. Не зная как можеш да вършиш това.

— А аз не разбирам как ти можеш да играеш бридж всяка седмица.

— Е, всеки има различни интереси, предполагам. Дълга ти много повече от чека, който подписах.

— О, ще подпишеш още няколко, преди да свършим.

Сиси притвори очи.

— Ханк ще ме убие. Ще извади железен лост и ще ме налага до посиняване и смърт.

— Не мисля, че ще го направи. — Роз се изправи, подаде ѝ празната чаша и се почеса по гърба. — Ще бъде доволен и горд... и трогнат, че си положила толкова усилия и дори си пожертвала маникюра си, за да направиш къщата ви по-красива за гостуването на родителите му. За да покажеш и на него, и на тях колко много цениш дома, който ти е осигурил.

— О! — На лицето ѝ бавно се появи усмивка. — Много умно казано, Розалинд.

— Това, че нямам съпруг, не означава, че не разбирам от тези неща. Предупреждавам те, че ако не се грижиш за всичко това както трябва, не Ханк, а аз ще те пребия до безсъзнание.

Сиси погледна разрохканата пръст, наполовина засадените лехи, лопатите, търнокопите и чувалите с пръст и тор.

— Ще изглежда красиво в завършен вид, нали?

— Имай ми доверие.

— Имам. Пълно. Може би сега не е най-подходящият момент да ти кажа, че синът ти е дяволски красив млад мъж. Сърцето ми едва не спря, когато му подадох чашата с лимонада и ми се усмихна. Мили боже, сигурно момичетата падат в краката му като покосени.

— Никога не е имал проблем с намирането на приятелка. Но връзките му не траят дълго.

— Все още е млад.

Когато се прибра, навън вече бе тъмно. Изпоцапана и малко скована от болки, подаде глава през вратата на библиотеката, преди да се качи по стълбите. Бе видяла колата на Мич отпред.

— Работиш до късно, а? — попита тя.

— Да. Ти също.

— Имах невероятен ден. Стори ми се безкраен. Ще отида да сваля от себе си няколко пласта мръсотия, а после ще ям до пръсване.

— Искаш ли компания? Трябва да ти съобщя няколко неща.

— Добре, заповядай.

— Цял ден ли си игра в калта?

— По-голямата част. Спешна градинарска помощ. — Погледна към него през рамо и широко му се усмихна, когато той тръгна нагоре по стълбите. — Приятелка, неочаквано гостуване на свекъра и свекървата, която има пасивно агресивни наклонности, и желание от страна на снахата да натрие носа ѝ. Резултатът е значителна печалба за фирмата ми и страхотен ден за мен.

Влезе направо в банята и свали блузата си.

— Отдавна не се бях занимавала сериозно с проектиране и оформяне. Почти бях забравила какво е да заровя ръце в пръстта на нечия градина и да създам нещо.

Съблече се, докато говореше, без да се бави, пхна дрехите си в коша за пране и се отправи към душа, за да пусне водата и провери температурата.

Мич стоеше на прага и я слушаше.

— Голяма неразработена площ с нереализиран потенциал. Би трябвало да се чувствам виновна, че ѝ взехме пари за толкова приятно прекарани часове. Но ги заслужихме.

— Ти и кой друг?

— Трябваше да свикам цялото си воинство. — Роз влезе под душа. — Харпър дойде с мен, а по-късно пристигнаха Лоугън и Стела като подкрепление. Създадох най-хубавата целогодишна градина. Още сега изглежда великолепно, а след няколко седмици ще разцъфнат

лилии и баптиста, после спарея, сини камбанки, градински чай и напръстник. Харпър сложи чудесна медна решетка с клематис и три хортензии. А когато се появи и Лоугън... — Роз замълча и подаде глава с мокри коси. — Отегчавам те.

— Не. Не разбирам всичко, което казваш, но не съм отегчен. Изглеждаш въодушевена.

— Така е. Утре сутринта ще намина за няколко довършителни стъпки и за да уредим окончателната сметка. Навярно ще припадне, когато чуе цифрата, но наистина ще шашне свекърва си.

— Все още не си ми отговорила за онова растение от моя апартамент. Казах ти за какво ми е нужно, за фън шуй.

— Не.

Мич изчака пет секунди, през които звучеше единствено шуртенето на водата. И се засмя.

— Мисля, че това е достатъчно ясен отговор. Знаеш, че съм интелигентен и отговорен и мога да се науча как да полагам елементарни грижи за едно растение.

— Вероятно, но вече имаш черна точка, Мич. Можем да поговорим за изпитателен срок. Заплаших, че ще накажа Сиси, ако не поддържа това, което създадох за нея. Чух я да моли Лоугън да наминава два пъти в месеца, за да прави каквото е необходимо, и нямам нищо против. Всеки трябва да знае границата на възможностите си.

— Поливаш го, слагаш го на слънце. Ще се справя.

— Това далеч не е всичко. Би ли ми подал кърпа? — Роз спря водата, взе кърпата и започна да подсушава тялото си. — Имаме толкова работа, че почти не ми остава време да мисля за друго. Освен това приближава сватбата на Стела. Има и неща, свързани с този проект, за които трябва да се погрижа.

Мич продължи да я гледа, докато тя нанасяше крем по тялото си и ароматът му се смесваше с този на сапуна ѝ.

— Ще се справим.

— Откакто открих фирмата, зимите отлитат неусетно. През зимата има много повече неща за вършене, отколкото хората предполагат. Ето че отново е пролет. Не мога да повярвам, че...

Роз смръщи вежди и между тях се образува лека вертикална бръчка. Внимателно завъртя капачката на крема.

— Току-що го осъзна, нали? — попита той.

— Кое?

— Ние двамата, сега. — Мич остана на мястото си и тя мина покрай него, за да извади чисти дрехи от скрина си. — В края на работен ден разговаряме, докато си под душа. Като женени.

Роз облече сив клин и тениска.

— Какви чувства събужда това у теб? — попита тя.

— Не съм напълно сигурен. Мисля, че леко ме изнервя. Но дълбоко в себе си съм спокоен. А ти?

Докато подсушаваше косите си, Роз го изгледа изпитателно.

— Нов брак не просто не влизаше в плановете ми, а беше сред първите десет неща, които се бях зарекла да избягвам. Наред с отровните змии, киселинните дъждове, вируса Ебола и прочее.

Мич се усмихна и отново се облегна на касата.

— Говориш в минало време.

— Добър слушател си. Първия път се влюбих съвсем млада и се омъжих. Бях щастлива и ще обичам Джон Ашби до края на живота си. Ще го виждам в синовете, които създадохме заедно, и ще зная, че нямаше да ги имам, ако любовта ни не беше толкова голяма.

— Хората способни да обичат така, са благословени.

— Да, разбира се. Вторият път се чувствах самотна. Момчетата бяха поели по свой път и къщата ми се струваше пуста и тиха. Бях тъжна. Гордеех се, че съм отгледала такива мъже, но бях дяволски тъжна. — Роз се върна в банята, за да окачи влажната кърпа, и намаза лицето си с дневен хидратиращ крем. — Имах нужда от нещо, което да прогони тази тъга, или поне мислех, че имам. Исках да споделя останалата част от живота си с някого. Избрах човек, който, преди да опозная вътрешната му същност, ми изглеждаше подходящ. Тази грешка ми струваше скъпо. В емоционално и финансово отношение.

— И затова би подходила много предпазливо към идеята за трети брак.

— Да. Но съм влюбена в теб, Мичъл.

Долови вълнението в очите му и през тялото ѝ премина тръпка при мисълта, че причината е тя.

Мич понечи да се приближи, но спря, явно разбрал, че Роз иска той да изчака. „Още една приятна тръпка — помисли си тя, — да бъде толкова добре разбирана.“

— Не очаквах отново да обикна някого с цялото си сърце. Затова допуснах грешката с Брайс. Омъжих се за човек, към когото не изпитвах дълбоки чувства. Все пак бракът е огромна крачка. Надявам се, нямаш нищо против да ти кажа кога съм готова да я направя.

— Съгласен съм да почакам, защото те обичам, Розалинд. Грешките, които допуснах по-рано, нараниха хората, които обичах. Няма да ги повторя.

Тя пристъпи към него.

— Неизбежно е да допуснем нови.

Мич се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— Но няма да са непоправими.

— Мисля, че можем да бъдем щастливи. Какво ще кажеш да слезем да видим какво е приготвил Дейвид. След това ти ще ми разкажеш как е минал денят ти, след като толкова дълго ти говорих за своя.

Беше късно, децата вече се бяха нахранили и майките им се занимаваха с вечерния ритуал преди лягане.

— Понякога човек може да забрави, че къщата е пълна с хора. — Роз заби вилицата си в спагетите с кюфтенца. — Друг път се чувства, сякаш е попаднал в клетката на маймуните в зоопарка.

— И двете крайности ти харесват.

— Да. Аз съм противоречива личност. Нуждая се от уединение, иначе ставам злобна. Но ако стоя сама твърде дълго, съм мрачна. Трудно се живее с мен, имай го предвид.

— Вече съм наясно с това.

Роз замълча, задържа вилицата във въздуха за миг, остави я и избухна в сърцераздирателен смях.

— Добре.

— А ти имай предвид, че съм разпилян, често не обръщам внимание на подробности, които в момента не ме интересуват, и нямам никакво намерение да се променям.

— Зная. Е, какво искаше да обсъдиш с мен?

— Винаги има нещо, за което бих искал да поговорим.

— През първите няколко седмици на любовта мъжете говорят повече, отколкото през следващите двамадесет години.

— Виждаш ли? — Мич направи жест с вилницата си, преди да увие спагети около нея. — Още една добра страна на това, че се срещнахме на късен етап от живота си. И двамата знаем доста по въпроса. Но исках да ти кажа нещо, свързано с Кларис Харпър.

— Ще развалиш апетита ми като споменавах името ѝ, а обичам спагети с кюфтенца.

— Отново я посетих тази сутрин, докато ти си копала в нечия градина.

— Искаш да кажеш, че си посетил трети или четвърти кръг на ада?

— Не беше чак толкова зле. Тя ме харесва донякъде. Поне ме намира за интересен и бих казал, се забавлява, като ми подхвърля троха и премълчава това, което не желае да узная.

Мич си взе от спагетите и разчупи чесново хлебче наполовина, за да го подели с Роз.

— Имам запис на касета, ако проявяваш интерес. Разказа ми интересна история — твърдеше, че я е чула от майка си — за дядо ти, когато е бил момче. Веднъж заспал в гардероба, където се затворил с кученце, родено в конюшната. Отдавна искал домашен любимец, но майка му поставила забрана — никакви кучета в къщата. Затова го крил в стаята си около седмица, държал го в гардероба и откъвал храна за него от кухнята.

— На колко години е бил?

— На около десет, предполага тя. Поне според това, което ѝ е разказвала майка ѝ. Пропълзъл в гардероба с кученцето и заспал. Търсили го навсякъде, преобърнали цялата къща. Изведнъж една от прислужниците чула скимтене и открила и двамата вътре в гардероба.

— Позволили ли са му да задържи кученцето?

— Да. Думата на баща му натезала и той продължил да се грижи за него, въпреки че било помияр и не се поддавало на дресировка. Живяло близо осемнайсет години и дори тя смътно си го спомня. Погребал го зад конюшните и посадил дръвче върху гроба.

— Почакай. Баба ми ми е показвала този гроб. И дървото, под което лежи любимото му куче. Но навярно не е чувала как се е сдобил с него. Щеше да ми разкаже.

— Останах с впечатлението, че Кларис сподели това, за да ме убеди, че малкото братче на майка ѝ е било разглежено от баща си.

— Не се и съмнявам — отвърна Роз.

— Научих и още нещо. Джейн почива всяка сряда. Или поне в сряда следобед. Обича да ходи в „Дейвис Кид“, да обядва в кафенето и да разглежда книгите.

— Така ли?

— Всеки, който иска да поговори насаме с нея, може да я открие там. — Утре е сряда, така че следобед ще бъде свободна.

— Напоследък все не намирам време да отскоча до тази кафе книжарница.

— Е, този път ще намериш.

Роз се съмняваше, че без описанието на Мич би познала Джейн Поулсън. Видя младата жена с кестеняви коси, старомодно облекло и тъжно лице да влиза в кафенето и веднага да се отправя към бара.

Поръча бързо — като човек, който рядко променя навиците си, седна на маса в ъгъла и извади от чантата си евтин роман.

Роз изчака една минута и тръгна към нея.

— Джейн? Джейн Поулсън? — приветливо каза тя, преструвайки се на леко озадачена, и видя момичето да потръпва, преди да вдигне поглед. — Много се радвам да те видя. — Без да чака покана, се настани на другия стол. — Минаха... не мога дори да си спомня колко години. Аз съм братовчедката Розалинд. Розалинд Харпър.

— Да... зная. Здравей.

— Здравей. — Роз докосна ръката ѝ, седна и отпи от кафето си. — Как си, откога си в града? Разкажи ми всичко.

— Добре съм. Сега... живея тук.

— Така ли? Тук, в Мемфис? Това е страхотно. Надявам се, че и вашите са добре.

— Да. Всичко е наред. Всички са добре.

— Радвам се да го чуя. Предай много поздрави на майка си и баща си, когато им се обадиш. Какво правиш в Мемфис?

— Ами... — Джейн замълча, докато сервираха купичката супа и малкия сандвич, който бе поръчала. — Благодаря. А... братовчедке Розалинд, искаш ли нещо?

— Не, само кафе.

Не можеше да го направи. Не можеше да гледа това тъжно, уплашено лице и да лъже.

— Джейн, ще бъда честна с теб. Днес дойдох специално, за да се видим.

— Не разбирам.

— Зная, че живееш при леля си и работиш за нея.

— Да. Да... И току-що си спомних, че тя ме изпрати да свърша нещо. Как можах да забравя? Трябва да тръгвам...

— Скъпа... — Роз сложи ръка върху нейната и я задържа с надеждата да ѝ вдъхне кураж. — Знам какво е мнението ѝ за мен, така че няма за какво да се безпокоиш. Няма да ѝ кажа, че сме разговаряли. Не искам да имаш проблеми с нея. Уверявам те.

— Какво искаш?

— Първо, ще ти обещаая, че нито една твоя дума няма да стигне до нея. Знаеш колко ме ненавижда и чувствата ни са взаимни. С Кларис не си говорим, така че няма откъде да го узнае. Второ, ще те попитам, харесва ли ти да живееш при нея?

— Търсех работа. Тя ми даде работа. Наистина трябва...

— Хм... А ако получиш друго предложение?

— Не... точно сега не мога да си позволя самостоятелно жилище. — Джейн сведе поглед към супата си, сякаш там се намираше целият свят, който не е никак приятелски настроен. — Не умея да върша нищо. Не ме бива за никаква работа.

— Трудно ми е да го повярвам, но това може да почака. Ако ти помогна да си намериш работа, която ти харесва, и апартамент, който можеш да си позволиш, би ли предпочела да останеш при Кларис?

Когато Джейн вдигна глава, лицето ѝ бе пребледняло.

— Защо да го правиш?

— Отчасти — за да я ядосам, отчасти — защото не обичам да виждам някой роднина да страда, когато има просто решение на проблема. И пак отчасти — защото се надявам да ми помогнеш.

— Какво бих могла да направя за теб? — попита Джейн.

— При нея има неща от дома ми, от Харпър Хаус. — Роз кимна, когато видя на лицето ѝ да се изписва едновременно уплаха и разбиране. — И двете знаем за тях. Статуетките не ме интересуват, но искам книгата. Тетрадките, писмата, дневниците. Честно казано, Джейн, дойдох с намерението да те подкупя да ги отмъкнеш заради

мен. Бях готова да ти помогна да си намериш работа и жилище и да ти дам малка сума за услугата. Всъщност ще направя това за теб, без да искам нищо в замяна.

— Защо?

Роз се наведе напред.

— Тя искаше да ме съсипе. Опита се да ме манипулира, да провали живота ми, да сломи духа ми. Не й позволих. Няма да й позволя да стори същото и с теб.

— Не е виновна. Причината е в самата мен. Не мога да говоря за това.

— Тогава няма да те поучавам. — Роз се изкуши да го направи, но се възпря. — Ще ти дам номерата си. Този е на домашния ми телефон, този — на мобилния, а този — на служебния. Сложи ги някъде, където тя няма да ги намери. Сигурно знаеш, че тършува из вещите ти, когато излезеш.

Джейн кимна:

— Все едно. Нямам нищо ценно.

— Продължавай да живееш с тази нагласа и никога няма да имаш. Помисли си какво искаш и ако решиш да приемеш помощта ми, ми се обади.

— Дори ако не успея да ти помогна?

— Да. И сама ще се добера до това, което ми е нужно, тя взе неща, които ми принадлежат, и аз ще си ги върна, а ако искаш да се избавиш от нея, ще ти помогна. Без да те карам да се чувстваш задължена.

Джейн отвори уста, затвори я и бързо стана.

— Братовчедке Розалинд, може ли... да отидем някъде другаде? Тя знае, че идвам тук, и може...

— Някой да й докладва? Да, възможно е. Е, добре, ще отидем другаде. Колата ми е отпред.

Роз я заведе в малка гостилница, където никой не ги познаваше и бе малко вероятно Кларис да влезе някога. Вътре се носеше мирис на скара и силно кафе.

Поръча и за двете, за да даде време на Джейн да се успокои.

— Имаше ли работа, докато живееше при родителите си?

— Ммм... понякога помагах в офиса на баща си. Нали знаеш, че има фирма за подови настилки?

— Харесва ли ти работата в офис?

— Не, не ми харесва, а и не мисля, че бях добра в нея.

— А какво обичаш да правиш?

— Бих искала да работя в книжарница или галерия. Обичам книгите и изкуството. Дори имам известни познания.

— Това е добро начало. — За да я подкани да се храни, вместо само да чопли рулото с трепереща ръка, Роз взе половината от огромния сандвич, който вече бе разрязала надве, и я ухапа. — Имаш ли пари?

— Спестих около две хиляди.

— Още едно добро начало.

— Забременях — промълви Джейн.

— О, скъпа! — Роз остави сандвича и докосна ръката ѝ. — Значи си бременна.

— Вече не. — По бузите ѝ потекоха сълзи. — Миналата година. Случи се миналата година. Аз... той беше женен. Казваше, че ме обича и че ще напусне съпругата си. Такава идиотка съм. Такава глупачка.

— Стига — смъмри я нежно Роз и ѝ подаде хартиена кърпичка. — Не си глупачка.

— Беше женен и знаех това. Просто се увлякох. Чувствах се поласкана, че някой ме желае, и ми се струваше толкова вълнуващо да го пазим в тайна. Вярвах на всяка негова дума, братовчедке Розалинд.

— Просто Роз. Разбира се, че си му вярвала. Била си влюбена в него.

— Но той не ме е обичал. — Поклащайки глава, Джейн нервно накъса салфетката на парчета. — Разбрах, че съм бременна, и му казах. Реагира ужасно студено. Не изглеждаше ядосан, а по-скоро раздражен. Сякаш ставаше дума за някаква... дребна неприятност. Настоя за аборт. Бях шокирана. Бе казал, че един ден ще се оженим, а сега искаше да направя аборт.

— Било ти е много тежко, Джейн. Съжалявам.

— Казах, че ще го направя. Чувствах се ужасно тъжна, но наистина щях да го направя. Не знаех как иначе да постъпя. Но дълго отлагах, защото се страхувах. Една вечер, когато вечеряхме с майка ми в ресторант, започнах да кървя и да се превивам от болки.

Сълзите ѝ отново бликнаха.

Роз ѝ подаде друга салфетка.

— Пометнах. Не ѝ бях казала, че съм бременна, а пометнах буквално пред очите ѝ. Двамата с татко толкова се разстроиха. Бях замаяна, чувствах се странно. Казах им кой е бащата — един от партньорите на татко за голф.

Този път зарови лице в салфетката и зариде. Когато се приближи сервитьорката, Роз поклати глава отрицателно, стана, заобиколи масата, седна до Джейн и обвини ръка около раменете ѝ.

— Съжалявам — промълви Джейн.

— Не се безпокой. Поплачи си.

— Беше ужасна гледка, ужасен момент. Изложих ги, разочаровах ги.

— При тези обстоятелства би трябвало сърцата и душите им да бъдат с теб.

— Аз ги посрамах. — Тя захлипа и попи сълзите си. — И то заради мъж, който не ме обича. Загубих бебето, може би защото не го исках. Исках просто да изчезне... и това стана.

— Не бива да се упрекваш, скъпа. Носиш отговорност за зачеването му, защото за това са нужни двама души. Но не си виновна, че си го загубила.

— През целия си живот бях правила само каквото ми кажат. Веднъж постъпих, както желях — и ето какво се случи.

— Съжалявам за това, което си преживяла. Всички допускаме грешки, Джейн, и понякога плащаме тежка цена за тях. Но няма смисъл да продължаваш да я плащаш. — Роз леко докосна рамото ѝ и отново седна на мястото си срещу нея, за да бъдат лице в лице. — Погледни ме сега. Слушай. Нали мъжът, който те е използвал, е изчезнал от живота ти?

Джейн кимна и попи сълзите си.

— Добре. Вече можеш да помислиш с какво искаш да се занимаваш. Да изградиш нов живот, вместо да продължаваш да се самосъжаляваш заради миналото.

— Наистина ли ще ми помогнеш да си намеря работа?

— Да, докато започнеш. От теб ще зависи да я запазиш.

— Тя... има много стари дневници. Държи ги в стаята си, заключени в едно чекмедже. Но аз знам къде е ключът.

Роз се усмихна и се облегна назад.
— Ти си истинско съкровище.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не е толкова зла, нали? — Хейли люлееше Лили в скута си и гледаше как Харпър засажда калдъръмчета в лехата до задната врата на къщата си. — Искам да кажа, може би е подла и заядлива, но не и зла.

— Явно не си чувала мама да нарича братовчедката Риси „върховната кучка демон от ада“.

— Ако наистина е такава, сигурно си е имала работа с Амелия. Може би тя я е убила.

— Родена е... „пръкнала се е“, както казва мама, доста след смъртта на Амелия.

— А, да. — Хейли смръщи вежди и на челото ѝ се появиха бръчки. — Стига да сме прави за датите. Ако сме сгрешили, възможно е тя да го е извършила.

— Ако предположим, че Амелия е била убита.

— Е, добре, това е само догадка. Все пак трябва да е имала причина да задигне дневниците и да ги пази. Не мислиш ли?

— Освен тази, че е себична, задръстена стара мома?

— Освен тази. Спокойно, миличко. — Лили започна да нервничи в скута ѝ, тя я свали на земята и придържайки ръчичките ѝ, започна да я разхожда по верандата на Харпър. — Може би в тези дневници има неща, които я уличават.

— Тогава защо не ги е изгорила?

— О, не зная — тросна се тя. — Просто теория. Трябва да обсъдим различни версии и хипотези, за да стигнем до отговора на загадката, нали?

— Щом казваш. Но според мен отговорът е, че братовчедката Риси е крадлива, безсърдечна и себична вещица. Виж това, сладурче. — Харпър откъсна един розов цвят, приклепна и го завъртя срещу Лили. — Красиво е, нали? Искаш ли да ти го дам?

Детето се усмихна, пусна ръцете на майка си и протегна своите.

— Ще дойдеш да си го вземеш — каза той.

Когато доближи цветето до пръстите ѝ, Лили направи три плахи крачки.

— Господи! Боже мой! Видя ли? Тя проходи! Видя ли я?

— Разбира се. — Харпър помогна на детето да се задържи на крака, когато то стисна цветето в юмручето си. — Браво! Видя ли, че можеш?

— Тя направи първите си крачки. — Хейли заподсмърча и изтри сълза. — Сама дойде при теб.

Смутен, както винаги, когато види сълзи, Харпър вдигна поглед.

— Извинявай. Трябваше ти да държиш цветето.

— Не, не ти се сърдя. Тя проходи, Харпър. Моето момиченце. Видях първите ѝ стъпки. О, трябва да се похвалим на всички! — Хейли затанцува, вдигна Лили и я накара да се засмее, докато се въртеше с нея в кръг. — Да покажем на всички колко си умна. — Изведнъж спря и въздъхна. После докосна бузата на Харпър с устни. — Сама дойде при теб — повтори тя и забърза към голямата къща с детето на ръце.

Роз обичаше да пие кафе на верандата, загледана в пробуждащите се градини. Чуваше момчетата на Стела, които играеха с кучето, и гласовете им връщаха стрелките на времето към годините, когато бе слушала своите синове.

Изпитваше удоволствие да седи така привечер и да се наслаждава на нежната синя светлина и уханието на пролетните цветя в тишината. Още по-приятно ѝ беше, когато имаше настроение за компания. Сега отпиваше от кафето си, докато Стела, Лоугън, Дейвид и Мич разговаряха до нея.

Искаше ѝ се да са тук и Харпър, и Хейли. Но Харпър не вдигаше телефона, както често се случваше, а не бе успяла да открие Хейли и детето ѝ.

— Тя каза, че толкова е харесал всичко, че сам предложил да излязат да купят нови мебели за верандата. — Стела допи чая си с лед. — Рядко съм виждала толкова доволни клиенти... както и толкова бързо създаден и изпълнен проект за оформяне на градина. Лоугън трябва да взема пример от теб, Роз.

— Познавах и двора, и клиентката... достатъчно добре, за да съм сигурна, че промените ще ѝ харесат. И да предвидя, че ще помоли Лоугън да се грижи за поддържането на градината.

— Не бих понесла да съм толкова напласена от свекърва си. — Стела се усмихна на Лоугън. — Моята е бижу.

— И тя мисли същото за теб, което доста улеснява живота ми. — Той повдигна бирата си за тост. — Дните ти са преброени, Червенокоске.

— Няма и две седмици. А трябва да свършим още хиляди неща. Всеки път, когато си помисля, че положението е под контрол, изниква още нещо. Планирането на малка, скромна сватба се оказва доста сложно.

— Казваш „да“, а после хапваш торта — каза Лоугън и бъдещата му невеста го стрелна с поглед.

— Джолийн ни оказва неоценима помощ — продължи тя. — Както и майката и сестрата на Лоугън, макар и от разстояние. Не знам как бих се справила и без теб, Дейвид.

— Хвърли ми букета — и сме квит.

— Като заговорихме за мащехата ти — намеси се Роз. — Днес се обадох на Джолийн.

— Така ли?

— Ако има човек, който да познава всички в Шелби Каунти, това е Джолийн Дули. Спомних си, че има приятелка, която е управител на малка галерия и магазин за сувенири в центъра. Джейн ще се яви там на интервю за работа в сряда следобед.

— Бързо действаш — отбеляза Мич.

— Момичето отчаяно се нуждаеше от помощ. Ще видим как ще се справи. Сестрата на друга приятелка на Джолийн работи в агенция за недвижими имоти. Оказа се, че има малък апартамент на шест преки от галерията, който се дава под наем и ще бъде освободен след няколко седмици, а хората, които би трябвало да се нанесат тогава, са се отказали.

— Ти правиш чудеса — възхити се Мич.

— Не, просто знам кого да помоля да ги направи.

— Мислиш ли, че ще го извърши? — попита Лоугън. — Да напусне Кларис и да ти донесе дневниците? Както я описа, струва ми се, няма тази смелост.

— Някои хора я нямат. А други откриват, че са я притежавали, но просто са забравили. Млада е и не може да се каже, че има много... силен дух. Но макар и да ѝ казах да не се чувства задължена, сигурна съм, че ще държи да ми се отблагодари за работата и апартамента. Друг въпрос е дали ще събере смелост да изпълни този дълг.

— А ако не го направи? — попита Мич.

— Тогава навярно с братовчедката Риси ще трябва да си поговорим на четири очи. Имам няколко скрити коза и ако се наложи, ще ги извадя.

Дейвид се приведе към нея и очите му светнаха.

— Кирливи ризи? Какви например?

— Прегрешения на хора от семейството, които тя не би искала да излязат наяве, а ще я уверя, че ще светнат като коледни лампички, ако не ми върне нещата, които е откъснала от Харпър Хаус. — Докосна брадичката му. — Но засега ще си останат мои малки тайни.

— Извинете за прекъсването. — Роз се обърна, както и всички други, когато чува развълнувания глас на Хейли. Лицето ѝ сияеше, докато задъхано бързаше към масата. — Тя проходи. Сама отиде при Харпър. Три крачки!

Единственият начин да им го докаже, беше Лили да демонстрира новото си умение още веднъж. Но коленете ѝ се свиваха всеки път, когато Хейли я побутнеше напред. Предпочиташе да пълзи по верандата или да се опитва да се качи на стола на Роз.

— Кълна се, че проходи! Може да попитате Харпър.

— Вярвам ти. — Роз повдигна Лили и потърка нос в бузката ѝ. — Шегуваш се с майка си, а? — Стана от масата с Лили в ръце, взе бисквита и я подаде на Хейли. — Вече можеш да започнеш да използваш една от най-важните родителски тактики. Подкупване. Ела тук. Покажи ѝ бисквитката.

Когато Хейли изпълни наставленията ѝ, Роз се наведе и помогна на Лили да стъпи на крака.

— Харпър я примами с цвете.

— Това момче знае как да очарова момичетата. Хайде, малката! Отиди да си я вземеш.

Насърчавана от бурни аплодисменти, Лили изпълни представлението си, седна на пода и изяде бисквитката.

Другите влязоха в къщата, а Роз и Мич останаха да поседят навън в здрача.

— Ще се обидиш ли, ако кажа, че си прекрасна почетна баба?

— Все още е малко прибързано да се нарека баба, но тъй като обичам това момиченце повече, отколкото ако беше моя плът и кръв, не, няма да се обидя. Направила е първите си крачки към сина ми. Към Харпър. Не мога да не изтъкна, че това е важно.

— Хейли не излиза с никого, нали?

— Целият ѝ живот се върти около Лили. Но е млада и пълна със страст. Рано или късно ще се появи някой. Що се отнася до Харпър, загубих броя на момичетата, които идват и си отиват. Все още не е довел никоя да се запознае с мен. И това е важен факт.

— Като заговорихме за синовете си, моят има нова приятелка. Местно момиче. Родителите ѝ членуват в твоя клуб. Ще присъства на пролетния бал утре вечер. Нямам търпение да ви запозная.

— Аз също нямам търпение да се запозная с него. Кое е момичето?

— Казва се Шелби. Предполагам, че е кръстена на областта, Шелом Форестър.

— Светът е малък и пренаселен. Да, познавам Джан и Куил, родителите на Шелби. Познавам и нея, чудесно момиче е. Точно сега отношенията ми с тях са... напрегнати. Куил има някакъв общ бизнес с Брайс и ситуацията между нас е малко сложна. Но това не засяга никого друго.

— Никъде другаде роднинските връзки и отношенията между хората не са така сложни, както в Юга.

— Предполагам, че си прав, и го споменавам само за да знаеш, ако доловиш известно напрежение. Но възнамерявам да се държа изключително учтиво, така че няма причина да се безпокоиш.

— Не съм обезпокоен, независимо дали си решила да бъдеш любезна или не. Какво ще кажеш да се поразходим? Ще хвана ръката ти и ще намерим някое сенчесто и уханно кътче в градината, където ще мога да те целуна.

— Струва ми се добра идея.

— Правиш нещо чудесно за Джейн Поулсън.

— Може би, но мотивите ми не са особено възвишени.

Мич се засмя и повдигна ръката ѝ към устните си.

— Ако винаги имаше благородни мотиви, едва ли щях да те намирам за толкова очарователна.

— Обичам остроумните комплименти. Да отидем до конюшните. Ще ти покажа гроба на кучето Спот.

— Искам да го видя. Може би е подходящо място да споделя с теб една нова теория, върху която размишлявам от известно време.

Докато вървяха по пътеката, Роз прецени развитието на цветята си и зорко огледа за плевели.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Не съм напълно сигурен как ще я приемеш. Разглеждам дати, събития, ключови моменти и хора и се опитвам да открия нишки, които ги свързват с Амелия.

— Хм... тази конюшня винаги ми е харесвала така, както изглежда, затова реших да я оставя непокътната. Като реликва от миналото. — Роз вдигна глава, сложи ръце на кръста си и огледа рушащите се стени и посивелите дървени греди. — Не е зле да я ремонтирам. Може би ще го направя, ако внуците ми си падат по конете. Никой от синовете ми не проявяваше интерес. Мисля, че това е мания, която обхваща по-скоро момичетата на определена възраст.

Остана загледана в постройката, проследи провисналия покрив, катерливите и влачещите се растения и декоративните треви, които бе засадила, за да ѝ придаде очарованието на запуснатост.

— Прилича на нещо, което можеш да видиш във филм или в книжка с приказки — отбеляза Мич.

— Точно това ми харесва в нея. Баща ми я изостави и не направи нищо, за да я запази. Спомням си, че искаше да я събори, но баба ми го помоли да не го прави. Казваше, че е важна част от имението и че ѝ харесва. Гробът е отзад — продължи тя. — Извинявай, Мич, прекъснах те. Увлякох се в спомени. Каж ми каква е теорията ти.

— Не зная как ще реагираш.

— Отровна смрадлика — каза тя и го побутна, преди да се докосне до растението. — Трябва да я изкореня. Стигнахме.

Роз приклепна и без ръкавици отстрани тревите и пръстта, докато се показа камък с издълбано на ръка име.

— Сантиментално, нали? Да погребем старото си куче тук и да сложи камък с името му. Сигурно е бил чувствителен човек. Иначе баба ми не би го обичала толкова много.

— Обичала го е — потвърди Мич. — Личи от снимките им заедно, които видях.

— На повечето той изглежда някак суров. Но не е бил такъв. Веднъж попитах баба си и тя каза, че мразел да го снимат. Бил срамежлив. Странно е да си представя дядо си като срамежлив мъж, привързан към кучето си.

— Тя по́ открита ли беше? — попита Мич.

— О, доста. Обичаше да се среща с хора почти толкова, колкото и да работи в градината. Устройваше разточителни обеда и най-вече следобедни партита.

— Разгледах снимките. Била е елегантна дама.

— Но често нахлузваше стари панталони и ровеше в пръстта с часове.

— Като друга наша познайница. — Мич прокара ръка по косите ѝ. — Дядо ти е роден няколко години след най-малката от сестрите си.

— Хм! Мисля, че е имало и други бременности. Баба ми е пометнала два пъти и смътно си спомням, че споменаваше как свекърва ѝ е преживяла същото. Може би е имало и мъртвородено дете.

— А после син, роден по същото време, когато според извода ми е живяла и починала Амелия... Амелия, чийто дух витае из къщата, но не можем да докажем, че е живяла в нея, а определено не е била роднина. Пее на децата и по всичко личи, че е привързана към тях... и изпитва недоверие, дори презрение към мъжете.

Роз вдигна глава. Здрачът бързо преминаваше в мрак, а с мрака идваше хлад.

— Да. Е, и?

— Какво ще кажеш, ако детето, родено през 1892-а, е било нейно дете? Син на Амелия, а не на Беатрис Харпър?

— Това е много крайна теория, Мичъл.

— Така ли? Може би. Все пак е само теория, отчасти основана на разсъждения напосоки. Но не е невъзможно.

— Щях да съм чувала. Щеше да има слухове, които да се предадат на поколенията.

— Как? Защо? Ако главните действащи лица внимателно са пазели тази тайна? Богат и влиятелен мъж, който копнее за син... и плаща, за да се сдобие с наследник. Все още се случва, по дяволите!

— Но... — Роз се изправи. — Как ще скрият подобна измама? Не става дума за законно осиновяване.

— Не. Опитай се да следиш мисълта ми поне за минута — не е ли възможно Реджиналд да е платил на млада жена, може би с добро потекло и интелигентна, но изпаднала в беда. Издържа я, осигурява ѝ прилично жилище и взема детето ѝ, ако е момче.

— А ако се роди момиче, парите му отиват на вятъра?

— Риск. Другата версия е да е забременяла от самия него.

— И съпругата му да е приела копелето и да го е отгледала като свой син и наследник на имението?

— Той е държал кесията с парите, нали?

Роз остана неподвижна, разтривайки ръцете си.

— Много жестока теория.

— Да. Може да е бил влюбен в Амелия и да е възнамерявал да се разведе със съпругата си и да се ожени за нея. Може да е починала при раждането. Или е било просто бизнес сделка... или нещо подобно. Но ако детето, Реджиналд Харпър младши, е син на Амелия, това обяснява някои неща.

— Например?

— Не е наранила нито теб, нито някого друго от рода ти. Ако причината е, че си нейна плът и кръв? Нейна наследница? Правнучка?

Роз се отдалечи от малкия гроб.

— Тогава защо духът ѝ витае в къщата? В имението? Да не предполагаш, че е родила тук? В Харпър Хаус?

— Възможно е. Или че е гостувала, или пък е живяла тук известно време, например като детегледачка, което също не е безпрецедентно. Умряла е тук — по един или друг начин.

— По един или...

Гробът не беше малък и нямаше камък с име. Зееше отворен, тъмен и дълбок.

Тя стоеше над него, над зиналата паст в земята и виждаше смъртта. Трупа с раздърпана мръсна рокля, плътта с полуоголените кости. Мирисът на гнилоч пропълзяваше по тялото ѝ като рояк тлъсти бръмчащи пчели, които жилеха очите ѝ, гърлото ѝ, корема ѝ.

Земята беше влажна и хлъзгава. Отгоре се стелеше лека воняща мъгла, която оставяше грозни сивкави следи в пръстта и мократа трева.

Заби лопатата, напълни я с пръст и трева и я изсипа в гроба.

Очите на мъртвата се отвориха и засвяткаха от ярост и злоба. С протегнатата нагоре ръка, чиито кости стърчаха през гниещата плът, опита да се надигне.

Роз подскочи и заудря по ръцете, които я държаха.

— Спокойно, спокойно. Само дишай. Бавно и дълбоко.

— Какво стана?

Отново отблъсна ръката на Мич и в този миг осъзна, че лежи на земята, с глава в скута му.

— Ти припадна.

— Не. Никога в живота си не съм припадала.

— Значи ти е за първи път. Стана бледа като платно и обърна очи. Хванах те, преди да се строполиш. Беше в несвят само минута. — Мич леко потръпна и долепи чело до нейното. — Най-дългата минута в живота ми. — Пое си дълбоко дъх, после още веднъж. — Ако вече си добре, имаш ли нещо против да поседя така, докато се успокоя?

— Беше ужасно.

— Не исках да те разстроя. Само изложих една теория. Да се прибираме.

— Нима мислиш, че съм припаднала, защото ми каза, че може дядо ми да е бил незаконно дете? За бога! За каква ме вземаш? Не съм малодушна глупачка, която поставя под съмнение собствената си самоличност заради деянията на предците си. Зная коя съм, по дяволите!

Руменината ѝ се бе върнала и в очите под дългите мигли се четеше раздражение.

— Тогава ще ми разкажеш ли... — Този път неговото лице стана бледо като восък. — Господи, Роз, да не си бременна?

— Опомни се. Преди няколко минути ме наричаше баба, а сега си шокиран, защото си въобразяваш, че съм бременна. Няма да даря никого от двама ни с късна рожба, така че се успокой. Мисля, че беше някаква магия.

— Ще споделиш ли каква?

— В един миг говорех, а в следващия стоях... не знам къде, но стоях надвесена над отворен гроб. Тя лежеше в него. Амелия. И гледката не беше никак приятна. — Роз потръпна и отпусна глава на рамото му. Силно, добро рамо. — Не просто мъртва, а разложена.

Виждах трупа, усещах миризмата. Предполагам, че тогава съм припаднала. Беше, меко казано, отвратително. Мисля, че я погребвах. Изведнъж тя отвори очи и се опита да изпълзи.

— Ако това ще те утеши, ще споделя, че на твоето място и аз бих припаднал.

— Не знам дали ставаше тук. Искам да кажа, точно на това място. Струваше ми се, че не, но не съм сигурна. Идвала съм безброй пъти. Аз засадох тази японска млечка, онези олеандри, но никога досега не съм чувствала нищо странно.

— Ще рискувам с още една теория. Никога досега не си била толкова близо до разкриването на самоличността ѝ.

— Мисля, че си прав. Налага се да копаем. — Роз се изправи. — Трябва да разберем дали е тук.

Включиха лампите и копаха до след полунощ. Мъжете, Роз, Стела и Хейли, които се редуваха да стоят при спящите деца.

Но не откриха друго, освен костите на любимото куче.

— Може да е метафора.

Роз погледна Харпър, докато на следващия ден вървяха през горичката към къщата. Много добре знаеше защо бе настоял да дойде с нея и нехайно бе обвинил ръка около раменете ѝ. Мич му беше казал, че е припаднала.

Оттогава не я оставяха насаме за повече от пет минути. „Няма да го търпя дълго“, помисли си тя. Но реши да позволи на него и другите от голямото си семейство да я погледят един ден, преди да ги смъмри.

— Кое може да е метафора?

— Видението, което си имала. Че стоиш над отворен гроб и хвърляш пръст върху нея. — Харпър потръпна. — Не искам да ти напомням.

— Няма нищо. Кой сънуваше кошмари след онова съботно сутрешно шоу — „Страната на изгубените“?

— Господи, Слийстек! — Отново потръпна, само донякъде на шега. — Все още го сънувам. Както и да е, искам да кажа, че никога не си стояла до този гроб. Не си я погребала ти. Умряла е преди много

време. Но ако приемем, че е метафора, можем да кажем, че си се опитала да разровиш гроба ѝ... но си пропуснала или не си успяла да откриеш нещо, затова я погребваш.

— Значи всичко е в съзнанието ми.

— Може би тя го провокира. Не знам, мамо.

Роз се замисли.

— Мич има теория. Обсъждахме я, преди да припадна.

Разказвайки, обвини ръка около кръста му. Спряха в края на гората и се загледаха към къщата.

— Като се замисли човек, не е твърде неправдоподобно — каза Харпър. — Винаги съм я смятал за една от нас.

— Според мен това само поражда още куп въпроси, а не ни доближава до разкриването на самоличността ѝ. Но знам едно. Искам онези дневници повече от всякога. Ако Джейн не се справи, ще навестя Кларис.

— Искаш ли да съм рефер?

— Може би. Ако Амелия е била част от семейството, заслужава да ѝ отдадем дължимото. Не зная какво ме кара да изпитвам повече симпатия към една покойница, която е предполагаема моя роднина, отколкото към жива жена, която със сигурност е от рода ни.

— Веднъж тя ми удари плесница.

Роз застина.

— Какво е направила?

— Един ден здравата ме зашлеви, когато ни гостуваше и ме хвана да се качвам на плота в кухнята, за да стигна до кутията с бисквити. Мисля, че бях на около шест години. Удари ме, издърпа ме и ме нарече „малък лаком лигльо“.

— Защо не ми каза? Не е имала право да те докосва. Щях да я одера жива.

— А после мен — изтъкна той. — Беше ми забранила да се качвам на плота и да си вземам бисквити, без да те попитам. Затова преглътнах буцата и си замълчах.

— Ако някой е имал право да те хока и наказва, това съм била аз. Никой не може да посяга на децата ми и според моя съд няма смекчаващи вината обстоятелства. Кучка!

— Ето. — Притисна рамото ѝ. — Сега не се ли чувстваш по-добре?

— Ще я накарам да съжалява. — Роз тръгна с него към къщата.
— Знаеше, че не бива да бъркаш в кутията с бисквити, когато ти хрумне, Харпър Джонатан Ашби.

— Да, госпожо.

Тя леко го смушка с лакът.

— Не ми се усмихвай толкова самодоволно.

— Просто си помислих, че може и сега там да се намира някоя бисквитка.

— Предполагам.

— Бисквити и мляко. Звучи добре.

— Мисля, че да. Да досаждаме на Дейвид, докато ни даде няколко. Но трябва да побързаме. По-късно имам среща.

Роз знаеше кои цветове и стилове не просто ѝ подхождат, а подчертават красотата ѝ. Бе избрала последен модел на „Диор“ — със семпла, изчистена кройка и галещ окото златист цвят. Правият корсаж, вързан отзад, и тънките презрамки оставяха раменете и гърба ѝ голи.

Тези рамене и гръб имаха загар. Беше се погрижила за това. Не виждаше причина да не ги покаже. Сложи диамантите на баба си — наследеното от нея колие и обици.

Знаеше, че ще съжалява, но обу сандали с висок и тънък ток, които разкриваха ноктите на краката ѝ, лакирани в цвета на роклята.

Завъртя се пред огледалото и каза „влез“, когато някой почука на вратата.

— Роз, исках само да... — Гласът на Стела секна. — Света дево! Изглеждаш зашеметяващо.

Роз кимна към огледалото и отново се завъртя.

— Така е. Понякога просто ти се иска да ги шашнеш, нали разбираш за какво говоря? Тази вечер чувствам нужда да сторя точно това.

— Стой... стой тук.

Стела се втурна навън и Роз я чу да вика Хейли.

Усмихвайки се, взе чантата си — кой дявол я бе накарал да си купи тази смешна чантичка — и започна да слага в нея всичко, за което ѝ хрумна, че може да се окаже нужно за вечерта.

— На всяка цена трябва да я видиш — каза Стела и отново влезе, дърпайки Хейли след себе си. — Завърти се. Да те огледаме от всички страни.

Роз послушно изпълни командата. Хейли скръсти ръце пред гърдите си.

— Това истински диаманти ли са? Зная, че е нетактично да питам, но не мога да се сдържа. Толкова са... бляскави.

— Бяха на баба ми и са много специални за мен. Стела, това ми напомня, че имам нещо, което мисля, че би поискала да носиш на сватбата си. Може да мине едновременно за нещо старо, нещо назаем и нещо синьо.

Вече бе извадила кутийката от сейфа си и сега я подаде на Стела.

— Господи!

— Джон ми ги подари за двайсет и първия ми рожден ден. — Усмихна се на обиците със сапфири. — Хрумна ми, че навярно ще отиват на роклята, която си избрала, но ако не е така, няма да се обидя.

— Отиват на всичко. — Стела внимателно повдигна едно от изящните сапфирени сърца от кутийката. — Толкова са нежни, толкова... — Замълча, размаха ръка пред лицето си и седна на ръба на леглото. — Извинявай. Толкова съм... че ще ми ги дадеш.

— Ако имах сестра, бих се радвала да носи нещо мое в деня на сватбата си.

— Трогната съм и поласкана. Трябва да... поседна за няколко минути и да си поплача.

— Добре, не се притеснявай.

— Знаеш ли, традицията булката да носи нещо старо символизира връзката ѝ със семейството — заподсмърча Хейли.

Роз докосна бузата ѝ.

— Още нещо ценно, което знаеш. Вие стойте тук и си поплачете на воля.

— Какво? А ти къде отиваш? — попита Хейли.

— Долу. Мич трябва да дойде след малко.

— Не може! — Хейли прехапа устни и очевидно разкъсвана между изкушението да поплаче заедно със Стела и катастрофата, която трябва да предотврати, размаха ръце, сякаш се опитва да спре влак. — Трябва да почакаш, докато пристигне и бавно да се спуснеш по

стълбите. Това стълбище е създадено, за да слизаш по него, така че да караш гостите си да затаят дъх.

— Не... говориш също като майка ми, която веднъж ме накара да се появя така пред кавалера ми... Слава богу, че това беше Джон и после здравата се посмяхме. Беше устроила тържество в моя чест, по случай дебюта ми в обществото. Повярвай ми, светът няма да свърши, ако го посрещна на вратата. — Закопча чантата си и хвърли последен поглед в огледалото. — Освен това има една друга традиция, която трябва да спазя. Ако не слеза при Дейвид, за да го попитам дали одобрява роклята ми, ще нараня чувствата му. В чекмеджето до леглото има носни кърпички — извика тя.

Едва бе свършила с позирането пред Дейвид и бе получила одобрението му, когато Мич пристигна.

Отвори вратата и изпита задоволство, виждайки го да отваря широко очи и да затаява дъх.

— Как е възможно да съм такъв късметлия? — попита той.

Роз се засмя и протегна ръце към него.

— Както изглеждате с този смокинг, докторе, по-късно тази вечер май ще имате още по-голям късмет.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Опитвах се да си спомня кога за последен път съм носил смокинг. — Мич седна зад волана на колата и си позволи удоволствието отново да огледа Роз от главата до петите, закопчавайки предпазния колан. — Почти съм сигурен, че беше за сватбата на един приятел. Най-голямото му дете завършва гимназия тази година.

— Жалко, защото ти стои страхотно.

— Наведи се насам за малко. — Когато Роз го направи, докосна устните ѝ със своите. — Да, вкусът е също толкова неустоим, колкото гледката.

— Определено.

Той запали и потегли по алеята.

— Бихме могли да пропуснем събитието тази вечер, да избягаме и да се оженим. Облечени сме подходящо.

Тя му хвърли укорителен поглед.

— Внимавайте с тези предложения за брак, доктор Карнеги. Вече съм приела две в живота си, които са достатъчни.

— Кажете ми, ако ти се прииска да опиташ за трети път.

Вълнуващо беше да носи шикозен тоалет и да флиртува с красив мъж.

— Толкова сериозни намерения ли имаш?

— Така изглежда. Имай предвид, че съм от мъжете, които предпочитат да вземат смокинг назаем, когато им потрябва, но бих си купил един, ако се решиш на този скок. Най-малкото, което мога да направя за теб.

— Разбира се, това е важен фактор.

За миг той сложи ръката си върху нейната.

— Имам приличен доход и парите ти нямат никакво значение за мен. Багажът, който съм натрупал, не представлява бреме. От много години насам най-важното нещо в живота ми е синът ми. Вече е мъж и винаги ще бъде голямата ми любов, но съм готов и за други важни неща, и за друга любов.

— А когато той се премести в Бостън?

— Краката ми се подкосяват при тази мисъл.

Този път тя докосна ръката му.

— Зная как се чувстваш.

— Човек не може да следва децата си навсякъде. Мисля си, че няма да се окаже толкова трудно да отскачам до Бостън от време на време или до някое хубаво място, където има мач.

— Нямам търпение да се запозная с него.

— Аз също. Дано не се почувстваш неудобно заради търканията, които имате с родителите на гаджето му.

— Не аз имам причина за неудобство, а Джан — слабохарактерна жена, която е решила, че трябва да се срамува, че е моя приятелка, каквато беше. Глупаво, но тя не се слави с ум. Ще се забавлявам да гледам как се смуцава от мен. — Роз се протегна и дяволито добави: — Изпитвам известно злорадство, когато някой си получава заслуженото.

— Винаги съм харесвал това у теб.

— Добре — каза тя, когато спряха пред клуба. — Защото тази вечер няма да мога да го скрия.

Мич с интерес наблюдаваше взаимоотношенията в тази компания. Официални тоалети и превзети маниери, приличащи на лъскавата обвивка на нещо, което в основата си представляваше гимназистки синдром. Хората седяха на групички на масите, в сепаретата или на стратегически места, откъдето можеха да виждат другите групи. Имаше няколко пеперуди, които прелитаха от маса на маса, размахваха криле и поглъщаха клюките като нектар, а после пърхайки, продължаваха към следващата.

Една от най-обсъжданите теми се оказа модата. Безброй пъти чу вариации на тема: „Горката, сигурно е била пияна, когато си е купила тази рокля“.

Бе вкусил малка доза от това на коледното парти у Роз, но този път бе неин кавалер и забеляза, че това значително промени динамиката.

Приемаха го като новия ученик в класа.

Не можеше да каже колко любопитни погледи привлече, колко пъти му задаваха въпроси кой е и от чия фамилия е. Въпреки приветливия им тон, имаше чувството, че трябва да напечата автобиографията си и да я раздаде на всички.

Възрастта варираше от хора, танцували в ритъма на суинга, който свиреше групата, когато този стил е бил на мода, до такива, които навярно го смятаха за твърде ретро.

В края на краищата, реши той, докато дискретно избягваше да разкрива пикантни подробности от работата си за семейство Харпър пред една любопитна двойка, това бе интересно ново преживяване за мъж със смокинг под наем.

Забеляза Джош и използва сина си като спасение от неудобните въпроси.

— Извинете, току-що пристигна синът ми. Трябва да поговоря с него.

Мич си проправи път между смокингите и вечерните рокли.

— Хей, добре си се издокарал. — Той обви ръка около раменете му и се усмихна на дребничката брюнетка до него. — Ти сигурно си Шелби.

— Да, господине. А вие сигурно сте бащата на Джош. Много прилича на вас.

— Е, вече се запознахте. — Джош се огледа наоколо. — Хубаво заведенийце.

Балната зала бе украсена с примигващи лампички и гирлянди от пролетни цветя. Сервитьорите пъргаво обслужваха гостите на бара или сновяха между тях с табли с напитки и хапки. Заблестяха диаманти и заискряха изумруди, когато двойките превзеха дансинга със стъпките на песента „Sing, Sing, Sing“ на Гудман.

— Да, също като във „Филаделфийска история“.

— Какво?

Мич погледна Джош със съжаление.

— И преди „Терминатор“ се правеха филми.

— Щом казваш, татенце. Къде е гаджето ти? — попита синът му.

— Изчезна някъде. А, ето я, идва насам.

— Извинявайте, заприказвах се и не можах да се измъкна. Здравей, Шелби. Изглеждаш чудесно.

— Благодаря, госпожо Харпър. Страхотна рокля. Джош ми каза, че ще дойдете с баща му.

— Радвам се най-сетне да се запозная с теб, Джош. Баща ти не престава да говори за теб.

— Както и аз за него. Да седнем някъде и да видим кой какво е говорил за другия.

— С удоволствие.

— Виждам родителите си ето там. — Шелби кимна към една маса. — Искам да те запозная с тях, Джош, баща ти също. След като изпълня дълга си, можем да потанцуваме.

— Щом планът е такъв. Татко каза, че разбирате от растения, госпожо Харпър.

— Роз. Да, така е.

— А той ги убива — добави Джош, докато вървяха между хората.

— Видях го с очите си.

— Повечето се самоубиват още щом го видят.

— Млъкни, Джош.

— Искам да бъде предупредена — широко се усмихна той на баща си. — Шелби каза, че живеете в онази великолепна къща, покрай която минахме.

— Семейството ми живее в нея от много години.

— Огромна е и изглежда супер. — Джош леко извърна глава към баща си със закачлива усмивка. — Напоследък татко прекарва доста време там.

— Работа — промълви Мич и смушка сина си в ребрата, както навярно често бе правил през годините.

— Надявам се скоро и ти да ми погостуваш.

Роз се спря до масата, на която Джан и Куил разговаряха с приятели.

— Привет на всички. — Както очакваше, Джан застина и леко пребледня. Роз нарочно се наведе и бързо я целуна по бузата. — Изглеждате прекрасно.

— Мамо, татко. — Шелби представи всички един по един. — Това са Джош Карнеги и баща му, доктор Мичъл Карнеги. Родителите ми, Джан и Куил Форестър, и господин и госпожа Рентоу.

Куил, набит мъж с умело прикрито плешиво теме, се изправи, за да стисне ръката на Мич, после на Джош и накрая кимна на Роз.

— Как си, Розалинд?

— Чудесно, Куил. Как е бизнесът?

Той застина за миг, но кимна:

— Върви.

— Радвам се да го чуя. Джан, Шелби е станала истинска красавица. Сигурно много се гордееш с нея.

— Разбира се. Не знаех, че познаваш кавалера й.

— С баща му сме големи приятели. — Роз засия и хвана Мич под ръка. — Всъщност Мич прави проучване за историята на семейство Харпър. Разкрива всичките ни тайни и скандали. — Шеговито завъртя глава и се засмя. — Тук, в Шелби Каунти, обожаваме скандалите, нали?

— Ето откъде ми е познато името ви — обади се Рентоу. — Чел съм една от книгите ви. Интересувам се от родословия. Интересна тема.

— Съгласен съм. Историята на семейство Харпър ме събра с Роз. — С галантен жест Мич повдигна ръката й към устните си. — Винаги ще съм благодарен на предците й.

— Знаете ли — продължи Рентоу, — успях да проследя собственото си родословие до династията Файф в Шотландия.

— Наистина ли? — Мич се заинтригува. — Потомък на Дънкан Пфайф, преди да промени изписването на името?

— Да, точно така. — Рентоу завъртя стола си към него с явно задоволство. — Искам да направя по-подробни проучвания. Предполагам, че вие можете да ми помогнете.

— С удоволствие.

— Какво ще кажете всички да поседнем за малко? — предложи Шелби. — Ще се опознаете, докато...

— Очакваме други приятели — прекъсна я Джан. — Масата ни е заета. Сигурна съм, че Розалинд и доктор Карнеги могат да си намерят друга. Така на всички ще ни бъде по-удобно.

— Мамо! — укорително прошепна Шелби.

Роз се усмихна приветливо и отвърна:

— Вече имаме маса, благодаря. Всъщност се канехме да отвлечем тази красива млада двойка. Шелби, искаш ли да ти покажа

къде сме седнали, а Джош и Мич да ни донесат по нещо за пиене?

Тя хвана момичето под ръка и заедно се отдалечиха.

— Госпожо Харпър... съжалявам, госпожо Харпър. Не разбирам какво става.

— Не се тревожи. Да поседнем и да ми разкажеш как се запозна с този красив младеж, преди да се върнат. Можеш да ме наричаш Роз. В края на краищата тук сме на двойна среща.

Роз предположи момичето с непринуден разговор, докато кавалерите им донесоха напитки и мезета. Едва когато Джош поведе Шелби към дансинга, даде воля на гнева си:

— Не биваше да поставя момичето в неудобно положение. Ако имаше капка мозък в зловната си глава, щеше да се досети, че няма да седна при тях. Толкова мило момиче. Никак не прилича на майка си.

— Ти заглади положението. Една от причините да се откажа от преподаването, бе да се отърва от подобни дребни зловни подмятания. Но където и да отиде човек, неизбежно се сблъсква с тях, нали?

— Предполагам. И аз се старая да стоя настрана. Но от време на време трябва да се появявам в обществото.

— Не си единствената — каза той и преплете пръсти с нейните над масата. — Ще се разстроиш ли, ако ти кажа, че току-що влезе Брайс Кларк със същата блондинка, с която се опита да провали твоето парти?

Ръката ѝ застина в неговата, но после бавно се отпусна.

— Предчувствах, че ще дойде. Е, какво от това? Ще отида до тоалетната, за да се поосвежа. Няма да направя нова сцена на публично място, обещавам ти.

— Не бих те упрекнал.

— Добре е да знам това, в случай че не успея да се справя с думи.

Роз стана, излезе от залата и тръгна по коридора към тоалетните.

Докато подсилваше червилото си, мислено си изнесе лекция на тема достойно държане.

„Не се принизявай до неговото ниво — с каквото и да те провокира. Не допускай онази глупачка да те въвлече в женски бой, въпреки че би могла да я повалиш на земята с разкъравена уста, без да си счупиш дори един нокът. Недей...“

Роз прекъсна лекцията в съзнанието си, когато влезе Сиси.

— Едва се избавих от онази досадница Джъстийн Люкс. Господи, тази жена може да проглуши ушите ти с приказки, без да каже нищо интересно. Искях да дойда на вашата маса. Кълна се, Роз, изглеждаш великолепно.

— Мисля, че съм надминала себе си. Как мина гостуването на свекърва ти?

— Гледаше като халосана с тиган по главата. Честна дума, скъпа, не намери нищо за критикуване, но трябваше да залее блузата си с вино, за да отвлека вниманието ѝ, когато започна да разпитва за един от храстите. Онези с извитите на дъга клони и бели цветове. Ухаят страхотно.

— Увивен жасмин.

— Предполагам. Както и да е, дължа ти живота си. Онова момиче на масата ти не е ли дъщерята на Джан?

Сиси застана пред огледалото и заоправя прическата си.

— Да, случайно излиза със сина на гаджето ми.

— Изгарям от нетърпение да се запозная и с двамата. Обичам да добавям имената на красиви мъже към списъка на познатите си. Навярно си видяла Брайс, когато влезе. — Сиси отмести поглед от отражението си в огледалото към лицето на Роз. — Отървах се от Джъстийн, за да не се наложи да разменям любезности с него. Не знам дали си чула последната новина, но...

Влязоха Джан и Манди и тя прехапа устни. И двете се спряха, но докато Джан изглеждаше готова да избяга, Манди тръгна с гневна походка към Роз, заплашително размахвайки пръст.

— Ако не престанеш с този тормоз, ще поискам съдебна заповед за арестуването ти.

С шеговита усмивка Роз извади пудриерата си.

— Не мисля, че присъствието ми на сбирка на кънтри клуба може да се нарече тормоз, но утре сутринта ще се обадя на адвокатата си.

— Отлично разбираш какво имам предвид. Обадила си се от мое име в козметичния салон и си отменила всичките ми процедури. Звъниш ми по телефона денем и нощем, а когато вдигна, затваряш.

Роз нехайно напудри носа си.

— И защо да правя всичко това?

— Не можеш да се примириш с факта, че ще се омъжи за Брайс.

— До това ли се стигна? — Роз затвори пудриерата. Дълбоко в себе си мислено затанцува от злорадство. Щом Брайс си бе намерил нова богата жертва, щеше да остави нея и семейството ѝ на мира. — Е, въпреки грубото ти държание, искрено ти съчувствам.

— Зная какво причиняваш и на Брайс, и на Джан, защото се застъпи за мен като приятелка.

— Не съм сторила нищо лошо на никого от вас. — Роз хвърли поглед към Джан. — И не ме интересува какво ти се е случило.

— Някой се е обадил на един от най-ценните клиенти на Куил представяйки се за мен — сухо каза Джан. — Тази подла пиянска постъпка коства на Куил цяло състояние.

— Съжалявам да го чуя, Джан. Ако наистина вярваш, че съм способна на нещо подобно, няма да губя и твоето, и моето време да те убеждавам в противното. Извини ме.

Роз тръгна и чу Сиси гневно да просъсква:

— Джан, как може да си толкова слабоумна?

Вратата се затвори след нея.

Вървейки по коридора, изведнъж застина, когато видя Брайс, облегат на стената. С надеждата да избегне сцена, тя се обърна и пое в обратната посока.

— Бягаш, а? — Гласът му прозвуча подигравателно. — Изненадваш ме.

Роз се спря. „Ще трябва отново да си поговоря с него, колкото и да ми е неприятно“, помисли си тя.

— А ти с нищо не можеш да ме изненадаш.

— О, мисля, че го правя. И ще продължа. Не бях сигурен дали ще си тук тази вечер. — Изражението му стана лукаво и самодоволно. — Дочух отнякъде, че си прекратила членството си.

— Слуховете често се оказват лъжи. Каж ми, Брайс, за какво полагаш всички тези усилия? Писане на писма, телефонни обаждания, подправяне на кредитни карти с риск да повдигнат срещу теб криминални обвинения.

— Не знам за какво говориш.

— В момента тук няма други хора, освен теб и мен. — Тя посочи към дългия празен коридор. — Е, да караме направо. Какво искаш?

— Всичко, което мога да получа. Никога не ще успееш да докажеш, че съм се обаждал по телефона или че съм използвал

кредитни карти. Много съм внимателен. И много хитър.

— Докога мислиш да продължаваш?

— Докато ми омръзне. Вложих много време и усилия в теб, Роз, а ти ме разкара. Не ми харесва да ме отхвърлят. Разбира се, ако ми направиш лично финансово предложение...

— Това никога няма да стане.

— Изборът е твой. — Брайс сви рамене. — Има още неща, с които мога да те торозя. Мисля, че накрая ще се предадеш. Зная колко държиш на репутацията си в Шелби Каунти.

— Не мисля, че знаеш. — Роз не откъсна поглед от очите му, дори когато вратата на умивалнята се отвори на няколко крачки от тях. — Не можеш да ме засегнеш сериозно, колкото и лъжи да разпространяваш, колкото и хора да се хващат на въдицата ти. Куил не е пълен глупак и скоро ще разбере, че го водиш за носа. И ще му струва скъпо.

— Надценяваш го. Алчен е, а аз знам как да печеля, залагайки на хорската алчност.

— Самият ти я притежаваш в изобилие. Каж ми, с колко си завлякъл горката Манди досега?

— Не съм ѝ взел нищо, което не може да си позволила да загуби. Както и на теб, Роз. — Прокара пръсти по бузата ѝ и тя не се отдръпна. — Получаваше нещо ценно срещу парите си и ако не беше толкова тесногръда, все още щяхме да сме заедно.

— Ако не ме бе ограбил и не ми бе изневерил с позната в собствения ми дом, може би... така че трябва да съм ти благодарна за това. Каж ми, Брайс, с какво те привлича Манди?

— Богата е, но ти също беше. Освен това е млада, за разлика от теб, и удивително глупава, също за разлика от теб. Загряваш малко бавно, но никога не си била глупачка.

— Наистина ли ще се ожениш за нея?

— Тя мисли така. — Брайс извади позлатена запалка, леко щракна капачето и отново го затвори. — Кой знае? Богата, млада, доверчива. Може би е идеалната съпруга за мен.

— Как можеш да паднеш толкова ниско? Да разпространяваш клюки, да я стряскаш с телефонни обаждания, да усложняваш живота ѝ... а и да се подиграваш с Куил и Джан. Куил да губи клиенти заради теб. Мисля, че е крайно време да се заловиш с нещо по-конструктивно.

— С един куршум — два заека. Поддържам приятелството си с тях и в същото време те тормозя.

— Какво мислиш, че ще стане, когато узнаят истината?

— Няма да я узнаят. Както казах преди, внимателен съм. Никога не ще можеш да го докажеш.

— Не мисля, че е нужно. Винаги си обичал да се перчиш, Брайс.

— Този път тя докосна бузата му и се почувства доволна от себе си. — Един от многото ти недостатъци.

Роз посочи зад него към Джан и Манди, които стояха с ужасени лица, застинали като статуи.

До тях Сиси заръкопляска. Роз се оттегли с лек поклон.

И на свой ред се изненада, когато видя Мич в края на коридора.

— Не пропуснах шоуто — шеговито каза той и хвана ръката ѝ. — Главната героиня беше страхотна.

— Благодаря.

— Добре ли си?

— Да, но имам нужда от малко въздух.

Излязоха на терасата.

— Много хитро — подхвърли Мич.

— Беше импровизирано — изтъкна тя и едва сега чувства свиване в стомаха. — Стоях между него, застанал в онази самодоволна поза, и двете жалки досадници. Присъствието на Сиси беше бонус. Малката пиеса ще бъде преразказана дума по дума след по-малко от минута.

В този миг откъм балната зала прозвучаха тревожни женски гласове, внезапен трясък и истерични ридания.

— Искаш ли да влезем за второто действие?

— Не, предпочитам да ме поканиш на танц тук.

— Ще го направим. — Мич обви ръце около нея. — Прекрасна нощ — каза той, докато отвъд остъклените врати зад тях се разиграваше сцена.

— Да, наистина. — С дълга въздишка Роз отпусна глава на рамото му и чувства как всички досадни дразнителни изчезнаха от съзнанието ѝ. — Усещаш ли аромата на глициниите? Искам да ти благодаря, че не дотича да се биеш за мен.

— Едва се сдържах. — Той докосна косите ѝ с устни. — Но си помислих, че държиш положението под контрол, а аз мога да гледам

представлението от първия ред.

— Господи, как хленчи тази жена. Нима няма капка гордост? Брайс беше прав за едно. Глупава е, горката. Празноглава.

— Татко! — Джош се втурна към тях. — *Трябва да видиш какво става там.*

Мич продължаваше да се върти в кръг с Роз на терасата, въпреки че музиката отдавна бе спряла и се чуваха само викове и тътрене на крака.

— Твърде зает съм — отвърна той.

— Бащата на Шелби разказа играта на онзи тип. *Повали го с един юмрук. А жената го сграбчи за косите... не бащата на Шелби, другия. Вкопчила се е в него със зъби и нокти. Изпускаш.*

— Върви да гледаш, после ще ни разкажеш. Известно време ще съм зает да целувам Роз.

— Хей, трябва да идвам в този клуб по-често.

След тези думи Джош хукна обратно към вратите.

А Мич бавно сниши устни до устните на Роз.

„Заслужавам почивка. Най-сетне всичко свърши“, помисли си Роз, докато прибираше бижутата си в кутията. Вярваше, че се е отървала от отмъстителния си бивш съпруг.

Но това ѝ беше коствало нов скандал на обществено място.

Омръзнало и бе някой да изкарва личния ѝ живот на показ пред всички любопитни погледи. Но щеше да го преживее.

Съблече се и се загърна с топлия си памучен халат. Чувстваше доволство, че успяха да се измъкнат от клуба рано. „Едва ли имаше смисъл да оставаме“, усмихна се тя на себе си. В залата бе настанал хаос от преобърнати маси, разсипана храна и напитки, ужасени гости и тичащи охранители.

Седмици наред тази сцена, както и самата тя, щеше да бъде в устата на клюкарките.

„Всичко е наред, очаквах го“, каза си, докато пълнеше ваната с топла вода. Щеше да издържи и скоро нещата отново щяха да си дойдат на мястото.

Сипа голяма доза ароматна пяна, идеална за малкото среднощно удоволствие да полежи в гореща вана. Когато излезеше, отпусната,

зачервена и свежа, може би щеше да отиде да подосажда на Мич в библиотеката.

Безкрайно му бе благодарна за разбирането, че се нуждае от известно уединение. С въздишка се потопи във водата до върха на ушите. Мъж, който отгатваше настроенята на една жена и ги приемаше, бе рядка находка.

„Джон също ме разбираше — спомни си Роз. — Почти винаги.“
Помежду им бе царяла пълна хармония, бяха създали семейство, бяха се радвали на настоящето и кроили планове за бъдещето. Когато го бе загубила, сякаш загуби част от себе си.

Все пак се бе справила сама доста добре. Отгледа синове, с които Джон би се гордял, запази дома и традициите на семейството си и изгради собствен бизнес. Никак не беше зле за една вдовица.

Можеше да се порадва на това, но усети напрежение в тила, когато се сети за следващия етап. Брайс. Глупава, импулсивна грешка. Всеки имаше право на няколко такива. Но тази бе оставила у нея дълбоки рани и всяла смут в живота ѝ. Догадките и клюките, които се носеха за нея, все още накърняваха гордостта ѝ.

По време на този брак доста пъти се бе чувствала уязвима, а по-рано бе толкова уверена в себе си. Със своята лукавост и хитрост, скрити зад чаровна маска, той упорито беше намирал начини да ѝ вдъхва несигурност.

Унизително бе да признае, че е проявила глупост... При това заради мъж.

Но тази вечер му даде добър урок, компенсирал гнева, срама и болката. Сам си заложи капан, а тя просто му помогна да падне в него. Всичко приключи.

За нейна радост. „Ура!“

Навярно настъпваше нов период от *Житието на Розалинд*. Дали беше готова? За голямата, съдбоносна крачка да се обвърже с мъж, който я обича такава, каквата е? Наближаваше петдесетте, а мислеше за любов и брак... за трети път. Нима това не беше лудост?

Леко раздвижи пръстите на краката си под горещата струя, оставена да тече, за да поддържа водата топла.

Може би това бе дар, опакован в лъскава хартия и вързан с широка панделка, паднал право в скута ѝ?

„Влюбена съм“, помисли си тя и устните ѝ трепнаха. Затвори очи и почувства как напрежението се оттегля. Влюбена в интересен, привлекателен и внимателен мъж. Добър човек. С достатъчно недостатъци и малки пороци, за да не бъде скучен.

Въздъхна, когато започна да я обзема блаженство. По плочките запълзя лека сива мъгла.

А сексът? „Божествен“, каза си тя, изтегна се и замърка като котка. Страстен, нежен и вълнуващ. Стимулиращ. Господи, само при мисълта за ласките на този мъж отново почувства възбуда.

Навярно не беше невъзможно да изградят общо бъдеще. Навярно любовта невинаги идваше в най-подходящия момент. Навярно бе подвластна на някаква магия. Трябваше сериозно да помисли по въпроса.

Брак. Унесе се в дрямка и прокара пръсти през мехурчетата, а мъглата около нея се сгъсти и се надигна от пода като вълна.

Щеше да даде съкровено обещание на мъж, към когото изпитваше не само любов, а и доверие. Можеше да има доверие на Мич. Можеше да повярва в него.

Дали синовете ѝ щяха да помислят, че е загубила ума си? Може би, но все пак животът си беше неин.

Щеше да ѝ хареса да е омъжена... вероятно. В гардероба ѝ да има дрехи на още един човек, а на етажерките в стаята ѝ да стоят подредени и неговите книги. Не беше от мъжете, свикнали на ред, но би могла да приеме това, ако...

Ароматната вода стана леденостудена. Затаила дъх, Роз инстинктивно се надигна и скръсти ръце пред гърдите си. Широко отвори очи, когато видя, че банята е пълна с мъгла, толкова гъста, че не се виждаха нито стените, нито вратата.

„Не е пара“, осъзна тя. Беше грозна сива мъгла, студена като водата и гъста като супа от ледени кристали.

Когато опита да се изправи и да излезе от ваната, някаква сила я повлече обратно.

Усети свиване в стомаха и първо изпита изумление, а след това уплаха. Внезапното изстиване на водата и чувството, че нещо я тегли надолу, я накараха да се вцепени, преди да започне да се бори. Размахвайки юмруци и ритайки, се стремеше да стигне до повърхността, докато студът сковаваше крайниците ѝ. Нечии ръце

натискаха главата ѝ надолу, нокти се впиваха в раменете ѝ, а през водата се виждаха само плаващи мехурчета и вихрушка от мъгла.

„Престани!“ — мислено изкрещя Роз. Напрягайки сили, повдигна ръце и крака за един отчаян тласък. Успя да подаде глава през ледената мъгла. Трескаво си пое дъх, преди стоманените лапи отново да притиснат раменете ѝ и да я потопят.

Водата блискаше над ръба на ваната и пареше очите и гърлото ѝ. Чуваше собствените си приглушени викове, докато се бореше с нещо невидимо. Удари лакътя си в ръба и изтръпна от болка и ужас.

За твое добро. За твое собствено добро. Трябва да научиш урока си!

Гласът звучеше като съскане в ушите ѝ, което нарушаваше бученето от нахлуващата кръв. Едва сега видя лицето, надвесено над нея, през клокочещата вода, с яростно оголени зъби. Очите на Амелия издаваха безумен гняв.

Той не е по-различен. Всички лъжат! Нали ти казах? Защо не ме послуша? Ще те накарам да ме послушаш. Да спреш! Кръвта ти е нечиста. В теб тече и неговата кръв. Това ще те доведе до гибел.

Умираще. Дробовете ѝ пищяха, сърцето ѝ препускаше от неистовото усилие да намери пролука, да поеме глътка въздух. Нещо в нея щеше да се пръсне и тя щеше да умре в студената ароматна вода. Но нямаше да се предаде лесно. Продължи да нанася удари с ръцете и краката си. И с мисълта си.

„Пусни ме! Пусни ме! Ще ме убиеш. Ако умра, ти ще останеш в капан. Убийца! Ще отидеш в ада!“

Със сетни сили отново напрегна треперещите си мускули и успя да пробие повърхността.

Водата забълбука, разкъса мъглата и заля пода и стените като малка приливна вълна. Роз се вкопчи в ръба на ваната, наведе се над него и с мъка изкашля това, което бе нахлуло в дробовете ѝ. Почувства гадене, но продължи здраво да се държи с ръце. Нямаше да допусне тя отново да я потопи.

— Долу ръцете от мен, кучко!

Задъхана, изпълзя от ваната и се отпусна безсилна на мократа рогозка. Все още трепереше неудържимо и остана свита на кълбо, докато успя да възстанови дишането си. Ушите ѝ бучаха, сърцето ѝ биеше така бясно, та ѝ се струваше, че ще счупи ребрата ѝ.

Чу ридания.

— Точно сега сълзите ти няма да ме трогнат. — Не смеейки да се изправи, Роз запълзя по пода и с трепереща ръка посегна да вземе хавлиена кърпа, с която да се загърне. — Живея с теб, откакто съм се родила. Опитвам се да ти помогна, а ти искаш да ме удавиш. В собствената ми вана. Предупредих те, че ще намеря начин да те прогоня от тази къща.

Думите не прозвучаха толкова гневно и въздействащо, колкото ѝ се искаше. Трудно бе да говори със заплашителен тон, докато зъбите ѝ тракаха колкото от страх, толкова и от студ.

Подскочи, когато халатът, закачен на вратата, се спусна върху раменете ѝ.

— Е, благодаря — каза тя с голяма доза сарказъм. — Много мило от твоя страна. След като се опита да ме убиеш, изведнъж се загрижи да не настина. Писна ми.

Пъхна ръце в ръкавите и придърпа предниците, докато колебливо ставаше на крака.

Тогава през изтъняващата мъгла видя Амелия. Не лудата с блуждаещ поглед и разрошени коси, която се бе надвесила над нея, докато тя се бореше за живота си, а страдащата жена с обляно в сълзи лице и ръце пред гърдите като за молитва.

Когато образът ѝ започна да чезне и мъглата се разсея на огледалото се изписа послание: *Прости ми.*

— Едва не те е убила.

Мич крачеше из стаята и от върховете на пръстите му едва не изскачаха гневни светкавици.

Бе слязла да си свари каничка горещо кафе и да го повика горе. Искаше да е сигурна, че никой друг няма да я чуе, когато му каже.

— Не успя, за щастие.

Кафето помагаше, но все още ѝ бе студено и бе готова да се пъхне под дебелия кашмирена завивка.

— Можеше да загинеш, докато аз бях зает да ровя в книги и документи. Борела си се за живота си, а...

— Престани — ласкаво каза тя. Жена, свикнала да живее с мъже и отгледала синове, разбираше какво означава его. — Това, което би

могло да стане, не се случи... ти нямаш вина за него. Нито пък аз. Вината е на един призрак, който, както личи по всичко, има емоционални проблеми. Колкото и нелепо да звучи.

— Розалинд... — Мич коленичи пред нея и разтри ръцете ѝ. Неговите бяха силни и топли. Закрилнически. — Зная колко много държиш на тази къща, но...

— Ще предложиш да се изнеса от нея за известно време. Би било разумно решение, Мич. Но няма да го направя. Ако искаш, наречи ме прекалено упорита, дори твърдоглава.

— Наистина си такава.

— А и не бих позволила на никого да ме прогони от собствения ми дом — продължи тя. — Проблемът няма да се реши, като се изнеса. В имението живее синът ми, както и други хора, на които много държа. Бизнесът ми е тук. Нима трябва да кажа на всички да си намерят други жилища? Да закрия фирмата си и да рискувам да загубя всичко? Или да остана и да положа усилия да намеря отговорите?

— Тя започва да става опасна. Роз, години наред не е правила друго, освен да пее на децата и да бъде странна, но неизменна част от атмосферата в къщата. По някоя дребна пакост от време на време, но нищо страшно. През последната година е все по-непредсказуема и склонна към насилие.

— Да, така е. — Пръстите ѝ плътно се преплетоха с неговите. — Знаеш ли какво си мисля? Че се доближаваме до нещо важно. Може би затова е по-нетърпелива, по-припряна. Необузdana. Това, което правим, има значение за нея. Както и моите мисли и чувства, независимо дали ги одобрява или не.

— Тоест?

Вероятно щеше да го приеме трудно, но трябваше да го каже. Беше му обещала да се държи честно с него, а за нея обещанията бяха нещо сериозно.

— Мислех си за теб. За нас. Когато мрачното ми настроение заради случката тази вечер изчезна и се отпуснах, започнах да размишлявам за чувствата ни един към друг.

— Опитала се е да те убие, защото се обичаме? — Лицето му стана като изсечено от камък, когато се изправи. — Аз съм този, който трябва да стои далеч от къщата и от теб, докато всичко свърши.

— Така ли се справяш с побойниците? Отстъпваш? — възкликна Роз.

Мич отново бе закрачил, но изведнъж се спря и се обърна с ярост в очите.

— Не става дума за хулиган, който иска да открадне джобните ми на детската площадка. Говорим за сигурността ти. За живота ти, по дяволите!

— Няма да се предам. Така оцелявам. Така успявам да държа нещата под контрол. Мислиш, че не съм разгневена и изплашена? Лъжеш се.

— Забелязвам, че гневът е на преден план.

— Защото е градивен... поне за мен винаги се е оказвал ползотворен от страха. Това долових у нея накрая, Мич.

Роз отметна завивката, стана и се приближи към него.

— Беше изплашена, шокирана и тъжна... накара ме да изпитам съжаление. Веднъж ти каза, че не иска да ми навреди, и мисля, че е истина.

— Но казах също, че е способна да го направи, и се оказах прав. — Мич обхвана лицето ѝ с длани, после ги плъзна към раменете ѝ. — Не знам как да те защитя. Но знам, за нищо на света не искам да те загубя.

— Ще се страхувам по-малко, ако си до мен.

Той наклони глава встрани и леко се усмихна.

— Хитър номер.

— Нали? — Роз обви ръце около врата му и се отпусна, когато той обгърна талията ѝ. — Но е истина. Тя ме помоли да ѝ простя. Не знам дали ще мога, но трябва да получа отговори. Нуждая се от помощта ти, за да стигна до тях. По дяволите, Мич, имам нужда от теб, колкото и да ми е трудно да го призная!

— Надявам се да стане по-лесно, защото ми харесва да го чувам. Нека засега нещата останат такива, каквито са.

— Благодаря. Когато излязох оттам — кимна към банята тя — и когато се успокоих достатъчно, за да мога да разсъждавам, за мен бе огромно облекчение да знам, че си долу. Че ще мога да ти разкажа. Че няма да съм сама тази нощ.

— Няма да те оставя сама дори и да настояваш. А сега — понесе я на ръце той — ще се сгушиш в леглото, добре завита.

— А ти...

— Ще направя подробен оглед на местопрестъплението, преди да подсуша банята.

— И аз мога да се погрижа за подсушаването.

— Не. — Зави я плътно. — Човек трябва да дава и да получава по-малко. Бъди послушна, Роз, стой в леглото като добро момиче. Преживя дълъг и интересен ден.

— Много интересен. — Чудесно беше да лежи спокойно, сгушена на топло, и да знае, че има кой да свърши някои дреболии. — Не съм сигурна какво очакваш да ти дам, но ще те помоля за още нещо.

— Искаш ли супа? Нещо топло? Чай? По-добре чай, отколкото кафе.

„Погледни го — каза си тя. — Доктор Секси, с разхлабена вратовръзка и навити ръкави на бялата риза, предлага да ти приготви супа.“ Посегна към ръката му, когато той седна на ръба на леглото ѝ.

— Не, но все пак благодаря. Ще те помоля засега да пазим случилото се в тайна.

— Роз да не си загубила ума си? — Тревогата в гласа му бе толкова доловима, че я накара да се усмихне. — Призракът, който витае в дома ти, едва не те удави във ваната, а не желаш дори да се споменава?

— Не е така. Ще го споменем, ще го документираме и дори ще го обсъдим подробно, ако се наложи. Само искам да изчакаме сватбата на Стела да мине. Искам малко спокойствие. Когато Харпър узнае... няма да му бъде никак леко.

— Ще кажа само „аха“.

Роз се засмя.

— Ще се разстроят, потресат, разтревожат. Каква полза да им казваме? Случи се, но вече е минало. Точно сега имаме толкова много други грижи. Трябва да се подготвя за последиците от станалото в клуба. Мога да те уверя, че клюките вече са плъзнали и утре всички ще ме разпитват.

— И ще ти стане неприятно.

— Всъщност мисля, че ще е забавно. Навярно е недостойно, но злорадствам. Затова нека си остане между нас, докато Стела се омъжи.

После ще кажем на всички и ще умуваме какво да правим. Дотогава нищо няма да помрачава щастието на хората около нас.

— Добре. И аз не виждам каква полза би имало.

— Благодаря ти. Вече не съм толкова бясна и изплашена — добави тя и отпусна глава на възглавницата. — Успях да я спра. Преборих се с нея. Отново надделях. Мисля, че това означава нещо.

Мич се наведе и долепи устни до бузата ѝ.

— За мен означава много.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Хейли влезе в кухнята, с детето на ръце. Косите ѝ бяха вързани на къса конска опашка, очите ѝ — широко отворени, а горнището на пижамата — закопчано накриво.

— Току-що говорих с детегледачката на Лили — обяви тя на висок глас. — Леля ѝ членува в кьнтри клуба. Каза, че Роз е участвала в сбиване снощи.

— Не съм се била с никого.

„Животът е толкова приятно предсказуем“, помисли си Роз и продължи да маже сладко върху триъгълна филийка.

— Какво сбиване? — полюбопитства Гевин. — Бой с юмруци ли?

— Не беше бой с юмруци. — Роз му подаде филийката. — Хората преувеличават, младежо. Така е, откакто свят светува.

— Да не би да си ритнала някого по муцуната?

Роз повдигна вежди срещу Люк.

— Метафорично би могло да се каже, че съм сритала нечий задник.

— Какво значи „мета...“

— „Метафора“ означава остроумно да оприличиш нещо на нещо друго. Тази сутрин мога да кажа, че се чувствам като котка, изяла канарче. — Намигна на Люк. — Това означава, че съм доволна и щастлива. Но дори не съм го докоснала.

— Кого? — попита Стела.

— Брайс Кларк — отговори Дейвид, докато наливаше още кафе. — Разузнавателната ми мрежа работи по-бързо от скоростта на светлината. Чух за случилото се още снощи, преди единадесет централно часово време.

— И не каза на никого? — Хейли го изгледа навъсено, докато настаняваше Лили на високото ѝ столче.

— Всъщност чаках всички да се съберем, преди да заговоря за това. А, ето го и Харпър. Казах му, че присъствието му на закуска тази

сутрин е желателно.

— Наистина, Дейвид, не е станало нищо особено. Трябва да се приготвя за работа.

— Напротив. — Мич поклати глава над кафето си. — Беше изключително. Тази жена тук — задържа погледа си върху лицето на Роз — е изключителна.

Тя хвана ръката му под масата и ласкаво я притисна. Безмълвен знак на благодарност, че успява да се държи, сякаш вечерта не се е случило нищо, което да помрачава настроението.

— Какво има? — настоя да узнае Харпър. — Ще ядем омлети? По какъв случай ще ядем омлети?

— Майка ти ги обича, а се нуждае от презареждане, защото снощи е изразходвала доста енергия — обясни Дейвид.

— Стига глупости — смърри го Роз със сподавен смях.

— Какво е станало снощи? Къде си изразходвала енергия?

— Виждаш ли какво пропускаш, като не ходиш в клуба? — засмя се Дейвид.

— Ако някой не ни разкаже час по-скоро, ще полудея. — Хейли даде на Лили шишенцето със сок и седна. — С всички подробности.

— Няма много за разказване — започна Роз.

— Аз ще говоря. — Мич отвърна на одобрителния ѝ поглед. — Тя би премълчала някои неща. Е, изкопчих част от подробностите от нея, защото не присъствах, а други — от сина си. Но ще се постарая да се получи свързан разказ... и въздействащ.

Започна от краткия разговор до масата на семейство Форестър, продължи със сцената в умивалнята и драматизира словесната престрелка между Роз и Брайс в коридора.

— Господи, излезли са, докато си говорила с онзи... — Хейли прочисти гърлото си и в присъствието на децата не изрече хрумналата ѝ дума. — Мъж.

— Той стоеше с гръб към тях — обясни Мич. — Сякаш беше режисирано.

Хейли пхна в устата на Лили парченце яйце и зяпна Роз.

— Супер! Като устроена клопка.

— Излязоха в най-подходящия момент — съгласи се Мич. — Да беше видял майка си, Харпър. Хладнокръвна и непоклатима като айсберг. И също толкова опасна.

— Тази сутрин метафорите нямат край — отбеляза Роз.

— Няма ли да ходим на работа?

— Виждаш съм я такава. — Харпър набоде парче омлет. —
Страховита е.

— Стоях на такова място, че ясно видях реакцията на дамите —
продължи Мич. — Беше невероятно. Той се хвалеше как ще продължи
с измамите, телефонните обаждания, кредитните карти и прочее и че
никой няма да го хване. Обиди Куил, нарече Манди „глупачка“. Самозабрави се, а Роз просто стоеше... и дори не му хрумваше, че
току-що е стоварила брадвата върху врата му. Окото ѝ не мигна, само
го подканваше да продължава да бърбори, докато онова... — Сети се
за децата. — ... жалко нищожество се закопа със собствените си думи.
После, когато свърши, му даде знак да се обърне и да погледне зад себе
си. И се оттегли. Беше страхотна.

— Предполагам, че са го нападнали като бесни кучета —
задъхано каза Стела.

— Почти. Явно се е опитал да се измъкне с приказки, да ги
убеди, че всичко е недоразумение, но блондинката изпаднала в
истерия. Крещяла, плачела и му удряла плесници. Другата изтичала
право при съпруга си, разказала му и той разбрал, че заради опитите на
Брайс за отмъщение е загубил един от най-ценните си клиенти.
Побеснял и както каза синът ми, разблъскал хората, за да стигне до
него, и го повалил с един юмрук. Всички наскочали, полетели чаши,
блондинката се нахвърлила върху Брайс и започнала да го драска и
хапе.

— Боже! — промълви Гевин със страхопочитание.

— Успели някак да ги разтърват, но отново се намесил Куил и
тогава едва усмирили и него.

— Жалко, че пропуснах това. — Харпър стана, за да получи
сутрешната си доза кофеин, и се върна на масата с кутия кока-кола. —
Наистина.

— Някои се разбягали, а други се блъскали, за да наблюдават
екшъна по-отблизо — продължи Мич. — Хвърляли маслини от
мартинитата си, топки пастет от съомга и какво ли не, преобръщали
маси. Канели се да повикат полицията, но вътрешната охрана успяла
да се справи.

— Къде беше ти? — озадачено попита Хейли.

— На терасата. Бъбрех си с Роз. Танцувах с Роз — поправи се той. — Гледахме суматохата през прозорците.

— Дълго ще се говори за това — заключи Роз. — Ако питате мен, всички си получиха заслуженото. Навярно умират от срам. Е, не зная за вас, но аз трябва да тръгна за работа.

— Почакай, почакай. А Брайс? — Хейли набоде парченце омлет на вилицата си. — Не можеш да ни оставиш да се питаме какъв е краят.

— Не мога да кажа, но предполагам, че ще напусне Шелби Каунти с подвита опашка. Едва ли някога ще се върне.

— Това ли е? — попита Хейли. — А ти няма ли да... — Замълча и обърса лицето на Лили. — Е, добре че вече няма да се навърта тук.

Роз разроши косите на двете момчета, стана и целуна Лили по главичката.

— Днес следобед ще подам сигнал за измама в полицията и навярно ще повдигнат обвинение. Мич ще даде показания като свидетел, който чу всяка дума на Брайс. Предполагам, че ще разпитат и други хора, които са го чули да се хвали. Ще видим какво ще стане по-нататък.

— Още по-добре — усмихна се Хейли. — Много по-добре.

— Не раздавам нито юмруци, нито ритници, поне до сега не съм го правила. Но и не допускам дълго да ме разиграват.

Излезе доволна и дори спокойна, че денят започна със смях, а не с тревога.

Роз застана на малкото възвишение в края на горичката си и се загледа към засадените площи на градинарския център. Там грееха съчетания от нежна пролетна зеленина и яркорозови, екзотично сини, весело жълти и искрящо червени цветя.

Старите, посивели от времето дървени маси бяха обсипани с цветове в безброй касетки и саксии. Земята тържествуваше, покрита с багри, които сякаш изригваха от нея. Сградите изглеждаха свежи и приканващи, а в оранжерии цареше оживление. Навсякъде имаше сандъчета, изпълнени с цветове и форми, и висящи кошници, от които се спускаха зелени водопади.

Оттук Роз виждаше сектора с храсти и декоративни дръвчета и погледът ѝ стигаше чак до съвършено оформените лехи.

Навсякъде имаше хора — персонал и клиенти, които обикаляха и разглеждаха. Червените колички се клатушкаха като малки товарни влачета. Касетките потегляха по чакълените алеи към паркинга, където щяха да ги натоварят в коли и пикапи.

Виждаше купчини пръст, струпана или опакована в чували, кули от плочки и безкрайни редици дървени греди.

„Бизнес“, помисли си тя, но съчетан с уютната атмосфера, която винаги се стремеше да създаде. Беседката вече беше обрасла с грамофончета, до шадравана стратегически бе поставена извита пейка, на един клон висеше яркочервена хранилка за птици, а на друг — камбанки, които звъняха от вятъра.

И тя беше част от това оживление, разбира се. Грижеше се за младите растения, които бе отгледала, допълваше каталозите. Въпреки че имаше изключителен управител като Стела, държеше да следи с очите си всеки миг от живота, който кипеше в градинарския център.

Но сега чувстваше нужда да подиша чист въздух след дългите часове в задушната оранжерия. И да се полюбува на изграденото с неуморен труд и рискове.

Днес небето беше лазурносиньо — като нарисувано върху стъкло, и всичко под него изглеждаше прекрасно. Всеки час през тези години, прекаран в усилена работа, тревоги и пресмятания, си струваше.

Фирмата ѝ беше стабилна и процъфтяваща — като съвършената градина, която бе мечтала да създаде. Бизнес — да, на първо място бизнес, но и източник на удовлетворение, който отразяваше стила, идеите ѝ и всичко, оставено ѝ в наследство.

Ако някои го приемаха като нейно хоби — добре. Ако мнозина я смятаха за аристократка, която блести в кънтри клуба със златиста рокля и диаманти — отново добре. Нямахше нищо против да изпъква с блясъка си от време на време. Всъщност ѝ харесваше.

Но дълбоката ѝ същност, истинската Роз, стоеше тук — със стари джинси и избелял памучен пуловер, ожулени ботуши и скрити под бейзболна шапка коси.

Истинската Роз бе работеща жена, която трябваше да плаща сметки, да ръководи бизнеса си и да поддържа дома си. С това се

гордеше, когато намираше време за гордост. Образът на Розалинд Харпър от кълтри клуба беше към името ѝ. А всичко останало — животът ѝ.

Пое си дъх, съсредоточи се и съзнателно насочи мислите си в една посока: какво ще стане и как двете с Амелия ще се справят с положението.

Каза си „Щом животът си е мой и сама решавам как да го живея, защо да не поема още един риск? Защо да не приема в него мъж, който разпалва страстта ми и ми носи утеха, вълнува ме и ме забавлява?“.

Мъжът, който бе преминал през лабиринта на скръбта, работата, дълга и гордостта ѝ и бе достигнал сърцето ѝ.

Мъжът, когото обичаше.

Можеше да живее и сама, но какво би доказала така? Че е уверена в себе си, независима, силна и способна. Знаеше това и винаги щеше да се смята за такава.

Но бе и смела.

Нима не трябваше смелост, за да слее живота си с този на друг човек, да споделя с него своите и неговите грижи и да прави компромиси? Изискваха се усилия, за да свикне да живее с мъж, да се буди сутрин, готова да се справя с всекидневните задължения и да приема изненади. Никога не се бе бояла от неща, изискващи усилия. Бракът на този етап от живота представляваше нещо различно. Нямахше да имат деца заедно. Но един ден щяха заедно да се грижат за внуците си. Нямахше да се превърнат в зрели хора заедно, но можеха да остаряят заедно.

Можеха да бъдат щастливи.

Те винаги лъжат. Никога не са верни.

Роз стоеше на същото място, на малкото възвишение до горичката си. Но градинарския център го нямаше. Край нея се простираше безкрайна пустош, скована от зимен студ, над която стърчаха оголени дървета, брулени от леден вятър.

— Не всички мъже — възрази Роз. — Невинаги.

Познавала съм повече, отколкото ти.

Амелия вървеше през пустошта, ефирна като мъглата, която се стелеше сякаш плитко море над голата, черна земя. Бялата ѝ рокля и босите ѝ крака бяха мръсни. Косите ѝ — заплетени, мазни и златисти, се спускаха край лице, което издаваше лудост.

Страхът връхлетя Роз като внезапно разразила се буря. Но здраво стъпи на земята. Щеше да устои.

Бе притъмняло. По небето се носеха плътни черни облаци, които скриваха синевата и добиваха грозен зеленикав оттенък.

— А аз съм живяла по-дълго от теб — изтъкна тя и въпреки че потръпна, когато Амелия се приближи, не отстъпи.

Но си научила толкова малко. Имаш всичко, от което се нуждаеш. Дом, деца, работа, която ти носи удовлетворение. За какво ти е мъж?

— Любовта е важна.

Прозвуча зловещ писклив смях и Роз настръхна.

Любовта е най-голямата лъжа. Той ще спи с теб, ще те използва, ще ти изневерява и ще те лъже. Ще ти причинява болка, докато се почувстваш изхабена и празна, докато повехнеш и погрознееш. Ще те погуби.

Под страха на Роз се прокрадна съжаление.

— Кой те е предал? Кой те е накарал да мислиш така?

Всички. Всички са еднакви. Те са мръсници, а наричат нас такива. Идваха при мен, за да начешат крастата си, докато съпругите им спят сами в брачното ложе.

— Принуждавах ли те? Да не би някой...

После ти отнемат всичко. Той ми отне всичко мое!

Амелия заудря с юмруци по корема си и силата на гнева, скръбта и яростта тласна Роз две крачки назад.

Бурята се изсипваше от небето, изригваше от земята и образуваше вихрушки от мъгла в мръсния въздух. Нахлуваше в дробовете ѝ, сякаш дишаше кал.

Чуваше безумни викове сред свистенето на вятъра.

Убий ги! Убий ги всичките в съня им. Накълцай ги на парчета, нека кръвта им да изтече до капка. Вземи обратно това, което ми отнеха. Проклети да са, всичките да отидат в ада!

— Те са мъртви. Отдавна са се превърнали в прах — опита се да изкрещи Роз, но думите едва се изтръгнаха от гърлото ѝ. — Аз ли съм тази, която е останала?

Бурята спря така внезапно, както бе започнала, а Амелия изглеждаше спокойна, както когато пееше приспивни песни на децата. Тъжна и бледа в синята си рокля.

Ти си моя плът и кръв. — Протегна ръка и върху дланта ѝ се открой малка червена локва. — От моята утроба, от моето сърце. Намери ме. Толкова дълго съм се лутала.

След миг Роз отново стоеше сама върху пролетната трева край гората си и пред погледа ѝ се разкриваше всичко, което бе създала.

Залови се отново за работа, защото тя я успокояваше. Единственият начин да възвърне самообладанието си след случилото се край гората, бе да върши нещо познато, нещо, с което ръцете ѝ да се занимават, докато съзнанието ѝ се опитва да прозре смисъла.

Не бързаше да сподели с някого, защото уединението ѝ носеше спокойствие.

Следобед отдели няколко издънки и засади резници в силно наторена почва. Поля ги и им постави етикети.

Когато свърши, вървя пеш през горичката до градината пред дома си и здравата се потруди в малката си лична оранжерия. Засади кани на място, на което искаше да придаде тържественост, и иглики и рапици в кътче, което предпочиташе да изглежда по-скромно и уютно. На сянка добави сини камбанки и здравец за свежест.

Винаги бе черпила свежест тук, от градината си, от почвата, в сянката на Харпър Хаус. Коленичи на земята под ведрото синьо небе и се загледа в своето владение.

Домът ѝ бе величествен с жълтеникавите си каменни зидове, блестящи прозорци и снежнобяла дограма.

Какви тайни се криеха в тези стаи, между тези стени. Какво бе погребано в земята, в която тя ровеше със собствените си ръце сезон след сезон?

Бе отраснала тук, а преди нея баща ѝ, неговият баща и предците му. Поколение след поколение, свързани чрез кръвта и историята. Тук отгледа децата си и работеше, за да съхрани семейното наследство и да предаде този дом на тях и техните деца.

Каквото и да бе сторено, за да може тя да нарича всичко това свой дом, трябваше да узнае за него. И да го приеме.

Най-сетне спокойна, прибра инструментите си и влезе в къщата, за да вземе душ.

Откри Мич в библиотеката.

— Извинявай за прекъсването. Трябва да поговоря с теб за нещо.

— Добре, аз също трябва да поговоря с теб.

Той откъсна поглед от лаптопа си и извади една папка от купчината на бюрото.

— Първо ти — подкани го Роз.

— Добре. — Мич прокара ръка през косите си и свали очилата си. Вече познати жестове, които означаваха, че подрежда мислите си. — Направих почти всичко, което може да се направи тук. Мога да посветя още месеци на семейната ви история, да добавя подробности, да се върна поколения назад. Всъщност възнамерявам да го сторя, но във връзка с целта, за която ти ме нае, стигнах до задънена улица. Тя не е била от семейството, Роз. Не е носила името Харпър — поправи се той. — Нито по рождение, нито като съпруга. Няма абсолютно никакви сведения. Имена, дати, раждане, брак, смърт — нищо, до което се добрах, не може да свърже Амелия с тази къща или семейство Харпър. Няма жена на нейната приблизителна възраст, починала тук през периода, който уточнихме.

— Разбирам.

Роз седна и съжали, че не е донесла кафе.

— Ако Стела е сгрешила с името...

— Не е. — Роз поклати глава. — Наистина е Амелия.

— Съгласен съм. Но няма никаква Амелия, дъщеря или съпруга, в никой архив. Странно е — като се има предвид кога е построена къщата — че изобщо няма сведения за жена, починала в нея на възраст между двайсет и трийсет и няколко години. По-стари или по-млади — да. — Сложи папката най-отгоре. — Най-интересният смъртен случай тук е станал през 1890-та. Един от предците ти от мъжки пол — Богарт Харпър, счупил врата си и още няколко кости, като паднал от терасата на втория етаж. От писмата, в които прочетох за трагедията, разбрах, че е бил твърде увлечен в сексуална игра с жена, но не съпругата му. Полетял през парапета и повлякъл и партньорката си. Когато хора от семейството стигнали до него, бил мъртъв, но с възпълното си тяло омекотил удара за гостенката си, която се приземила върху него и се отървала само със счупен крак.

— И срам за цял живот, предполагам.

— Доста вероятно. Имам списък с имената на всички жени, починали тук. Събрах и сведения за слугини, починали в къщата, но

никоя не отговаря на критериите. Получих информация от адвокатката, за която ти казах. — Започна да рови в друга папка. — Потомка на икономката по времето на Реджиналд Харпър. Всъщност тя откри, че е имала трима предци, работили тук. Икономката, чичо ѝ, които бил градинар, и по-млада братовчедка, помощничка в кухнята. С нейна помощ успях да съставя подробна история и на този род. Въпреки че нищо от нея няма да ти бъде от полза, предположих, че ще поискаш копие.

— Да, искам.

— Адвокатката все още търси информация, когато намери време. Запалила се е. Може би ще имаме късмет.

— Ти свърши огромна работа.

— Ще можеш да прегледаш схемите и да научиш нещо повече за втория братовчед на прапрачичо си по майчина линия. Но това няма да ти помогне.

— Грещиш. — Роз огледа планината от папки и таблото зад Мич, отрупано с бележки, снимки и ръчно начертани схеми. — Помага ми. Едва сега узнах неща, които би трябвало отдавна да науча. За прелюбодеянията на злочестия Бо, за кръчмарските подвизи на Люсибел и за другите, които оживяха пред мен благодарение на теб.

Тя се изправи, застана срещу таблото и огледа лицата и имената. Някои от тях ѝ бяха познати колкото нейното собствено, а други ѝ се струваха напълно чужди хора.

— Сега осъзнавам, че баща ми се интересуваше повече от настоящето, отколкото от миналото. А дядо ми почина, когато бях малка, и не си спомням да ми е разказвал семейни истории. Повечето неща научавах от баба си, която не бе Харпър по рождение, или от по-големите си братовчеди. Понякога се ровех в старите архиви и се заричах да отделя време, за да прочета подробности. Но все отлагах. — Отдръпна се от таблото. — Историята на рода и всички мои предци заслужават уважение, а доскоро не проявявах достатъчно.

— Съгласен съм с първата част, но не и с втората. Всичко в тази къща говори за дълбоко уважение към семейните ценности. Всъщност се опитвам да ти кажа, че не мога да ти помогна да разкриеш самоличността ѝ. По всичко, до което се добрах, съдя, че Амелия е твоя прабаба. Но не е била част от семейството ти. Няма да попадна на името ѝ в нито един документ. Не вярвам да е била и слугиня.

— Сигурно имаш причини.

— Вземам предвид времето, епохата и обществените норми. Ако е била слугиня, би било напълно възможно да забременее от член на семейството, но едва ли щяха да ѝ позволят да живее в къщата по време на бременността си. Щяха да я изпратят надалеч, вероятно с финансова компенсация. Но според мен версията не е много правдоподобна.

Роз хвърли последен поглед към таблото и отново седна на стола си.

— Защо?

— Реджиналд е бил глава на семейството. Всички сведения, с които разполагам, издават, че е бил изключително горд и съвсем наясно с общественото си положение, безспорно доста високо. В политиката, бизнеса, светския живот. Честно казано, Роз, не мога да си го представя в леглото с прислужница. Щеше да прояви повече предпазливост. Разбира се, виновникът може да е бил някой роднина, чичо, зет или братовчед. Но интуицията ми подсказва, че е бил потясно свързан с Амелия.

— Какво означава това?

— Любовница. Извънбрачна връзка с жена, която е задоволявала потребностите му. Държанка.

Последва дълго мълчание.

— Знаеш ли кое ми се струва най-интересно, Мичъл? Че по различни пътища и двамата стигнахме до един и същ извод. Ти прерови купища документи, за които само като си помисля, получавам главоболие. Телефонни обаждания, търсене в компютърната мрежа, в съдебните архиви. Графики, скици и бог знае какво още. Докато се занимаваше с това, ме накара да видя семейството си така, както никога досега, да опозная хора, за които дори не бях чувала, но до голяма степен са предопределили съдбата ми. За да стигнем до верния отговор, ти елиминира десетки версии коя може да е била тази нещастна жена. Мислиш ли, че когато успеем, тя ще почива в мир?

— Не знам отговора на този въпрос. Защо си толкова тъжна? Сърцето ми се къса, когато те виждам тъжна.

— Не съм напълно сигурна. Може би заради нещо, което се случи днес — отвърна Роз и му разказа. — Толкова се страхувах. — Дълбоко си пое дъх. — Страхувах се и вечерта, когато тя ни затвори в

стаята на децата, и когато с теб влязохме откъм терасата и ни посрещна с гневен изблик и хвърчащи предмети. Страхувах се и снощи във ваната, докато се борех под водата. Мислех, че не мога отново да изживея такъв страх. Но днес стоях, гледах как се приближава към мен през пустошта и мъглата и се вцепених. Виждах безумната ярост, изписана на лицето ѝ. Изглеждаше сякаш нищо не ще я спре, дори смъртта. — Леко потръпна. — Знам как звучи, но мисля, че става нещо подобно. Лудостта ѝ възпира смъртта ѝ я държи тук като в капан.

— Този път не те ли докосна? Не те ли нарани?

Поклати глава.

— Не, дори когато яростта ѝ достигна връхната си точка. Не можех да дишам, струваше ми се, че се давя в кал, но вероятно отчасти това се е дължало на паниката ми. Тя говореше за убийство, за кръв. Никога не съм чувала за убийство, извършено в тази къща, но започвам да се питам... господи, нима е възможно да е била убита? От човек от семейството ми?

— Говорела е като склонна към убийство — напомни ѝ Мич, — а не като жертва.

— Така е, но не можеш да очакваш от една луда да поднася ясно всички факти. Каза, че съм нейна плът и кръв. Независимо дали е истина или не, тя го вярва. — Роз въздъхна дълбоко. — Както и ти.

Той стана, заобиколи бюрото и ѝ подаде ръка да се изправи, след което я притегли в прегръдката си.

— А ти в какво вярваш?

„В утехата, която ми носиш“, помисли си Роз, отпуснала глава на рамото му. Можеше да намери утеха в един мъж, ако си позволи да я приеме.

— Има очите на баща ми. Едва днес видях това. Не бях го забелязала, навярно защото не го допусках. Нима е отнел детето ѝ, Мич? Моят праядо? Нима е бил способен на такава жестокост?

— Ако предположенията ни са верни, може доброволно да се е отказала от бебето. Споразумели са се, а по-късно е съжалявала. Все още има много възможни версии.

— Искам час по-скоро да узная истината. Трябва да я узная, и то на всяка цена. — Отдръпна се и леко се усмихна. — Но как, по

дяволите, да открием жена, която вероятно е била любовница на праядо ми?

— Имаме първото ѝ име и приблизителната ѝ възраст и предполагаме, че е живяла в околностите на Мемфис. Можем да започнем оттук.

— Това вроден оптимизъм ли е, или опит да ме успокоиш?

— По малко и от двете.

— Добре тогава. Ще отида да си наляя чаша вино. Искаш ли нещо?

— Бих изпил три литра вода, за да разреда петте литра кафе, което погълнах днес. Ще дойда с теб.

Той обгърна раменете ѝ, докато вървяха към кухнята.

— Най-добре е да престана да мисля за това до сватбата на Стела и Лоугън. Струпах ми се толкова много неща. Колкото и нетърпеливи да са мъртвите, живите трябва да имат предимство. — Роз извади бутилка вода и свеж лимон. — Не мога да повярвам, че след няколко дни момчетата вече няма да бъдат част от домакинството. — Напълни чашата, сложи лимонов резен и му я подаде.

— Благодаря. Мисля, че ще идват тук толкова често, че едва ли ще усещаш липсата им.

— Искан ми се да вярвам. — Наля виното, но телефонът звънна, преди да отпие първата глътка. — Впрочем къде е Дейвид? — запита се тя и вдигна слушалката. Слуша няколко секунди и се усмихна на Мич. — Здравей, Джейн.

И повдигна чашата си за тост.

— Толкова е вълнуващо. Като в шпионски филм или нещо подобно. — Хейли заподскача на пръсти, докато с Роз и Стела се качваха с асансьора към апартамента на Кларис Харпър. — Сутринта ни правиха маникюр и педикюр, а следобед се промъкваме като крадци, за да търсим тайни документи. Невероятно е.

— Стига да не ни арестуват и да не прекараме нощта в килия — изтъкна Стела. — Ако се наложи Лоугън да се ожени за мен през решетките, ще побеснея.

— Казах ти да не идваш — напомни ѝ Роз.

— И да пропусна това? — Стела си пое дъх и излезе от асансьора. — Може би съм нервна, но не и страхливка. Пък и Хейли има право. Вълнуващо е.

— Да проникнем в претъпкания с вехтории апартамент на една сприхава старица, за да отмъкнем нещо, което по право е мое и да избавим едно плахо зайче — това не е представата ми за вълнуващо преживяване. Джейн трябваше да ги измъкне сама и да ни спести разкарването. Имаме достатъчно грижи във връзка със сватбата утре.

— Зная и съм ти благодарна, че ни позволи да не работим днес, за да се разкрасим. — Стела импулсивно целуна Роз по бузата. — След сватбата ще работим двойно повече, за да ти се отплатим.

— Не се и съмнявам. А сега да се помолим старата вещица наистина да е отишла на фризьор, както е разтръбила, иначе играта ще загубее.

— Не се ли надяваш тайно да си е у дома? — подхвърли Хейли и в този миг вратата проскърца.

Джейн надникна през пролуката.

— Не... не очаквах други хора, освен теб, братовчедке Розалинд. Не зная дали е добре...

— Те работят за мен. Приятелки са. — На границата на търпението си, Роз побутна вратата и влезе. — Джейн, това са Стела и Хейли. Събра ли багажа си?

— Да, нямам много вещи. Но си мисля, че тя ще се разстрои, когато се прибере и не ме намери. Не зная дали да...

— Тук е ужасно, както винаги — отбеляза Роз. — Вони на лавандула. Как издържаш? Ето пастирката от дрезденски порцелан и котката от майсенски... мамка му. Къде са дневниците?

— Не ги извадих. Не ми се струва редно...

— Добре. Дай ми ключа, покажи ми къде са и аз ще ги извадя. Да не губим време, Джейн — добави Роз, когато видя момичето да стои, прехапало долната си устна. — Имаш нов апартамент, който те очаква, а в понеделник започваш интересна нова работа. Можеш да се възползваш или да се откажеш, ти решаваш. Но аз няма да си тръгна от този воняц на лавандула апартамент, без да взема нещата, които ми принадлежат. Затова или ми дай ключа, или ще преобърна всичко, докато намеря това, което търся.

— Господи! Прилошава ми. — Джейн пхна ръка в джоба си и извади сложно гравирен месингов ключ. — Бюрото в стаята ѝ, горното чекмедже. — Бледа като платно посочи към една врата. — Вие ми се свят.

— Стегни се — смъмри я Роз. — Стела, отиди с Джейн да вземете багажа ѝ.

— Разбира се. Хайде, Джейн.

Доверявайки се на Стела да се справи със ситуацията, Роз се обърна към Хейли.

— Наблюдавай вратата — нареди тя.

— Супер! Ще бъда пазач.

Роз не можа да сдържи смеха си, докато вървеше към стаята на Кларис. Тук мирисът на лавандула бе още по-натрапчив и смесен с уханието на теменужки. Таблите на леглото бяха тапицирани със златиста коприна, а старинната завивка върху него със сигурност беше донесена от Харпър Хаус. Както и масичката до прозореца, и изящната лампа антика.

— Крадлива стара кучка! — промърмори Роз и веднага се отправи към бюрото. Когато завъртя ключа, затаи дъх при вида на купчината тетрадки със стари кожени подвързии. — Това ще бъде ритник по кльоцавия ти задник — закая се тя, отвори раницата, която носеше на рамо, и внимателно пхна дневниците.

За да се увери, че е взела всичките, отвори и другите чекмеджета, после претършува тоалетката, бюрото и скрина.

Макар и да осъзнаваше колко е глупаво, забърса всичко, което бе докоснала. Не изключваше мисълта Кларис да повика полицията и да твърди, че са влизали крадци. Накрая остави ключа на видно място върху бюрото.

— Стела я заведе долу — каза Хейли, когато Роз излезе от стаята. — Беше толкова разтреперана, та ни се струваше, че ще припадне, ако не я изведем. Роз, горкото момиче има само един куфар. Всичко, което притежава, се побира в един куфар.

— Млада е. Има достатъчно време, за да се сдобие с още вещи. Докосвали ли сте нещо тук?

— Не. Помислих си... нали се досещаш, отпечатъци.

— Умно момиче. Да вървим.

— Взе ли ги?

Роз потупа раницата.

— Дотук всичко върви като по вода. Нека Кларис види какво е някой да отмъкне вещи от дома ѝ.

Едва когато настаниха Джейн в новия ѝ апартамент и тръгнаха към дома, Роз забеляза, че Хейли е необичайно мълчалива.

— Не ми казвай, че изпитваш угризения, чувство за вина или нещо подобно.

— Какво? О, не! Тези дневници са твоя собственост. На твое място аз бих взела всичко, откраднато от Харпър Хаус. Замислих се за Джейн. Знам, че е по-млада от мен, но само с няколко години. А изглежда толкова... крехка и уплашена от всичко. Но днес прояви известна смелост.

— Не е имала това, което си имала ти — каза Роз. — Липсва ѝ твоята решителност, разбира се, но другото е въпрос на късмет. Не е била отгледана от любящ баща като твоя, който да ѝ осигури уютен дом и щастливо детство. Не се чувства силна и привлекателна, а ти знаеш, че си такава.

— Просто има нужда от нова прическа и по-хубави дрехи. Ще е забавно да я преобразим, нали, Стела?

— Успокой топката, момиче.

— Не, наистина. По-нататък, когато имаме време. Мислех си и как те гледаше, когато влязохме в новия ѝ апартамент. Колко благодарна и изненадана беше, че си ѝ занесла някои неща, Роз. Най-обикновени — диван, легло и храна за хладилника. Май никой досега не се е опитал да ѝ помогне просто за да стори добро. Изпитвам съжаление и същевременно се радвам за нея. Изглеждаше поразена и сякаш щеше да заплаче.

— Да видим как ще се справи.

— Ти ѝ даде шанс да се занимава с нещо. Както на мен и Стела.

— О, не започвай!

— Държа да го кажа. Всяка от нас се намираше на кръстопът, а ти ни подаде ръка и ни помогна да изберем върнатата посока. Сега Джейн има свой дом и нова работа. Аз имам прекрасно дете и чудесен дом за него. А Стела се омъжва утре.

Хейли заподсмърча и Роз завъртя очи срещу огледалото за обратно виждане.

— Ето защо ти казах да не започваш, Хейли.

— Не мога. Толкова се радвам, че утре Стела ще се омъжи. Вие двете сте най-добрите ми приятелки в целия свят.

Стела подаде кърпички и на двете и запази една за себе си.

Имаше общо четиринадесет дневника — пет на баба й — Елизабет Харпър, и девет на прабаба й Беатрис. Всичките бяха плътно изписани от първата до последната страница.

Докато ги прелистваше, Роз забеляза и няколко скици, нарисувани от баба й. Обзе я умиление, когато ги разгледа.

Но не беше нужно Мич да й казва, че след като са се добрали до тях, им предстои досадната работа да ги прочетат и открият в тях нещо, свързано с Амелия.

— Няма дати. — Стела потърка очи и се отпусна на дивана в приемната. — Доколкото забелязвам от пръв поглед, Беатрис Харпър не е водила нов дневник за всяка година, а е изписвала една тетрадка докрай, независимо за колко време, и е започвала нова.

— Ще ги сортираме — каза Мич. — Ще си ги подредим и ще прочетем внимателно всяка от тях.

— Дано ми се падне най-пикантната част.

Дейвид се бе постарал да подреди масата като за малко следобедно парти и сега си взе бисквита.

— Ще изисквам редовно да ми докладвате какво сте открили, но утре ни предстои сватба. Стела, не бива да се преуморяваш. Не искам да се чувствам виновна, ако булката е с тъмни кръгове под очите. Кой ли може да е? — учуди се Роз, когато на вратата се позвъни. — Всички сме тук. Не, не ставай, Дейвид. Аз ще отворя.

Стана и Паркър заподскача след нея с лай, сякаш да й покаже, че може да разчита на него. Когато отвори, веждите й подскочиха. Усмихна се със стиснати устни.

— Братовчедке Риси, каква неприятна изненада.

— Къде е онази никаквица и нещата, които е задигнала?

— Нямам дори смътна представа за какво говориш, а и не ме интересува. — Роз забеляза, че роднината й е наела кола с шофьор, за да дойде от града. — Предполагам, че добрите маниери изискват да те покания да влезеш, но те предупреждавам, че преди да си тръгнеш, ще

наредя да те претърсят... а това ще е унижително и за двете ни, така че не си го и помисляй.

— Винаги си била противно, невъзпитано създание.

— Забавно е, нали? — Роз ѝ стори път и Кларис мина покрай нея, подпирайки се на бастуна си. — Аз мисля същото за теб. В приемната сме, пием чай. — Роз застана на прага. — Братовчедката Риси е решила да ни дойде на гости. Ужасно, нали? Предполагам, помниш сина ми — Харпър. Винаги ти е доставяло удоволствие да го тормозиш. А това е Дейвид, негов приятел от детството, който се грижи за домакинството и със сигурност знае точния брой на сребърните прибори.

— Не обичам зловни намеци.

— Не мога да ти предложа нищо друго. Мисля, че вече познаваш доктор Карнеги.

— Да, и ще говорим за него с адвоката си.

Мич се усмихна широко.

— Цялото ми име е Мичъл Карнеги.

— Това е Лоугън Кътридж, приятел, съсед и проектант, сгоден за госпожа Стела Ротшилд, която е управителка на градинарския ми център.

— Нямам желание да се запознавам с тълпата служители, с които си се обградила и не одобрявам идеята да превръщаш Харпър Хаус в долнопробен хан.

— Това са децата ѝ Гевин и Люк, ето и кучето им Паркър — невъзмутимо продължи Роз. — А тази млада жена е далечна роднина на покойния ми съпруг и също работи във фирмата ми — Хейли Филипс, и прекрасната ѝ дъщеричка Лили. Мисля, че представих всички. Дейвид, би ли налял чаша чай на Кларис?

— Не искам чай, особено приготвен и поднесен от хомосексуалист.

— Не е заразно — спокойно каза Дейвид.

— Наистина ли, Дейвид? Ти си хомосексуалист? — Роз се направи на изненадана. — Не мога да повярвам.

— Старая се да не го афиширам.

— Къде е Джейн? — попита Кларис. — Настоявам да говоря с нея веднага.

Роз подаде малка бисквитка на Лили, която доволно я ухапа.

— Коя е тази Джейн?

— Отлично знаеш. Джейн Поулсън.

— О, разбира се, братовчедката Джейн. За съжаление, не е тук.

— Няма да търпя лъжите ти. — Тонът на Кларис накара Паркър предупредително да заръмжи. — И дръж това отвратително куче далеч от мен.

— Паркър не е отвратителен. — Гевин скочи, но майка му моментално го сграбчи. — Ти си отвратителна.

— Ако си лоша — добави Люк, — ще те ухапе, защото е добро куче.

— Гевин, Люк, изведете Паркър навън. Вървете.

Стела потупа Гевин по рамото.

— Поиграйте на фризби — предложи Лоугън и намигна на момчетата. — И аз ще дойде след няколко минути.

Гевин взе кучето на ръце и намръщено излезе, а Люк се спря на прага.

— И ние не те харесваме — каза той и закрачи с късите си крачета след брат си.

— Очевидно служителите ти не възпитават децата си по-добре, отколкото ти своите, Розалинд.

— Да, и много се гордея с това. Е, щом няма да пиеш чай и не мога да ти помогна за Джейн, навярно вече се каниш да си тръгваш.

— Къде са дневниците?

— Дневници? Имаш предвид написаните от баба ми и прабаба ми, които си взела от тази къща без мое разрешение?

— Разрешението ти не беше необходимо. Аз съм най-възрастният жив наследник на рода Харпър и тези дневници са мои по право.

— Определено не съм съгласна с теб по този въпрос, но мога да те осведомя къде се намират. Там, където е мястото им от морална, правна и етична гледна точка.

— Ще поискам да те арестуват.

— О, направи го, ако искаш. Ще падне голям смях. — Роз отново се бе превърнала в опасен айсберг, докато седеше с нехайно кръстосани крака на страничната облегалка на едно кресло. — Много ще се радваш да видиш любимото си име Харпър окаляно във всички вестници, скандално известно в цялата страна, нали? — Очите ѝ

горяха, в ярък контраст с хладния тон. — Защото ще се погрижа за това. Ще дам интервю на всеки, който поиска, и ще обсъждам грозното недоразумение на всяко парти, при всяка възможност. Не ме е грижа за подобни неща.

Замълча и се наведе да вземе бисквитата, която Лили ѝ подаваше.

— О, благодаря, сладурче. Но не мисля — отново се обърна към Кларис, — че на теб ще ти бъде приятно да се окажеш в центъра на клюки, инсинуации и подигравки. Особено когато няма да постигнеш нищо. Възвърнах си нещо, което винаги ми е принадлежало.

Взе Лили, сложи я на коляното си и върна бисквитата, докато в стаята цареше тишина, нарушавана единствено от гневното сумтене на Кларис. Роз рядко я бе виждала да диша така тежко, трепереща от *ярост*.

Гледката беше страхотна.

— Ако полицаите ме попитат как съм успяла да си ги взема обратно, с удоволствие ще им кажа. Надявам се, че и ти с радост ще им обясниш как нещо, което принадлежи на Харпър Хаус, е попаднало в чекмеджето на бюрото ти. Както и някои скъпи вещи, описани като част от имуществото на Харпър Хаус.

— Ще опетниш името на рода! — С позеленяло от гняв лице Кларис пристъпи към нея. — Нямах право! Нямах работа да се ровиш в нещо, което е най-добре да остане погребано.

Роз спокойно подаде детето на Мич и Лили весело загука, сякаш искаше да му предложи остатъка от нагризаната бисквита. Докато се изправяше, тя го чу да прошепва:

— Давай, скъпа!

— От какво се страхуваш? Какво са ѝ сторили? Коя е била Амелия?

— Някаква нещастница, жалка уличница, която е получила каквото заслужава. Още в мига, когато ти се роди, знаех, че кръвта ѝ ще проличи в теб. Явно съм била права.

— Значи съм нейна правнучка — тихо каза Роз.

— Няма повече да говоря за това. Грехота и престъпление е жена като теб да стане господарка на Харпър Хаус. Нямах право да живееш тук и никога не си имала. Ти си алчно нищожество, срам за рода. Баба

ми по-скоро би пуснала кучетата срещу теб, отколкото да ти позволи да прекрачиш прага на Харпър Хаус.

— Е, това преля чашата. — Преди Роз да заговори, а имаше да каже доста, Харпър стана и прекоси стаята. — Ще си тръгнеш и никога вече няма да стъпиш в тази къща.

— Не ми дръж такъв тон, момче.

— Вече не съм на осем години, а ти не си добре дошла тук. Въобразяваш си, че можеш безнаказано да обиждаш майка ми? Жена, която има повече класа от върха на малкия си пръст, отколкото ти в цялото си кльоцаво тяло? Сега или ще си тръгнеш доброволно, или ще те изритам. Изборът е твой.

— Ти си също като нея.

— Това е първата истина, която изричаш, откакто влезе. Насам, *братовчедке* Риси.

Харпър я хвана под ръка и въпреки че тя се опита да го отблъсне, я изведе от стаята.

Настъпи кратко затишие, после Хейли тихо подсвирна:

— Давай, Харпър!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Горе, във всекидневната, Мич повдигна краката на Роз в скута си и започна да ги разтрива.

— Дълъг ден за теб.

— Безспорно.

— Спечели доста точки, шампионке.

— Да, но Харпър отбеляза решаващата и гарантира победата на отбора.

— Убеждавам се, че съм влюбен, щом момичето ми започне да се изразява образно със спортни термини. — Повдигна крака ѝ по-високо и целуна глезена ѝ. — Ще взема своя дял от дневниците у дома. Искам да се заема с тях още тази вечер.

— И за теб беше дълъг ден. След сватбата ще ги четеш. — Роз се облегна назад и затвори очи, когато палецът му проследи извивката на стъпалото ѝ. — Освен това, ако си тръгнеш, ще ме лишиш от удоволствието да разтриеш краката ми.

— Надявах се, че така ще те подкупя да ме поканиш да остана.

— Няма нужда от подкуп. И бездруго щях да те поканя.

— Случайно костюмът ми за сватбата е в колата.

Очите ѝ останаха затворени, а крайчецът на устните ѝ затрептя.

— Обичам предвидливите мъже.

— Не бях сигурен дали ще приемете мъж в къщата за тази нощ. Предсватбена вечер, женски ритуали.

— Започнахме с ритуалите още тази сутрин в козметичния салон, но ще продължим утре. Ще бъдат чудесно семейство, нали?

— Вече са семейство. Много се забавлявах да гледам как момчетата натриха носа на онази старица, а ти направо я застреля. Харпър я довърши.

— Държахме се ужасно грубо, нали? Разбира се, никога няма да ти проговори отново. Не се надявай на помощ от нея за книгата си — засмя се Роз.

— Няма за какво да съжалявам. Впрочем това, което ще напиша за нея, едва ли ще ѝ хареса.

— На мен ще ми хареса. Тя знае. Знае коя е Амелия и какво я е сполетяло. Предполагам, че винаги е знаела. Има вероятност да е унищожила някои дневници, в които се споменава за нея... но едва ли, защото всичко, което принадлежи на Харпър Хаус, е свещено за Кларис. Все пак трябва да бъдем подготвени.

— Нужни са ми само няколко семенца. От тях ще отгледам цветята, които очакваш да видиш.

Роз го погледна с широко отворени очи.

— Много остроумно. Убеждавам се, че съм влюбена, щом гаджето ми започне да се изразява с градинарски термини.

— Все още не си видяла нищо. Розалинд, краката ти ме изкушават.

— Краката ми?

— Влудяват ме. Винаги се питам... — Бавно свали единия от дебелите ѝ чорапи. — ... какво ще открия. Ааа... — Прокара пръст по ноктите ѝ, лакирани в бледорозово със съвсем лек блясък. — Изненада, изненада.

— Те са една от малките ми тайни.

Мич повдигна ходилата ѝ и плъзна устни по извивките им.

— Обичам тайните.

Несравнимо изживяване бе да доставя наслада на силна жена, да вижда и чувства как тя се предава на усещанията. Една лека тръпка, една тиха въздишка възбуждаше неописуемо, когато я издаваше жена с несломима воля.

От влечението до страстта, от страстта до любовта. Преди нямаше намерение отново да изминава този път, а ето че сега стоеше тук с нея и знаеше, че е единствената, с която иска да прекара остатъка от живота си. Запита се как неусетно беше стигнал до този етап и бе започнал да копнее за уханието ѝ, за гласа ѝ и допира на нежната ѝ кожа.

Когато тя се надигна, обви ръце около врата му и сля топлите си устни с неговите, сърцето му щеше да се пръсне.

— Виждам те и когато настъпи пълен мрак — заговори той. — Чувам те, дори и да си на километри разстояние.

От гърлото ѝ се изтръгна тих звук и тя се притисна към него.

Остана неподвижна за миг, отпуснала глава на рамото му. Сърцето ѝ биеше до неговото. Никога нямаше да проумее как е възможно любовта да означава толкова много различни неща в различни моменти. Можеше само да е благодарна, че е открила тази любов точно сега. Щеше да я пази и цени. Да цени него. Отдръпна се назад, докосна лицето му с ръка и погледите им се срещнаха.

— По-трудно е, когато стигнеш дотук, след като си изминал по-дълъг път и узнал повече. Но в същото време е по-истинско. По-пълноценно. Искам да знаеш, че с теб се чувствам именно така. Задоволена и пълноценна.

— Не мисля, че мога да живея без теб от сега нататък, Розалинд.

— Добре. — Докосна устните му със своите. — Добре — повтори тя и бавно се предаде на целувката.

Обгръщаше го с тялото си, опияняваше се от близостта му, от косите му, кожата му. От него струеше нежност и същевременно неудържима страст. Докато устните ѝ бяха впити в неговите, разкопча ризата му, повдигна ръце и изчака да ѝ помогне да свали своята и да се притиснат един към друг, гореща плът до гореща плът.

Мич я повали на дивана по гръб и обходи тялото ѝ с ръце и устни. От шията, раменете и гърдите до удивително тънката талия.

Имаше следи от раждането на синовете, с които заслужаваше да се гордее. За миг потърка буза в корема ѝ, удивен, че е способен да дари наслада на толкова силна и пълна с енергия жена.

Тя погали гърба му, опиянена от негата, която замъгляваше сетивата ѝ, и лениво придвижи ръце към копчетата на дънките му. Долови топлина и възбуда и почувства, че и нейните мускули тръпнат в очакване.

Трескаво се освободиха от дрехите. Роз отново се надигна над него, този път го притисна между бедрата си и загледана в премрежените му зелени очи, бавно го пое в себе си.

— О, господи!

Ръцете ѝ се вкопчиха в облегалката на дивана.

Той бе изцяло в нейна власт. Ханшът ѝ се поклащаше във влудяващо бавен ритъм и силните ѝ бедра стягаха тялото му като железен обръч.

Чувстваше допира на ръцете му, които страстно галеха плътта ѝ, докато ѝ позволяваше да диктува ритъма. После бавно се плъзнаха по

гърба ѝ и накрая се спряха върху гърдите ѝ.

Притисна го още по-силно, долепи устни до неговите и вкусът на сподавения ѝ стон го завладя. Бяха вкопчили ръце един в друг, когато тя рязко отметна назад глава и затвори очи, заблестели от възбуда.

После нетърпеливо го понесе със себе си към екстаза.

Роз се събуди в четири часа, твърде рано за сутрешен крос и твърде късно, за да заспи отново. Полежа няколко минути в тихия мрак. Удиви се колко бързо свиква да се буди до Мич. Не се подразни, че половината от леглото ѝ е заета, и дори не бе изненадана, че той спи до нея.

Струваше ѝ се по-естествено, отколкото очакваше... не беше нещо, с което трябва да свикне, а нещо, без което не желаше да живее повече.

Запита се защо не ѝ изглежда странно да се буди до друг човек, да започва деня, споделяйки личното си пространство с него. Шумът в банята, разговорите или мълчанието, докато се обличаше.

Реши, че навярно е така, защото дълбоко в себе си е копняла отново да бъде с някого. Не го бе търсила и не се бе чувствала непълноценна. В някои отношения годините на самота я бяха превърнали в сегашната жена. И тази жена бе готова да сподели останалата част от живота си, дома и семейството си с този мъж.

Измъкна се от леглото и безшумно запристъпва из стаята. „Още една промяна“, осъзна тя. Отдавна не се бе старала да пази тишина, за да не смути съня на спящ партньор.

Влезе във всекидневната си и избра един от дневниците. Бавно прокара ръка по тетрадките на баба си. Щеше да ги запази за по-нататък, за да ги прочете за удоволствие и от сантименталност.

Но първо трябваше да изпълни дълга си. Още през първите петнадесет минути разбра, че с прабаба ѝ не биха се разбирали.

„Времето все още е приятно. Реджиналд се задържа в Ню Орлиънс във връзка с бизнеса си. Не успях да намеря коприна в синия цвят, който търся. Тук магазините са толкова назад от модата. Мисля, че трябва да предприемем

пътуване до Париж. Но едва след като намерим нова гувернантка за момичетата. Сегашната е твърде своенравна. Когато си помисля колко пари отиват за заплатата и прехраната ѝ, не съм никак доволна от услугите ѝ. Наскоро ѝ подарих чудесна дневна рокля, която не ми отиваше, и тя без колебание я прие. А щом я помоля за някоя дребна услуга, започва да мърмори. Разбира се, че има време да изпълнява по няколко поръчки, когато не е заета да надзирава момичетата и да им преподава уроци.

Оставам с впечатлението, че се смята за нещо повече, отколкото е.“

Роз изпъна крака и прелисти страниците. Повечето се оказаха подобни. Оплаквания, злободневни подробности за пазаруване, планове за предстоящи и разкази за отминали приеми. Рядко ставаше дума за децата.

Остави този за друг път и взе следващия. Докато бегло го преглеждаше, попадна на бележки за камериерка, уволнена за кикотене в коридора, и за разточителен бал. Изведнъж един абзац привлече вниманието ѝ и тя се зачете по-внимателно.

„Отново пометнах. Защо е така мъчително да загубиш дете, както и да родиш? Изтощена съм. Питам се как ще преживея това изпитание отново, за да даря Реджиналд с наследника, който толкова отчаяно желае. Ще поиска да легне с мен веднага щом отново бъде в състояние и тези неприятни изживявания ще продължат, предполагам, докато отново зачена.

Не изпитвам никакво удоволствие нито от това, нито като гледам момичетата, които всеки ден ми напомнят какво все още не съм постигнала.

Поне, след като забременея, ще ме остави на мира през месеците на очакване. Мой дълг е да раждам синове. Не бих пренебрегнала дълга си, но изглежда съм неспособна да родя друго, освен бърбиви малки госпожици.

Искам само да спя и да забравя за поредния си неуспешен опит да даря съпруга си и тази къща с наследника, който им е нужен.“

„Децата са били само дълг за нея — помисли си Роз. Колко тъжно. Как ли са се чувствали онези момичета, щом майка им е гледала на тях като на свой провал само заради пола им? Дали някога е имало радост в този дом, докато в него е властвала Беатрис, или всичко е било дълг и показност?“

Обзета от негодувание, тя се поколеба дали да не вземе някой от дневниците на баба си, но не събра сили и прелисти още един от другите.

„Не мога да понасям онази досадница Мери Луиз Бъркър. Човек ще си помисли, че след като е родила четирима синове и коремът ѝ отново е издут като на крава, знае всичко за зачеването, износването и отглеждането на деца. Далеч не е така. Синовете ѝ непрекъснато тичат като индианци и оставят отпечата̀ци от мръсните си ръце по всички мебели в приемната ѝ. А тя просто се смее и казва, че момчетата са си момчета, когато нахълтат вътре с трите си дръгливи кучета!

Имаше наглостта да ми предложи да отида при нейния лекар и при някаква вуду магьосница. Кълне се, че този път ще роди момиченцето, за което мечтае, защото е отишла при онази нещастница и си е купила амулет, който държи закачен над леглото си.

Не стига, че позволява на своите сополанковци да се държат неприлично дори на обществени места, но не е за вярване, че смее да говори пред мен за подобни неща, при това зад маската на загриженост и приятелство.

Трябва да намеря начин да се отърва от нея.“

Роз реши, че жена като Мери Луиз би ѝ харесала. Запита се дали съученикът ѝ Боби Лий Бъркър не е неин наследник.

Изведнъж погледът ѝ се спря върху един пасаж и сърцето ѝ замря.

„Стоя заключена в стаята си. Не желая да разговарям с никого. Унижението, на което съм подложена е непоносимо. От толкова години съм предана съпруга и изключителна домакиня, надзиравам персонала на тази къща, без да се оплаквам, и полагам огромни усилия, за да поддържам доброто ни име пред хората с нашето обществено положение и бизнес партньори на Реджиналд.

Като всяка добра съпруга, не съм любопитствала за връзките му с други жени и съм била доволна, че е дискретен.

А сега да се случи това.

Тази вечер се прибра у дома и ме повика в библиотеката, за да поговори с мен насаме. Каза ми, че една от любовниците му е забременяла. Отговорих, че подобни неща не се обсъждат между съпрузи, но той махна с ръка, сякаш не го е грижа за мнението ми.

Сякаш не го е грижа за мен.

Нареди ми да поддържам илюзията, че съм бременна, и заяви, че ако онова същество роди момче, той ще го доведе в нашия дом, ще носи името Харпър и ще отрасне тук. Като негов син. Като мой син.

Ако е момиче, нищо страшно. Отново ще «пометна» и толкова.

Отказах. Разбира се, че отказах. Да приема една уличница в дома си!

Тогава той ме изправи пред следната дилема: или да се примиря с неговото решение, или да се разведе с мен. Беше категоричен, че и в единия, и в другия случай ще се сдобие със син. Предпочита да остана негова съпруга и да спестя и на двама ни скандалите около един развод, за което обещава щедро да ме възнагради. Ако откажа ще последва развод и срам, и ще бъда отритната от дома, за

който от толкова време се грижа, ще загубя живота, който съм изградила.

Това означава, че нямам избор.

Ще се моля онази пачавра да роди момиче. Ще се моля детето ѝ да умре. И тя да умре. И двамата да горят в ада.“

Ръцете на Роз затрепериха. Въпреки че искаше да продължи да чете, стана и тръгна към вратите на терасата.

Чувстваше нужда от въздух. С тетрадката в ръка, застана навън и вдъхна от утринната свежест.

Що за мъж беше това? Да натрапиш своя незаконен син на съпругата си. Дори и да не я бе обичал, би трябвало поне да я уважава.

Що за бащина обич беше това — да принуди детето да отрасне с жена, която никога, никога не би се привързала към него като майка? Която всеки път, когато го види, би изпитвала негодувание. Дори презрение.

И всичко — само за да продължи името Харпър.

— Роз?

Тя не се обърна, когато чу гласа на Мич зад гърба си.

— Събудих те. Мислех, че не вдигам шум.

— Не си ме събудила. Просто усетих, че не си до мен.

— Открих нещо. Започнах да чета някои от дневниците. Открих нещо ценно.

— Каквото и да е, очевидно те е разстроило.

— И ме натъжи, и ме ядоса. Изненадана съм, но същевременно и не съм. Попаднах на една бележка... Прочети я сам. — Обърна се и му подаде книгата, отворена на страницата, до която бе стигнала. — Вземи я във всекидневната. Искам да постоя малко тук.

— Добре.

Мич взе книгата, но долови нещо в очите ѝ, което сякаш прониза сърцето му, обхвана брадичката ѝ и нежно я целуна.

Роз отново се загледа в имението си, в градините, озарени от сребристото сияние на зората. Домът, който принадлежеше на семейството ѝ от поколения. „Дали си е струвало?“, запита се тя. Дали

си бе струвало един мъж да причини толкова болка, за да продължи имението да носи това име?

Влезе и седна срещу Мич.

— Тук ли спря? — попита той.

— Трябваше да осмисля прочетеното. Да проумея колко жестоко е постъпил с нея. Не бих я нарекла жена, достойна за възхищение, съдейки по собствените ѝ дневници. Била е себична, самовглъбена, дребнава. Но е заслужавала по-добро отношение. „Щом ти не можеш да ми родиш син, ще се сдобия с него от другаде. Или ще се примириш, или ще напуснеш тази къща.“ Избрала е първото.

— Все още не знаеш това.

— Знаем го. — Роз поклати глава. — Ще прочетем и останалото, но вече го знаем.

— Мога да прегледам и този, и останалите по-късно. Сам.

— Не, нека продължим сега. Все пак става дума за миналото на моето семейство. Виж какво ще откриеш. Аз ще сляза да сваря кафе.

Когато се върна, забеляза, че е сложил очилата си за четене. „Има вид на занесен учен — помисли си тя, — който не е мигнал цяла нощ. Без риза, с разкопчани дънки и сплъстени коси.“

Отново я обзе нежност, която бе като мехлем за болката в сърцето ѝ.

— Радвам се, че беше тук, когато намерих това. — Роз остави подноса, наведе се и го целуна по главата. — Радвам се, че си тук.

— Има и продължение. — Мич хвана ръцете ѝ. — Искаш ли да ти го разкажа накратко?

— Не, прочети точните ѝ думи. Искам да ги чуя.

— Тук-там има подробности от ежедневието. Бележките издават, че мисълта не ѝ е давала покой. Чувствала се е унижена и изпълнена с ярост. Накарала го е да си плати по единствения начин, който е знаела. Разточително е харчела парите му, не го е допускала в леглото си и си е позволявала пътувания.

— По-силна жена би тропнала с крак — отбеляза Роз, — би го напуснала и отвела децата със себе си. Но не и тя.

— Не го е направила. Били са други времена за жените.

— Да, но правото си е право. — Остави чашата си. — Прочети го, Мич. Искам да зная.

„Той донесе детето у дома с някаква дойка, селска повлекана. Твърди, че не е майката. Тя щяла да остане в града, в къщата, където я е посещавал. Най-сетне има своя син, малък ревльо, увит в одеяло. Дори не го погледнах и никога няма да го погледна. Знам само, че е платил на доктора, за да мълчи и че през следващите няколко дни трябва да стоя у дома и да приемам гости.

Донесе го посред нощ, за да заблуди прислужниците, че аз съм го родила. Или поне да ги накара да се преструват, че вярват в това. Нарекъл го е Реджиналд Едуард Харпър младши.“

— Дядо ми — промълви Роз. — Горкото момче. Станал е чудесен човек. По някакво чудо, като се има предвид как е започнал живота си. Има ли нещо за майка му?

— В този дневник — не, но все пак ще го прегледам по-внимателно.

— В някой от другите трябва да има. Амелия е умряла тук. Навярно някога Беатрис се е срещнала и разговаряла с нея.

— Започвам да ровя още сега.

— Не. — Роз уморено потърка очи. — Днес ще има сватба. Трябва да бъде ден за радост и ново начало, а не за скръб и стари тайни. Вече разкрихме достатъчно.

— Розалинд, това по никакъв начин не променя личността, която си.

— Разбира се. Но ме кара да се замисля. За хора като Реджиналд и Беатрис бракът е бил сделка. Обществено положение, раждане на деца, предаване на постигнатото в следващите поколения. Може да е имало известно привличане или привързаност, но в основата си е представлявало сделка. Поддържането на престижа на семействата е било задължение. Гледали са на децата си като на средство за това. Колко жалко за тях и колко трагично за децата. А днес... — Роз дълбоко си пое дъх. — Днес разбираме, че не трябва да е така. Ще видим как двама души, които се обичат, разменят клетви за вярност, сключват брак и създават семейство. Радвам се, че си тук, Мич. Радвам

се, че го открихме точно в този ден. Защото след всичко, което прочетох, имам нужда от тази сватба.

Денят беше прекрасен — с ясносиньо небе и свеж въздух, изпълнен с ухания на цветя. Градината, създадена от Лоугън и Стела, сияеше в красиви съчетания от цветове и форми.

Сред моравата имаше подредени столове, покрити с бледопрасковени драперии. По пътеката между тях щеше да пристъпва Стела, придружавана от баща си, към Лоугън и синовете си.

Роз се обърна и видя как Джолийн нервно намества цветята в косите на Стела.

— Като картина сте — отбеляза тя. — И двете.

— Отново ще се разплача. — Джолийн размаха ръка пред лицето си. — Безброй пъти освежавах грима си. Ще те изоставя само за минута, скъпа. Отивам да нагледам баща ти.

— Добре. — Стела махна с ръка, докато Джолийн бързаше към вратата. — Няма да се ядосвам и да развалям настроението си, че майка ми отказа да дойде. Пътуването било твърде уморително... а и не ми било за първи път. И за нищо на света нямало да седне до *онази жена*, както продължава да нарича Джолийн след толкова години.

— Тя губи, нали?

— Да... по-добре за мен. Държа Джолийн да стои до мен днес. И ти, и Хейли. — Стела повдигна ръка и докосна сапфирите на обиците си. — Съвършени са.

— Вълшебни са. Толкова ти отиват.

С леко насълзени очи, Роз се приближи да огледа приятелката си.

Роклята бе семпла, бледосиня, с тънки презрамки, корсаж и дълга, леко колосана пола. Къдравите ѝ червени коси бяха украсени с две далии — една бяла, а другата синя. Изглеждаше свежа и лъчезарна, както би трябвало да изглежда всяка булка.

— Чувствам се като истинска красавица.

— Имаш право. Красива си. Толкова се радвам за теб.

— Вече не съм нервна и дори не усещам свиване в стомаха. — Стела докосна корема си и примигна, за да сдържи сълзите. — Спомних си за Кевин, за първата си сватба, годините с него и децата,

които създадохме. Дълбоко в сърцето си знам, че одобрява избора ми. Лоугън е добър човек.

— Много добър.

— Накарах го да чака почти година. — Леко се засмя. — Времето напредва. Роз, благодаря ти за всичко, което правиш.

— На твоите услуги. Готова ли си да се омъжиш?

— Напълно.

„Красиво е — помисли си Роз. — И трогателно.“ Мъжът, жената и момчетата, застанали заедно сред градината, която от сега нататък щяха да споделят. Лоугън — висок, едър и мъжествен в костюма си, Стела — прелестна и сияеща в синята си рокля, и децата — усмихнати дори когато младоженците се целунаха.

Гостите реагираха спонтанно, с бурни аплодисменти, след като Лоугън вдигна Стела на ръце и я завъртя в кръг. А Харпър направи момента още по-незабравим, отваряйки първата бутилка шампанско.

— Не си спомням да съм виждал по-щастлива двойка — отбеляза Мич и докосна чашата на Роз със своята. — Или по-красиво семейство. Добра работа си свършила.

— Не съм сторила нищо.

— Това е като родословието. Двамата са свързани с теб по различни пътища. Не чрез кръвно родство, но нещата се свеждат до същото. Събрала ги е връзката с теб. Останалото се е случило между тях, но в началото е била тази връзка.

— Добра гледна точка. Харесва ми. — Роз повдигна чашата си. — Искам да поговорим за нещо малко по-късно. Бях решила да изчакам, докато отmine щастливият ден на Стела. По правило сватбата е денят на булката.

— За какво искаш да говорим?

— Би могло да се каже — за връзките. — Роз се повдигна на пръсти и го целуна. — Ще ти кажа, когато се приберем у дома. Всъщност трябва да отскоча дотам. Забравих специалната бутилка шампанско за първата им брачна нощ.

— Мога да отида да я взема.

— Не, ще стане по-бързо, ако отида аз. Ще се върна след петнайсет минути.

Качи се в колата си, но спря, защото чу Хейли да я вика:

— Роз, почакай! Мога ли да дойда с теб? — Задъхана, тя спря до колата, с плачещата Лили в ръце. — Малката капризничи. Трябва да подремне, ала няма да спи дълго. Разходката с колата ще е достатъчна. Можем да отидем с моята.

— Добре. Но трябва да побързаме.

— Няма проблем. — Хейли отиде до своята кола и настани опърничавото момиченце на седалката. — Винаги се успокоява в колата и ако заспи, ще мога да поседя при нея, докато се събуди. После и на двете ще ни бъде по-приятно на партито.

Както бе предвидила, плачът затихна и главичката на Лили заключома, преди да се спуснат по алеята към шосето.

— Действа като магия — каза Хейли.

— И при моите винаги действаше. Толкова е сладка с розовата си рокличка.

— Всичко беше много красиво. Ако някога се омъжа, искам точно такава сватба. Пролетно време, цветя, приятели, сияещи лица... Винаги съм смятала, че ще предпочета тържествена венчавка в църква, но днес беше толкова романтично.

— Напълно подходящо за тях. Хубаво е да... Намали скоростта. Спри!

— Какво има? Какво... Господи!

Погледнаха към „В градината“. Днес беше затворено, за да могат всички да присъстват на сватбата. Но очевидно някой беше влизал. Може би все още се намираше вътре.

Няколко от масите за излагане на разсад бяха преобърнати, наред лехите имаше паркирана кола и цветята бяха смачкани.

— Позвъни на полицията — просъска Роз и скочи от колата. — Тръгвай веднага с детето. Връщай се у Лоугън.

— Не! Не влизай сега!

— Това е моят дом.

Вече тичаше към входа.

Нейните цветя, растенията, които бе отгледала от семена или резници и бе обграждала с внимание, грижи и обич. Унищожени. Стъпкани. Разкъсани.

„Горките невинни създания“, каза си тя и за миг си позволи да поскърби за тях. За погубената невинна красота.

Който го беше сторил, щеше да си плати.

Чу трошене на стъкла и се втурна към задния край на главната постройка. Видя Брайс да замахва с бейзболна бухалка към друго стъкло.

— Кучи син!

Той се завъртя. В първия миг на лицето му се изписа недоумение, а после гняв.

— Мислех, че днес си заета. Предполагах, че ще свърша, преди да дойдеш.

— Грешно предположение.

— Все едно. — Стовари бухалката върху следващото стъкло. — Крайно време е да научиш урока си. Мислиш, че можеш да ме унижаваш на публично място? Да пращаш ченгетата по петите ми?

— Сам се подложи на унижението и ако не го преглътнеш и не напуснеш имота ми, няма да се задоволя само да пратя ченгетата по петите ти.

— Какво ще направиш? Тук сме само аз и ти, нали? — Удари с бухалката по дланта си и се приближи към нея. — Знаеш ли какво ми причини?

— Имам бегла представа. И те очаква още. Обвинения за навлизане в чужда собственост и вандализъм.

Брайс не използва бухалката, въпреки че блясъкът в очите му за миг издаде, че му е хрумнала подобна мисъл. Но замахна с ръка към скулата ѝ и я накара да политне назад.

Само това ѝ трябваше. Светкавично скочи и се нахвърли върху него — не с нокти и зъби като Манди, а с юмруци, което толкова го изненада, че падна на колене, преди да успее да препречи пътя ѝ и да нанесе нов удар.

Този път не улучи.

Изведнъж задуха толкова силен вятър, студен и яростен, че блъсна Роз с гръб към стената. Тя удари главата си в дъските така силно, че трябваше да я разтърси, за да се опомни.

Тогавя видя Амелия да се носи над земята с развята мръсна рокля и ръце, разперени като лапи на звяр със смъртоносни нокти. Погледът ѝ издаваше, че е готова да убива.

Както и този на Брайс.

Той издаде един-единствен вик на ужас, след който започна да раздира гърлото си с нокти, борейки се за глътка въздух.

— Недей! Не го убивай, за бога! — Роз опита да се втурне напред, но стихията я тласна обратно. — Достатъчно! Той не може да ме нарани. Няма да успее.

От чакълена настилка полетяха камъчета, силуетът в бяло се завъртя и закръжи като лешояд над мъжа, който лежеше окървавен на земята, впил нокти в собственото си гърло.

— Стига, Амелия! Престани! Ти си моя прабаба. — Амелия вдигна глава, обърна се и срещна погледа ѝ. — Зная. Зная, че съм твоя наследница. Зная, че се опитваш да ме закриляш. Всичко е наред. Вече не може да ми навреди. Моля те! — Отново опита да пристъпи напред, с мъка измина две крачки и си пое дъх. После изкрещя: — Той е нищожество! Буболечка! Но благодарение на него усвоих ценни уроци. А сега ще получи няколко доста тежки от мен. Искам да живее, за да си плати. — Направи още крачка с протегнати напред ръце, с дланите нагоре. — Ще има възмездие, кълна се! Заради мен, заради моята и твоята кръв ще има възмездие.

Роз забеляза, че Брайс отново диша. Макар и слабо и неравномерно, между бледите му устни преминаваха струйки въздух. Тя приклепна и спокойно заговори:

— Изглежда, не сме само аз и ти.

Вятърът започна да утихва. Когато тя се изправи, Амелия бе изчезнала.

Олюля се на изтръпналите си крака и видя Харпър да тича към тях покрай сградата, следван на крачка от Мич.

— Добре съм. Всичко е наред. — Въпреки че ѝ се виеше свят като от въртележка. — Но този тук навярно се нуждае от лекарска помощ.

— Не ми пука за него. Мамо! — Синът ѝ я сграбчи и прокара длани по лицето ѝ. — Господи! Удари ли те?

— Веднъж успя, негодникът, но му го върнах, повярвай ми. Върнах му го тъпкано. А Амелия го довърши. Добре съм, скъпи, уверявам те.

— Полицията идва насам — каза Мич. Гласът му трепереше отчасти от страх за нея, отчасти от гняв. — Хейли им е позвънила от мобилния си телефон, докато идваше да ни вземе.

— Добре. Добре. — *Нямаше* отново да припадне. Каквото ще да става. — Ще повдигнем обвинения за *всичко*. — Приглади косите и

роклята си и едва сега забеляза, че полата ѝ е скъсана. — По дяволите! Купих си я специално за днес. — Въздъхна, борейки се с гнева и световъртежа. — Харпър, скъпи, направи ми една услуга и разкарай този боклук оттук. Изчакайте с Мич да дойде полицията. Не искам да го виждам нито минута повече. Изкушавам се да довърша започнатото от Амелия.

— Нека първо му кажа нещо. — Мич се наведе и задърпа Брайс, докато се изправи на треперещите си крака. С усмивка хвърли поглед към Роз, стовари юмрук върху лицето му и го остави отново да се свлече на земята. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Нямам — отвърна Роз и въпреки че стомахът ѝ се разбунтува, не можа да сдържи широката си усмивка на задоволство. — Харпър, ще го отведеш ли? Искам да разменя няколко думи с Мич.

— С удоволствие. — Харпър повлече Брайс и погледна назад към майка си. — Мамо, определено те бива да сритваш задници.

— Да. — Роз си пое дъх и го изпусна. — Ако не възразяваш — обърна се тя към Мич, — ще поседя тук, докато мога отново да стъпя на крака. Сритването на задници е изтощително.

— Почакай. — Той свали сакото си и го постла на земята. — Няма смисъл да съсипваш тази хубава рокля още повече.

Тя седна, отпусна глава на рамото му, когато Мич се настани до нея, и каза нежно:

— Моят герой.

ЕПИЛОГ

Роз остана мълчалива, докато пулсът ѝ се успокои, нервите ѝ се отпуснаха и стягането в стомаха ѝ намаля.

Натрошените стъкла блестяха на светлината. Щеше да ги смени, да поскърби за загиналите цветя и да спаси някои от наранените, а после да засади нови.

Щеше да отгледа много нови.

— Как е ръката ти — попита тя Мич.

— Добре. Всичко е наред — процеди той през зъби. — Челюстта му е като от желе.

— А ти си силен, едър мъжага.

Обърна се, обви ръце около врата му и не спомена нищо за ожулените кокалчета на пръстите му.

— Сигурно е полудял, щом си е въобразил, че ще му се размине.

— Възнамерявал е да разруши всичко във фермата ми, преди сватбата да свърши. Очаквал е да предположим, че е дело на хулигани, или полицията да реши така. И да трябва сама да се справям с щетите. Мъж като него, който не изпитва никакво уважение към жените, не може да повярва, че някоя от тях е способна да го победи.

— Една успя.

— Е, две — една жива и една мъртва. — Световъртежът ѝ бе отминал. Роз се изправи и му подаде ръка. — Тя беше като хала, Мич. Носеше се над земята, между масите с невероятна бързина. Фучеше. Брайс я видя да се приближава към него и изпищя. Тогава го задуши. Или може би го накара да мисли, че се задушавя. Не го докосна, но щеше да го удуши.

Роз потърка ръцете си, с благодарност хвана реверите на сакото му и ги придърпа напред, когато той загърна раменете ѝ.

— Не мога да ти го опиша. Трудно ми е да повярвам, че се е случило. Всичко стана светкавично.

— Чухме те да викаш — промълви Мич. — Скъси и моя живот и този на сина си с по няколко години. Ще го кажа само веднъж. —

Обърна се към нея, хвана реверите ѝ и я накара да стои неподвижно и да го погледне право в очите. — Уважавам те и се възхищавам на желязната ти воля, Розалинд. Харесвам те и заради темперамента и способностите ти. Но следващият път, когато решиш да застанеш сама срещу луд с бухалка, аз ще сритам нечий задник — и това ще бъде твоят.

Роз извърна глава, вгледа се в лицето му и се убеди, че закана е сериозна.

— Знаеш ли, ако вече не бях взела решение по въпроса, който щях да ти задам, сега напълно щеше да ме убедиш. Как да устоя на мъж, който ме оставя да водя битките си сама, а когато се наложи, е готов да почисти къщата вместо мен? А щом димът се разсее, идва да ми налее малко от своя здрав разум, след като съм постъпила напълно безразсъдно. Няма спор за последното.

— Радвам се, че сме на едно мнение.

Роз направи последната крачка към него, повдигна ръце и ги обви около врата му.

— Обичам те много.

— И аз теб.

— Тогава няма да бъде проблем да се ожениш за мен.

Мич почувства как тялото му потръпна — леко, само веднъж — и отново се притисна към нея — топла и истинска.

— Не виждам никакъв проблем. Сигурна ли си?

— Напълно. Искам да си лягам с теб вечер, да се будя с теб сутрин. Искам да мога да седна да пийна кафе с теб, когато пожелае. Да зная, че си до мен, както и аз с теб. Искам да бъда с теб, Мич. До края на живота си.

— Готов съм да започнем още сега. — Целуна бузите ѝ — наранената и здравата, веждите и устните ѝ. — Ще се науча как да се грижа поне за едно цвете. За една роза. Моята черна роза.

Роз се сгуши в прегръдката му. Знаеше, че може да разчита на него и да вярва, че ще стои настрана и ще ѝ позволява да отстоява своето, когато тя държи да се справя сама.

Всичко у нея се успокои, въпреки гледката на съсипаната част на градинарския център. Щеше да го възстанови, да спаси това, което може, и да се примири със загубата на останалото.

Щеше да живее живота си, да засажда градините си и да върви ръка за ръка с мъжа, когото обича. Да гледа как и цветята и любовта й разцъфтяват.

А в градините на Харпър Хаус бродеше една друга жена, разкъсвана от скръб и ярост. С горящи очи, вперили гневен поглед в лазурносиньото небе.

Издание:

Нора Робъртс. Черна роза
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2005
Редактор: Петя Димитрова
Коректор: Недялка Георгиева
ISBN: 954-260-332-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.